ΠΑΗΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ. 4

ΕΤΟΣ Γ!
ΑΡΙΘ. 137

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ,,

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΤΩΝ ΔΠΕΙΡΟΤΑΝΙΑ

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 137

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ἐτησία 200
Ἑξάμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Εὐρώπη . . . . . Λίρ. 1.10.0
Ἀμερικὴ . . . . Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & Σ'Α

30 ΙΟΥΝΙΟΥ — 7 ΙΟΥΛΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

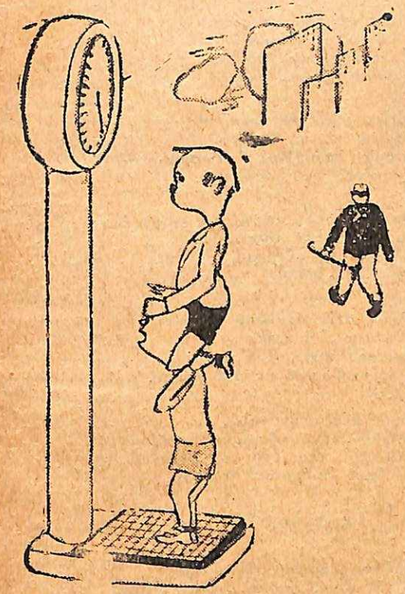

—Γιὰ κύτταξε νὰ μοῦ]πῆς πόσες ὀκάδες εἶμαι.

—Ξεχάσαμε νὰ βάλωμε τοὺς ἀλῆνες.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΔΡΥΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36017

—Ἂν πυ... ρο... βο... λή... σης θὰ... κου... νη... θῶ.

—Ἀφοῦ ἔβγαλες τόσες πράγματα ἀπ' ἐκεῖ μέσα. δὲν βγάζεις τώρα καὶ τὸ νοῖκι, κύριε θαυματοποιέ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΟΥ

Η ΣΑΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ

Οἱ μοντέρνες

'Η μοντέρνα δεσποινίς εἶνε σαρμάντ
ἡ τέχνη κ' ἡ κοκεταρία τήνε συγκινεῖ
Ἄν δὲν τῆς δόσουνε νὰ κάνη περμανάντ
Παίρνει μιὰ ὀκὰ κινίνη καί.. αὐτοκτονεῖ !

Μπαγιάτικο ψωμί!

Γιὰ νὰ γίνη οἰκονομία στὸ συνάλλαγμα
Τὸ ψωμὶ θὲ νὰ φουρνίζεται τὸ βράδυ
Θὰ πουλιέται μετὰ ὧρες εἴκοσι τέσσαρες
Κι' ἔτσι ὁ λαὸς θὰ τρώη.. παξιμάδι !
Καὶ μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρία ὡς εἰκὸς
Θ' ἀναπτύσσεται κι' ὁ βάκιλλος ὁ μεσεντερικός !

Βραβεῖα Πατριωτικοῦ !

Βραβεύθηκαν τὰ βρέφη στὸ Πατριωτικὸ
Κι' ἔτσι τὸ λύκειο—ὦ τέμπορα ὦ μόρες !
Διὰ παράδειγμα ἐποικοδομητικό,
βραβεῖα θὰ μοιράση στίς... γεροντοκόρες !

'Υπηρέτριες !

'Η ληστεία τῆς ὁδοῦ τοῦ Πειραιῶς
Μὲ ἔνοχὴ τῆς ὑπηρέτριας ἔχει λήξει
καὶ ἡ ἀσυνομία γιὰ τὰς ὑπηρεσίας τῆς Σινάκη
τὴν ἐφυλάκισε γιά.. νὰ τὴν ἀνταμείψη !

Ἐκλείψεις

Μεγάλη κίνηση εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' αὐτὰς
ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς ὑφηλίου
μᾶς ἔστειλαν ἐδῶ καθηγητὰς
νὰ ἰδοῦνε τὴν ἔκλειψη τοῦ ἡλίου.

Κι' ἔφεραν συνεργεῖα κι' ἐργαλεῖα
Καὶ τηλεσκόπια καὶ μηχανὲς
ποὺ γέμισε τοῦ Σούνιου ἡ παραλία
κι' εἶχε καὶ γνώμη κάθε κουνενές.

Παρακολούθησαν οἱ ξένοι ἀπὸ τὰ πέρατα,
μετὰ τῶν τρυφερῶν τους τῶν θηλέων
τοῦ ἥλιου τὰ περίεργα τά., κέρατα
τὴν ἐπαφὴ τῶν δίσκων καὶ χειλέων...

ἰ

Κι' εἶδανε τὴ Νελήνη νὰ τοῦ πέση ἐπάνω
καὶ νὰ σκεπάση ὅλα του τ' ἀχνάρια
Κι' αὐτὸς—μωρὲ τὸ λαοπλάνο !
νὰ τὴν φορτώνη μὲ.. μαργαριτάρια !

ἐκεῖνος γιὰ ντροπὴ σκοτείνιασε τὸ φῶς
σὰν ἡ Σελήνη ἔπεσε κοντά του
ἄναψε τ' ἄστρα ὁ πόθος του ὁ κρυφὸς
Κι' ἄρχισε τὰ συζυγικά.. καθήκοντά του,

Μὰ τὸν ἀφήσαν ἥσυχο τὸν μπάμια ;
Ἄνδρες γυναῖκες, χῆρες καὶ καθηγητὲς
μουντζούρωσαν διάφορα γυαλιὰ κὶ τζάμια
κι' ἀπὸ τὴ γῆ γινήκαν.. μπανιστές !

Καὶ ἀνεχώρησαν ἀπ' τὴν Ἀθήνα οἱ ξένοι
ποὺ ἦρθαν γιὰ τοῦ φαινομένου τὴν αἰτία,
ἀπ' τὰς παρατηρήσεις, εὐχαριστημένοι
ποὺ ἔκαμαν στά.. ἀστρονομικὰ δελτία.

Εἶδανε ἔκλειψη φωτὸς τὸ βράδυ
ἠλεκτρικοῦ, φωταερίου, πετρελαίου
Κι' ἂν οἱ καταχραστές μας βγαίνουν λάδι
ἔχουμε ἔκλειψη καὶ ὑψωμὸν ἐλαίου !

Ἔκλειψη ἀνθρωπιᾶς εἰς τά... γκισσόνια
τῶν καφενείων καὶ τῶν ρεστοράν !
Καθαριότητος ἔκλειψη στὴν 'Ομόνοια,
καὶ στὰ ταμεῖα ἔκλειψη ἀπό.. παρᾶν.

Ἔκλειψη πνεύματος στὶς ἐπιθεωρήσεις,
Ἔκλειψη ἅλατος πρὸ πάντων Ἀττικοῦ,
Ἔκλειψη.. κοριτσιῶν, ποὺ εἶναι ν' ἀπορήσης—
Καὶ ἀρρενοποίησιν τοῦ κάθε θηλυκοῦ.

Ἔκκλειψη σιγαρέττων στῶν καπνιστῶν τὴν τσέπη
Ἔκλειψη δὲ ἀνδρῶν εἰς τὴν πολιτική.
Ἔκλειψη συναλλάγματος—οὔτε γιὰ σαλέπι !
Καὶ ἔκλειψη εὐγένειας.. ὁλική.

Ἔκλειψη ἀσφαλείας στὴν ὕπαιθρο χώρα
καὶ μεσ' στὰ σπίτια μας ἀκόμη !
Ἔκλειψη νοῦ κσὶ στὴν κυβερνησή μσς τώρα
Κ' ἔκλειψη ἀπὸ πρωτοβουλία κι' ἀπὸ γνώμη.

Ἔκλειψη ὑπονόμων μέσ' στὴν πόλη,
Ἔκλειψη ὀνακουφιστηρίων φοβερή,
ποὺ ἀναγκάζονται στὸ τέλος ὅλοι
ν' ἀνακουφίζωντ' ὅπου ὑπάρχουνε σταυροί !

Τὰ στενά !

Ζήτημα πάλι φλέγον τρομερὸ καὶ φοβερό !
Μὲ τὰ Στενὰ τῆς Τουρκίας τοῦτον τὸν καιρό !
'Ο Ἀρρᾶς ἐπιμένει νὰ τὰ κλείση
Κατάρτι νὰ μὴ μπορῆ νὰ ξεμυτίση.
'Η Ρουμανία τὰ θέλει ἀνοιχτά.
'Η Γαλλία ἐν εἰρήνη σφαλιχτά
'Η Ἀγγλία νὰ περνάη ἀπὸ πάνω
'Η Ἰταλία νὰ περνάη ἀπὸ κάτω
'Η πρώτη νὰ τὰ βλέπη μὲ τ' ἀεροπλάνο
Κι' ἡ ἄλλη νὰ τὰ ψάχνη ἀπὸ τὸν πάτο.
Εἰς τὸ Μοντρὲ κανεὶς δὲν ξέρει
Ποιὸ δίκηο θὰ φανῆ πιὸ λογικόν.
Μ' ἂν διαφωνήσουνε ὅλα τὰ μέρη
Θὰ ἐπικρατήση τὸ δίκαιον τὸ ἐτσιθελικόν !

'Ο Πρωθυπουργὸς συνεργάζεται...

Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Συναδινοῦ,
ἀλλὰ για τὸν κ. Μεταξᾶ τὸν Γιάννη,
ποὺ μὲ περίσκεψη καὶ τάκτ καὶ πολὺ νοῦ
κάθε συνεργασία του προφτάνει !
Σήμερα συνεργάζεται μὲ τὸ Σοφούλη
αὔριο κρυφομιλεῖ μὲ τὸ Μαυρομιχάλη
στὸ Σκλάβαινα μεθαύριο στήνει καραοῦλι
συνομιλεῖ καὶ μὲ... τοῦ Καραγκιόζη τὸν Πασχάλη
ἔτσι ὁ Πρωθυπουργὸς γίνεται χίλια κομμάτια
Καὶ συνεργάζεται μὲ ὅλους γιὰ τὰ μάτια !

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ

ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς ταυρομάχους τῆς Μαδρίτης, ἦταν, ἀσφαλῶς ὁ Μιγκουέλ. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Βαλένθια, ἦταν ὡς εἴκοσι πέντε χρονῶν καὶ τὰ ὡραῖα ἀμυγδαλωτὰ μάτια του καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιά του εἶχαν σαγηνεύσει, ὡς σήμερα, πολλὲς ὄμμορφες σενόρες.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς τορεαντὸρ καὶ γιὰ τὴν τέχνη του μιλοῦσαν ὅλοι στὴν Μαδρίτη.

Θὰ εἶχε σκοτώσει περισσότερους ἀπὸ ἑκατὸ ταύρους, ὡς σήμερα καὶ ποτὲ δὲν ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ ταυρομαχία ἠττημένος, ἢ ἔστω καὶ φέροντας τὴν παραμικρὴ ἀμυχή.

Ἀλλὰ ὅλες οἱ σενόρες ποὺ εἶχαν σκλαβωθῆ ἀπὸ τὰ μαῦρά του μάτια, εἶχαν ἕνα παράπονο μαζί του. Ὅτι, δηλσδή, δὲν τὶς κύταζε ποτέ. Σὲ καμμιὰ δὲν ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία

Στεκόταν μέσα στὸν στίβο σοβαρός, ἀντιμετώπιζε μὲ γενναιότητα τὴν ὁρμὴ τοῦ ταύρου, ἀλλὰ δὲν σκορποῦσε οὔτε ἕνα χαμόγελο στὶς ὄμμορφες σενόρες ποὺ τὸν χειροκροτοῦσαν.

Οἱ ἄλλοι τορεαντὸρ κι' οἱ μαντατὸρ εἶχαν τὶς καλλίτερες ἐρωμένες, μὰ ὁ Μιγκουὲλ ἀποτελοῦσε μέσα σ' αὐτοὺς ἐξαίρεση.

Ἀλλὰ γιατί, ἄραγε ; Γιατί ;

Κι' ὁ λόγος ἦταν αὐτός : 'Ο Μιγκουὲλ ἀγαποῦσε μὲ ὅλην τὴν θέρμη τῆς ψυχῆς του τὴν Ρολάνδα, τὴν γλυκειὰ μελαχροινὴ κόρη τοῦ Βελέζ. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ ἔκανε σὰν τρελλὸς γιὰ τὸ χατῆρι της.

Τὸ πάθος του αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅτι κατώρθωνε ἀπὸ ὅλους νὰ τὸ κρύψη, κάποτε ὅμως δὲν κρατήθηκε καὶ τὸ ὡμολόγησε στὴν ἴδια τὴν Ρολάνδα.

Τὴν συνάντησε στὸν δρόμο κι' ἀφοῦ τῆς ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, τῆς εἶπε :

—Σενόρα, νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὸ θάρος μου. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω πὼς σᾶς ἀγαπῶ.

Ἐκείνη γέλασε μὲ ἀμφιβολία. Κι' ἀπάντησε :

—Τί κρῖμα, σενόρ. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀγαπήσω.

'Ο Μιγκουέλ, στὴν ἀπάντηση αὐτή, δὲν ἀπογοητεύθηκε. Καὶ ψιθύρισε :

—Γιατί ; Μήπως ἀγαπᾶτε κάποιον ἄλλον, σενόρα ;

Μὰ ἐκείνη δὲν θέλησε ν' ἀπαντήση. Τοῦρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο εἰρωνεία κι' ἀπομακρύνθηκε.

Κι' ὁ Μιγκουὲλ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἡσυχάση. Εἶχε γίνει μελαγχολικὸς καὶ κακόκεφος κι' ὅταν βρισκόταν στὸν στίβο, προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη ἐπάνω στὴν ἐξέδρα τὴν ἀγαπημένη του, γιὰ νὰ τῆς στείλη ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Ἐκείνη ὅμως ἔδειχνε πάντα ὅτι ἐκνευριζόταν ἀπὸ τὶς ἀθῶες αὐτὲς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ ταυρομάχου.

Κάποια φορά, ἐπάνω στὴν ἐξέδρα, ξεχώρισε ὁ Μιγκουὲλ τὴν Ρολάνδα, νὰ κάθεται ἀμέριμνη καὶ νὰ χαμογελᾶ. Πλάϊ της ὅμως καθόταν ἕνας νέος, ἀρκετὰ συμπαθητικός, ποὺ ἀκουμποῦσε, χωρὶς καμμιὰ διάκριση, ἐπάνω της.

Τὸ αἷμα τοῦ Μιγκουὲλ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Τὰ μάτια του σκοτείνιασαν καὶ λύγισαν τὰ γόνατά του.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ συνέλθη κι' ὅταν τοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωσις, κύττταξε πάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς Ρολάνδας. Καὶ πρόσεξε τότε, ὅτι κι' αὐτὴ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸν νέο καὶ τὸν ἔσφιγγε μὲ τρυφερότητα. Πιὸ πέρα διέκρινε καὶ τὸν πατέρα της, τὸν Βελέζ.

Ὥστε δὲν χωροῦσε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. 'Ο νέος ἐκεῖνος θὰ ἦταν ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ρολάνδας. Θὰ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τώρα θὰ τὴν ἀρραβωνιάστηκε. Γι' αὐτό, λοιπόν, δὲν τοῦ ἔδοσε ποτὲ τὴν παραμικρὴ σημασία.

'Ωστόσο ὁ Μιγκουὲλ φρόντισε νὰ κρύψη τὴν ταραχή του καὶ τὴν ἄλλη μέρα προσπάθησε νὰ μάθη ποιὸς ἦταν ὁ νέος ποὺ συνώδευε τὴν Ρολάνδα.

Κάποιος γνωστός του τὸν πληροφόρησε :

—Εἶναι ὁ Λοπέζ, ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Εἶναι ἕνας πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό. Τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη, γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ παντρευθοῦν.

Παρουσιάσθηκε τέλος στὸν στίβο κι' ὁ Μιγκουέλ.

'Η καρδιὰ τοῦ Μιγκουὲλ ἔλυωσε, κυριολεκτικῶς, ἀπὸ τὸν πόνο. Γύρισε στὸ σπίτι του κι' ὅλην τὴν νύκτα δὲν κατώρθωσε νὰ κλείση μάτι. Στριφογύριζε ἀνήσυχος στὸ κρεββάτι του κι' εἶχε τὸ ὄνομα τῆς Ρολάνδας στὰ χείλη.

Κάποτε μουρμούριζε :

—Γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν ; Γιατὶ νὰ θέλης νὰ δοθῆς σ' ἄλλον ; Ποιὸς ἄλλος, θὰ βρεθῆ νὰ σ' ἀγαπήση, ὅπως ἐγώ;

Κι' ὁ ἄτυχος ὁ Μιγκουὲλ ὑπόφερε καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῆ μιὰ λύση. Καταλάβαινε καλὰ ὅτι τὸ μαρτύριό του δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέση καὶ ζητοῦσε, ὅπως ὁ ναυαγός, τὴν σωτηρία.

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὴν λύση, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ριζική.

***

Ἦταν Κυριακὴ ἀπόγευμα. 'Ο καλλίτερος κόσμος τῆς Μαδρίτης εἶχε μαζευθῆ στὸ ἀμφιθέατρο, γιὰ νὰ παρακολουθήση τὶς ταυρομαχίες. Τὸ πρόγραμμα εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον, θ' ἀντιμετώπιζε δὲ κι' ὁ Μιγκουὲλ ἕναν ἄγριο ταῦρο, ὁ ὁποῖος πρώτη φορὰ λάμβανε μέρος σὲ ἀγῶνες.

'Ο κόσμος, ἐπάνω στὴν ἐξέδρα, ἀνυπομονοῦσε καὶ περίμενε ν' ἀρχίσουν, ἐπὶ τέλους, οἱ ταυρομαχίες.

Κάποτε ἄρχισαν. Εἶχαν ὅλοι οἱ τορεαντὸρ διάθεση, γι' αὐτὸ ὁ κόσμος τοὺς χειροκροτοῦσε θερμά.

Ἀλλὰ ὅλοι περίμεναν νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα τοῦ Μιγκουέλ, μὲ τὸν ἄγριο ταῦρο. Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ προγράμματος.

Στὴν ἐξέδρα ἐπάνω, ἡ Ρολάνδα κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός της, παρακολουθοῦσαν κι' αὐτοὶ τὶς διάφορες ἐπιδείξεις, τῶν τορεαντὸρ καὶ τῶν μαντατόρ, ἀλλὰ ἀνυπομονοῦσαν ἐπίσης κι' ἐκεῖνοι νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα τοῦ Μιγκουέλ.

Ἀφοῦ ἔγιναν τέσσαρες ταυρομαχίες, παρουσιάσθηκε τέλος στὸν στίβο κι' ὁ Μιγκουέλ. 'Ο κόσμος τὸν ὑποδέχθηκε μὲ θερμὰ χειροκροτήματα. Αὐτὸς στάθηκε στὸ κέντρον τοῦ στίβου, ἔκσνε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση καὶ χαμογέλασε μ' εὐγένεια.

Ὕστερα ἄρχισε ὁ σκληρὸς ἀγώνας. Ἀκράτητος ὁ ταῦρος ὡρμοῦσε ἐναντίον τοῦ Μιγκουὲλ κι' αὐτὸς τὸν ἀντιμετώπιζε μὲ μεγάλη ψυχραιμία, προσπαθώντας νὰ τὸν κτυπήση μὲ τὸ ξῖφος φος του. Βαρὺ κι' ἐπιθετικὸ τὸ ζῶο δὲν ἄφηνε τὸν Μιγκουὲλ οὔτε στιγμὴ ἥσυχο, παρὰ ἐπεδίωκε μὲ ὁρμὴ νὰ τὸν καρφώση μὲ τὰ κέρατά του. 'Ο ταυρομάχος, μὲ σβέλτες καὶ γρήγορες κινήσεις, ἀπέφευγε τὶς ἐπιθέσεις κι' εἶχε πάντα σηκωμένο τὸ σπαθί του, γιὰ νὰ τὸ μπήξη στὸν ταῦρο, ὅταν τοῦ δινότανε ἡ εὐκαιρία.

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἔπεσε ἡ ματιὰ τοῦ ἄτυχου Μιγκουὲλ στὴν ἐξέδρα. Ἐκεῖ διέκρινε τὴν Ρολανδα καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ καθόνταν, μάλιστα, στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Δὲν ἔχασε ὅμως τὴν ψυχραιμία του κι' ἔκρινε ὅτι ἔφθασε πιὰ ἡ στιγμὴ νὰ ἐφαρμόση τὸ σχέδιό του. Ἔτρεξε, πολὺ γοργά, κάτω ἀπὸ τὸ θεωρεῖο τῆς Ρολάνδας, τῆς ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα καὶ τῆς φώναξε :

—Πεθαίνω γιὰ τὸ χατῆρι σου !

Ὕστερα, ἐνῶ ὁ ταῦρος ἔτρεχε πάλι ἐναντίον του, μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια κατώρθωνε ὁ Μιγκουὲλ νὰ τὸν καρφώση μὲ τὸ ξῖφος του, ταυτοχρόνως ὅμως ἔτεινε τὸ στήθη του μπροστὰ στὸ ἐξαγριωμένο ζῶο, ποὺ τὸν κτύπησε μὲτὰ κέρατά του.

Ἀφθονο αἷμα πετάχθηκε ἀπ' τὶς πληγὲς κι' ὁ ἄτυχος Μιγκουὲλ κύλισε χάμω ἀναίσθητος.

Μὰ ὁ Μιγκουὲλ δὲν πέθανε. Τὸν πῆραν σὲ κάποιο νοσοκομεῖο κι' ὕστερα ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἔγινε καλά.

Ἀλλὰ ἡ Ρολάνδα, ποὺ εἶχε ἐκτιμήσει αὐτὴν τὴν θυσία τοῦ ταυρομάχου, χωρὶς νὰ διστάση, ἐγκατέλειψε τὸν ἀρραβωνιαστικό της κι' ὅταν ὁ Μιγκουὲλ βγῆκε πιὰ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη ἔτρεξε καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΟΡΜ ΤΖΕΪΜΣΟΝ

ΟΜΙΧΛΗ

Μὲ τὸν ἀπότομο ἐρχομὸ τῆς ὁμίχλης, οἱ λίγοι ἐπιβάτες ποὺ βρισκόν ταν στὸ κατάστρωμα τῆς Νορμανδίας, δοκίμασαν ἕναν μικρὸν πανικό.

'Η Σιοῦ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Κίτ.

—Φοβᾶσαι; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἀφηρημένη σφίγγοντας τὴν παλάμη τηςστὴ δική του.

'Η ὁμίχλη σὰν τεράστιο σκοτεινὸ πέπλο πλησίαζε καὶ ἀγκάλιαζε τὸ ὑπερωκεάνειο. Σὲ λίγο τὸ εἶχε βάψει μὲ τὸ ὑγρὸ χρῶμα της.

Πέρασαν δέκα λεπτὰ σιωπῆς. Ξαφνικὰ μιὰ σκιὰ πρόβαλε στὸ γκρίζο φόντο.

—Ἐσὺ εἶσαι Σιοῦ; ρώτησε ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα πλησιάζοντας. Δὲν ἄλλαξες ἀκόμη; τὸ δεῖπνο εἶναι ἕτοιμο;

Χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τάραξε τὴν ἡσυχία της, ἡ νέα ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Κὶτ λέγοντάς του.

—Δὲν θὰ πᾶς ν' ἀλλάξῃς κι' ἐσὺ Κίτ;

—Ὄχι! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

'Η νέα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ ἔφυγε ἀφήνοτος τοὺς δύο ἄνδρες μόνους. Ὁ δεύτερος ἦταν στὸ ἴδιο ἀνάστημα μὲ τὸν Κίτ, ἀλλὰ ἦταν δυὸ φορὲς μεγαλείτερός του στὴν ἡλικία.

—Αὐτὴ ἡ ὁμίχλη μᾶς καθυστερεῖ τὸ ταξείδι, εἶπε ὁ ἡλικωμένος κύριας.

—Μάλιστα, σέρ, ἀπήντησε μὲ σεβασμό, ὁ Κίτ.

—Μὴν μὲ λὲς σέρ, παιδί μου, τὸν διέκοψε ὁ ἄλλος.

Ὁ Κὶτ ξαφνιάστηκε.

—Συγνώμην.... ταύλισε.

—Ἴσως νὰ εἶμαι μεγάλος παρατήρησε, καὶ νὰ περνῶ γιὰ πατέρας σου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι δάσκαλος.

Ὁ Κὶτ χαμογέλασε.

—Ἔτσι μ' ἔχει συνεθίσει ἡ μητέρα μου ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μοῦδειχνε τὴν φωτογραφία σας μὲ τὴν στολὴ τοῦ ἀεροπόρου. Ἔχουν περάσει τώρα δεκατέσσαρα χρόνια... Ἤμουνα μόλις ὀχτὼ χρονῶν τότε. Ἡ μητέρα μου μοῦ διηγεῖτο τὸ θάρρος σας κσὶ τὰ κατορθώματα σαςστὸ Δυτικὸ Μέτωπο, καὶ στὸ μυαλό μου ἔχει μείνει ἕνας σεβασμός, ὁ ὁποῖος μ' ὅλο τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ τὸ μεγάλωμά μου, δὲν ἔχει ἐξαλειφθῆ.

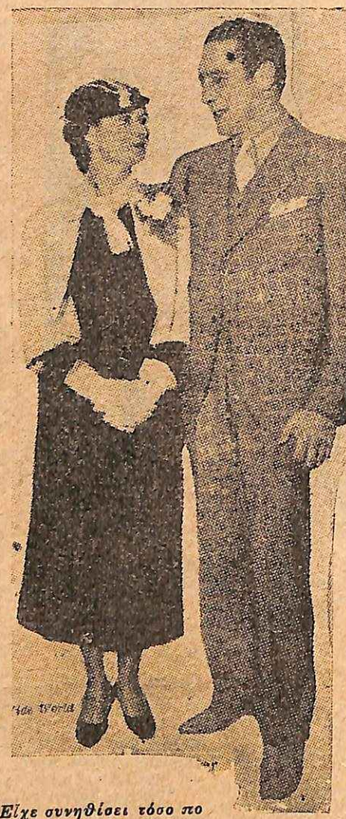

Εἶχε συνηθίσει τόσο πολὺ τὸν Κίτ

***

Ὁ Ρόμπερτ Ρόντ, ἦταν ἡλικίας 42 χρονῶν, συνταγματάρχης τῆς ἀεροπορίας ἐν ἀποστρατείᾳ. Εἶχε πάρει πολλὰ παράσημα, δυὸ τρία ἄλλα τραύματα στὰ χέρια—τὄνα μάλιστα τοῦχε προκαλέσει μιὰν ἀγκύλωση ποὺ δὲν εἶχε ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τότε—καὶ μιὰ μεγάλη περιουσία. Τὴν τελευταία τὴν εἶχε ἀτοκτήσει ὡς ὀργανωτὴς τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας στὶς Ἰνδίες ὅπου ἔμεινε πέντε χρόνια μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ἀγγλία, ἀποσυρθηκε ἀπὸ τὴν δημοσία ζωὴ στὸ ἰδιόκτητο μέγαρό του, ποὺ εἶχε ἀγοράσει σ' ἕνα προάστεια τοῦ Λονδίνου. Ἀργότερα ὅμως ἀνεμίχθη στὴν σύσταση μιᾶς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας, στὴν Ἀμερικὴ καὶ μὲ νέα ὀρξη γιὰ δραση ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Νέαν Ὑόρκη. Ἡ πρώτη του σκέψις μόλις ἔφθασε στὴν Ἀμερικανικὴ μεγαλούπολη ἦταν νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μακρυνὴ συγγενή του Τζέννυ Κοῦπερ, μὲ τὴν ὁποία, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου διατηροῦσε τακτικὴ ἀλληλογραφία.

'Η Τζέννυ ἡ ὁποία, ἦταν λαμπρὴ δημοσιογράφος καὶ ἀνταποκρίτρια πολλῶν ἐφημερίδων, εἶχε μεταβῆ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ γνωρίστηκε καὶ προσωπικῶς μὲ τὸν Ρόμπερτ, ποὺταν ὑπολοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας. Κατόπιν ἡ ζωὴ τοὺς χώρισε.

Πέρασαν δεκατέσσαρα χρόνια. Ἡ κυρία Κοῦπερ ἐξασκοῦσε ἀκόμα τὸ ἐπάγγελμά της στὴν Νέα Ὑόρκη, βοηθουμένη ἀπὸ τὸν γυιό της Κὶτ καὶ ἀπὸ μιὰ νέα ὀρφανή, τὴν ὁποίαν εἶχε ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία της ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺηταν μικρὸ κορίτσι.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Ρόμπερτ στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἡ ξαφνικὴ παρουσία του στὸ σπίτι τῆς παληᾶς του φίλης καὶ συγγενοῦς, ἦσαν μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξις.

'Η Τζέννυ περίμενε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσε τόσα χρόνια, τὸν ἄνθρωπο ποὺ θἀβοηθοῦσε τὸ γυιό της νὰ σταδιοδρομήση ὡς ἀεροπόρος γιατὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα τὴν ἔθελγε.

Τοῦ παρουσίασε τὸ γυιό της μὲ ὑπερηφάνεια, παραλείποντας ὅμως νὰ κάνη τὸ ἴδιο γιὰ τὴν Σιοῦ, ἡ ὁποία παρέστεκε στὴ σκηνὴ σιωπηλή.

Ὁ πρώην ἀεροπόρος, ἥρως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἔμεινε γοητευμένος ἀπὸ τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ καὶ τὸ περιβάλλον κι'ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι τῆς Τζέννυ. Τοὺς ἀνεκοίνωσε τὰ σχέδιά του, πληροφορήθηκε ὅ,τι σχετικὸ μὲ τὴν δική τους ζωὴ καὶ δέχθηκε μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ προσλάβη τὸν Κὶτ στὴν ἐπιχείρησή του.

Ἐν τῷ μετοξὺ ἡ Συιοῦ, ἡ ὀρφανὴ νέα, μὲ τὸ παράπονο στὸ βλέμμα καὶ τὸ χείλη, ἀναρωτιόταν μὲ ὀδύνη ποιὸ θἄταν τὸ μέλλον τὸ δικό της. Εἶχε συνηθίσει τόσο τὸν Κὶτ, τῆς ἦταν τόσο ἀταραίτητη ἡ παρουσία του, ὥστε τώρα ποὺ ἐκεῖνος θἀφευγε βυθιζόταν στὸν φόβο ποὺ τὴν κατεῖχε γιὰ τὸ μέλλον. Ὅταν ἔκανε νὰ τὸν ἰδῆ ἔστω καὶ μιὰ μέρα μόνον, μιὰ δυνατὴ θλίψις ἐπίεζε τὴν ψυχή της καὶ ξεφώνιζε χαρούμενα ὅταν τέλος ἐκεῖνος ἔτρεχε κοντά της.

Δὲν εἶχαν μιλήσει οἱ καρδιές τους. Ἡ τακτικὴ ἐπικοινωνία τους εἶχε διώξει τὸ θέλγητρο τῆς ἐπιθυμίας. Ἡ ἀμοιβαία ἔλξις ἔμενε ναρκωμένη, ἀναβάλλοντας τὴν ὁρμητικὴ ἐκδήλωσή της μέρα μὲ τὴν ἡμέρα...

Ὕσπου ἦρθε καὶ στάθηκε ἀνάμεσά τους, κατσστρέφοντας τὶς ἀσυνάρτητες ὀπτασίες τους καὶ τ'ἀνασχημάτιστα ὄνειρά τους, ἡ ἐπιβλητικὴ σιλουέττα τοῦ Ρόμπερτ Ρόντ.

Ὁ ἔνδοξος συνταγματάρχης, ὅταν ἔμαθε στὸ θλιβερόν της παρελθὸν καὶ τὸ ἄδηλον μέλλον της ἐδοκίμασε κἄποιον οἶκτο.

Μιὰ ὑποψία ὅμως συγκρατοῦσε τὴν ἀπόφαση ποὖχε πάρει.

Ἀντίκρυζε τὴν μέλαγχολικὴ σιλουέττα της, καὶ φοβόταν μήπως ἦταν ἐρωτευμένη. Καὶ τότε..

Ρώτησε μιὰ μέρα τὴν Τζέννυ, κι' ἐκείνη τὸν ἐπληροφόρησε, ὅτι δὲν ἀγαποῦσε οὔτε τὸν Κίτ, οὔτε ἄλλον κανένα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Ρόμπερτ Ρὸντ καὶ τῆς Λάντον ἔγιναν μὲ μεγαλοπρέπεια στὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖον γάμοι στὴν Ἀγγλία σὲ δυὸ μῆνες.

Ἔτσι λίγες μέρες μετὰ τὴν τελετὴ τῶν ἀρραβώνων ἐπιβιβάστηκαν στὴν «Νορμανδία» καὶ στὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, οἱ δύο νέοι δὲν ἐχωρίζοντο παρὰ σπάνια.

Τὸ ταξείδι τους ἐπὶ τρεῖς μέρες ἦταν ὑπέροχο, ἀλλὰ τὴν τετάρτη τὸ πλοῖο ἀνέκοψε τὴν ταχύτητά του γιατί συνάντησε πυκνὴ ὁμίχλη. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες διατηροῦσαν κἄποια ἀνησυχία. Μερικοὶ βρισκόνταν στὸ κατάστρωμα παρατηρώντες τὸ θέαμα τοῦ γκρίζου σκοταδιοῦ, ἐνῶ οἱ περισσότεροι βρισκόνταν στὶς φωτισμένες αἴθουσες συζητώντας τὸ πρᾶγμα.

***

Ὁ Ρόμπερτ Ρὸντ ἕνα ἀπόγευμα ὑποφέροντας ἀπὸ ρευματισμοὺς ἐδοκίμασε μιὰ φανερὴ δυσφορία γιὰ τὴν παρουσία τῆς ὁμίχλης. Γύρισε στὸν Κὶτ ποὺ καθόταν πλάϊ του καὶ τὸν ρώτησε.

—Ποῦ εἶναι πάλι ἡ Σιοῦ;

Ὁ νέος ξεροκατάπιε.

—Ὑποθέτω ὅτι τὴν ἔπιασε πονοκέφαλος καὶ ἀποσύρθηκε στὴν καμπίνα της. Νὰ πάω νὰ δῶ;

Ὁ Ρόμπερτ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι, δίνοντας ἔτσι τὴν ἄδεια στὸν νεαρὸ προστατευόμενό του νὰ πάη πληροφορηθῆ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του.

Σὲ λίγο ὁ Κίτ, διέσχιζε ψηλαφητὰ τὸ κατάστρωμα, πλησιάζοντας μιὰ σιλουέττα ποὺ ξεχώριζε στὴν ὁμίχλη. Στεκόταν ὄρθια κοντὰ στὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος καὶ καπνίζοντας τὸ σιγάρο της φαινόταν σὰν νὰ τὸν ἐπερίμενε.

—Κίτ! ἐσὺ εἶσαι;

—Ναί! ψυθίρισε ὁ νέος. Τοῦ εἶπα ὅτι ἔχεις πονοκέφαλο.

—Κι' ἂν πάη στὴν καμπίνα μου; ρώτησε ἡ Σιοῦ μὲ σβυσμένη φωνή.

—Μὰ ἀφοῦ μ' ἐστειλε ἐμένα νὰ δῶ; ἔκανε ὁ Κὶτ καὶ πέρασε τὸ χέρι του ἀπ' τὴ μέση της.

Ἡ καρδιὰ τῆς Σιοῦ χτυποῦσε δυνατά. Ἐφιάλτες τῆς τάραζαν τὸν νοῦ, κι' ἔκανε μιὰν ἀπότομη κίνηση ν' ἀποφύγη τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἀγαπημένου της. Ἔκανε μερικὰ βήματα στὸ κατάστρωμα

—Εἶναι τρομερό, Κίτ! Εἶναι τρομερό. Ἀναλογίστηκες τὶ πηγαίνωμε νὰ κάνωμε; Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ ἄθλιοι.

Ὁ Κὶτ εἶχε χαμηλώσει τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντᾶ. Οἱ δυὸ νέοι, ποὺ δὲν τολμοῦσαν ὥς τότε νὰ διαβάσουν μέσα στὶς καρδιές τους, ἔτρεμαν στὴν ἰδέα τοῦ χωρισιοῦ.

Ἔξαφνα ἡ Σιοῦ σκόντσψε καὶ λύγισαν τὰ γόνατά της. Τὰ χείλη τοῦ Κὶτ τὴν ἀναζήτησαν στὴν ὁμίχλη. Τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του σφιχτὰ καὶ τὴν φίλησε σὰν τρελλός.

Δὲν τῆς ἔδοσε καμμιὰ δικαιολογία.

—Μόλις ἀποβιβαστοῦμε στὸ Λονδῖνο, τῆς ψιθύρισε τραγικά, θὰ πάρωμε τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο καὶ θὰ φύγωμε γιὰ τὶς Ἰνδίες.

—Τρελλάθηκες; τοῦ εἶπε ἡ Σιοῦ. Κι' ὁ Ρόμπερτ;

—Ἂς ζήση μὲ τὶς τύψεις τοῦ λάθους του. Γιατὶ ναρθῆ νὰ μᾶς καταστρέψη τὴν εὐτυχία μας;

—Μὰ δὲν τὄξερε πὼς ἀγαπιώμαστε.. μάλιστα οὔτε ἐμεῖς δὲν τὸ ξέραμε.

Εἶναι φοβερὸ Κίτ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴν ξαναμιλήσωμε.

Ὁ Κὶτ ὅμως εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση.

—Σ' ἀγαπῶ, Σιοῦ, καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ παντρευτῆς τὸν Ρόντ. Ἔσκυψε νὰ τὴν φιλήση ἀλλὰ ἡ Σιοῦ ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του κι' ἀπομακρύνθηκε.

—Σιοῦ! Μὴν φεύγης. Θὰ πέσω στὴ θάλασσα!

—Εἶναι πολὺ κουτὸ αὐτὸ νέε μου! τοῦ φώναξε κάποιος.

Ὁ Κὶτ γύρισε καὶ εἶδε τὸν ὑποπλοίαρχο τῆς «Νορμονδίας.»Κοκκίνισε.

—Δὲν φταῖς ὅμως ἐσύ,ἀλλὰ ἡ ὁμίχλη, τὸν χτύπησε στὸν ὦμο καὶ ἀπομακρύνθηκε μ' ἕνα μυστηριώδες χαμόγελο.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Σιοῦ κλειδώθηκε νωρὶς στὴν καμπίνα της. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὁ Ρὸντ χτύπησε τὴν πόρτα της δυὸ φορὲς ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τὸν δέχθηκε, λέγοντάς του ὅτι δὲν θὰ κατέβαινε νὰ δειπνήση γιατὶ ἦταν ἀδιάθετη.

Κυριευμένος ἀπὸ κάποιαν προαίσθηση, ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα νὰ πάρη λίγον ἀέρα. Τῆς δυὸ τελευταιες μέρες ἡ Σιοῦ τοῦ φαινόταν διαφορετική. Μὲ τὴν τυραννικὴ αὐτὴ σκέψη στὸ μυαλὸ προχώρησε ἀφηρημένος καὶ ἀνέβηκε στὴ γέφυρα. Ἀπὸ τὸν μικρὸ θάλαμο τοῦ πλοιάρχου ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τὸν φωνάζη. Ἦταν ὁ ὑποπλοίαρχος ποὺ εἶχε παρασταῖ ἀθελά του στὴν ἐρωτικὴ σκηνὴ τοῦ Κὶτ καὶ τῆς Σιοῦ καὶ ὁ ὁποῖος τὸν προσκαλοῦσε νὰ πιοῦν κάτι.Ὁ Ρόντ πέρασε μέσα.

—Σήμερα γιορτάζω τὰ γενέθλιά μου. Κλείνω τὰ πενῆντα μου χρόνια, τοῦ εἶπε.

Γέμισε ἕνα ποτῆρι μπράντυ καὶ τοῦ τὸ πρόσφερε.

—Αὐτὴ ἡ ὁμίχλη εἶναι πολὺ ἐκνευριστική, παρατήρησε ὁ Ρὸντ μόλις ἤπιε τὸ πιοτό.

—Ὄχι γιὰ ὅλους, διεφώνησε ὁ ὑποπλοίαρχος. Ὑπάρχουν ἐπιβάτες στὴν Νορμανδία ποὺ ἡ ὁμίχλη αὐτὴ τοὺς ἐξυπηρετεῖ. Κι' αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐρωτευμένοι.

—Οἱ ἐρωτευμένοι! ταύλισε ὁ Ρόντ. Μιὰ ξαφνικὴ σκέψις, θαμμένη, ἀνεπήδησε καὶ τὸν συνεκλόνισε ὁλόκληρο.

—Ἀκριβῶς σήμερα κιόλας ἔτυχα μάρτυς μιᾶς χαριτωμένης σκηνῆς. Αὐτὴ ἡ νέα, ἡ μὶς Σιοῦ Λάντον, ἦταν ἀγκαλισμένη μὲ τὸν φίλο σας τὸν Κίτ.

***

Ὅταν ὁ Ρὸντ κατέβαινε τὴν σκάλα τῆς γέφυρας παραπατοῦσε σὰν μεθυσμένος. Ἕνα κῦμα μίσους τοῦ φούσκωνε τὸ στῆθος. Μόλις ἔφθασε στὸ κατάστρωμα πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα.

—Γιατί; Γιατί νὰ μοῦ τὸ κάνη αὐτό; ἀναρωτιόταν μὲ πικρία.

Ἀκούμπησε στὸ κιγκλίδωμα καὶ βύσισε τὸ βλέμμα του στὸ ἀδιαπέραστο φράγμα τῆς ὁμίχλης.

—Γιατί, γιατί νὰ μοῦ τὸ κάνη αὐτό; μουρμούρισε πάλι, ἀλλὰ δὲν ἔνοιωθε τώρα νὰ χαϊδεύη τ' αὐτιά του ἡ ἴδια ἡ φράσις ὅπως τὴν πρόφερε. Ὁ ἀντίλαλός της ἦταν ἀλλοιώτικος, κατηγορηματικός.

—Γιστί, γιατὶ νὰ τοὺς τὸ κάνης αὐτό;

Ἕνα θλιβερὸ μειδίαμα ζωγραφίσθηκε στὰ χείλη του. Ναί. Εἶχαν δίκηο τὰ παιδιά. Ἀγαπιόνταν! Αὐτὸς ἦταν ὁ ἔνοχος ποὺ ἦρθε καὶ τοὺς χώρισε.

Ἀσυναίσθητα ἔβγαλε τὸ δακτυλίδι τῶν ἀρραβώνων κι' ἔκανε νὰ τὸ πετάξη στὴ θάλασσα.

Ἕνας λυγμὸς τοὔπνιξε τὸν λαιμό.

Ξαφνικὰ μιὰ ἔμπνευσις φώτισε τὸ πρόσωπό του καὶ βιαστικὸς ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα στριφογυρίζοντας νευρικὰ στὰ δάχτυλά του τὴν βέρα.

Σὲ λίγο χτυποῦσε τὴν καμπίνα τῆς Σιοῦ.

—Ἔμπρός, ἄκουσε τὴ λεπτὴ φωνή της ἀπὸ μέσα.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε ἀπέναντί της.

—Ἦρθα νὰ σοῦ ἀνακοινώσω κάτι εὐχάριστο, τῆς εἶπε ξερά. Διέλυσες τὸν ἀρραβῶνα σου.

Ἡ Σιοῦ κατάλαβε τὴν σημασία τῶν λόγων του ἔπεσε βαριὰ στὴν κοκέττα της.

—Συγχώρησέ με, Ρόμπερτ, εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή.Ἂν τὄξερα...

—Εἶναι περιττόν, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν σὲ συγχωρῶ, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν ὑπάρχει λόγος. Δὲν ἔφταιξες σὲ τίποτε. Ἀντιθέτως ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην γιὰ τὴν ἀνάμιξή μου στὴ ζωή σου.

Ἕνα δάκρυ κύλισε στὸ μάγουλό του. Δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν συγκίνησή του, τὸν σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ Σιοῦ τὸν κύτταξε ἄφωνη συντετριμμένη. Ἐνοιωθε ὅλο τὸ σπαρακτικὸ δρᾶμα, ποὺ γινόταν μέσα σ' ἐκείνη τὴν εὐγενικὴ καρδιά, ἀλλὰ καταλάβαινε, πὼς μιὰ λέξις της θὰ στοίχιζε ἴσως ὅλη τὴν εὐτυχία της.

—Ἀλλά, Σιοῦ, γιατί δὲν μοῦ τὄλεγες προτήτερα; Γιατί μὲ ἄφησες νὰ σὲ ἀγαπήσω; Δὲν σκέφθηκες ὅτι ἔχω κι' ἐγὼ καρδιά;

Ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ στὸ κατώφλι φάνηκε ὁ Κίτ. Ἦταν πελιδνός. Εἶχε δῆ τὸν Ρὸντ νὰ μπαίνη στὴν καμπίνα τῆς ἀγαπημένης του κι' εἶχε προμαντέψη κάτι δυσάρεστο.

—Ἔλα μέσα Κίτ, τοὔπεν ὁ Ρὸντ μὲ μαλακὸ τόνο φωνῆς. Ἔχω ἕνα εὐχάριστο νέο νὰ σοῦ ἀναγγείλω. Διέλυσα τὸν ἀρραβῶνά μου μὲ τὴν Σιοῦ. Ξέρεις, παιδί μου, σκέφθηκα διαφορετικά. Δὲν θέλω νὰ τὴν κάνω δυστυχισμένη σ' ὅλη της τὴν ζωή, ἀφοῦ ξέρω ὅτι ἀγαπᾶ ἐσένα.

Ὁ Κὶτ τὸν ἄκουγε ἐμβρόντητος.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ κάνω τώρα κι' ἕνα δῶρο.

Καὶ πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ νέου, πέρασε στὸ δάχτυλό του, τὴν βέρα μὲ τ' ὄνομα τῆς Σιοῦ, ποὺ κρατοῦσε.

Ἕνα «εὐχαριστῶ» ταύλισαν τὰ χείλη τῶν δυὸ ἐρωτευμένων.

Ὁ Ρόμπερτ Ρὸντ ὅμως ἦταν τσακισμένος. Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ παραπατώντας σὰν μεθυσμένος βγῆκε ἔξω.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ ὁμίχλη εἶχε διαλυθῆ.

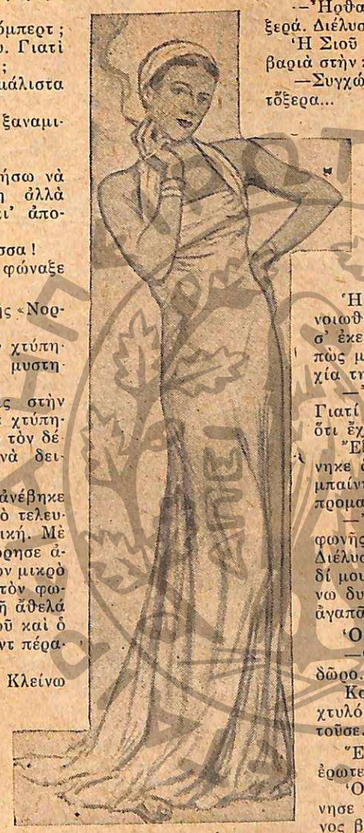

Στεκόταν ὀρθή, καπνίζοντας τὸ τσιγάρο της.

ΣΤΟΡΜ ΤΖΕΪΜΣΟΝ

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Οἱ δυὸ νέες γυναῖκες ἦταν μονάχες, ὁλομόναχες, μέσα στὸ μεγάλο λαντὸ ποὺ ἦταν φορτωμένο μὲ μπουκκέτα κι' ἔμοιαζε σὰν ἕνα πελώριο κάνιστρο. Στὸ μπροστινὸ κάθισμα δυὸ καλάθια γαρνιρισμένα μ' ἄσπρο σατὲν ἦταν γεμάτα μὲ βιολέττες τῆς Νίκαιας κι' ἐπάνω στὸ ἄσπρο δέρμα τῆς ἀρκούδας ποὺ σκέπαζε τὰ μικροσκοπικά τους ποδαράκια, στίβες ἀπὸ τριαντάφυλλα, μιμόζες, γαρύφαλα, μαργαρίτες. τουλίπες καὶ ἄνθη λεμονιᾶς, ὅλα δεμένα μὲ κορδέλλες μεταξωτές, φαινόνταν σὰν νὰ ἐπίεζαν τὰ ντελικάτα τους κορμιά, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔβλεπε κσνεὶς μονάχα τοὺς ὤμους, τὰ μπράτσα καὶ λίγο ἀπ' τὸ δαντελλένιο κορσάζ. Μὲ μιὰ λέξη οἱ δυὸ γυναῖκες φαινόνταν σὰν θαμμένες κάτω ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν λουλουδιῶν κι' ἐπετοῦσαν ἀσυλλόγιστα τὰ δικά τους λουλούδια, γιὰ νὰ δέχωνται βροχὴ τὰ μπουκέτα ἀπὸ γνωστοὺς κι' ἀγνώστους διαβάτες.

Ὕστερ' ἀπὸ ἀνθοπόλεμο μιᾶς ὁλόκληρης ὥρας, κουρασμένες πιά, διέταξαν τὸν ἁμαξᾶ ν' ἀκολουθήση τὸ δρόμο τοῦ Ζουάν, παράλληλα πρὸς τὴν ὄμμορφη ἀκρογιαλιά.

Οἱ δυὸ νέες γυναῖκες, τυλιγμένες μέσα στὶς γοῦνες τους, ἐκύττοζαν τριγύρω μὲ νωχέλεια. Ἡ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ ἔλυσε τὴ σιωπή.

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Μαργκώ, πῶς ὑπάρχουν κάτι θαυμάσιες βραδυές, ποὺ ὅλα μᾶς φαίνονται ὄμμορφα;

Ἡ ἄλλη ἀποκρίθηκε.

—Ἀλήθεια, κάποτε ὅλα φαίνονται ὄμμορφα. Ὀστόσο πάντα κάτι λείπει.

—Τί σοῦ λείπει ἐσένα; Ἐγὼ εἶμαι πάντα πολὺ εὐτυχισμένη. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα...

—Ὄχι, ὄχι! Μὴν τὸ λὲς αὐτό... Ὅσο κι' ἂν εἶναι κανένας εὐχαριστημένος, πάντα θὰ ἐπιθυμῆ κάτι πιὸ ψηλό, πιὸ πνευματικό, κάτι τέλος πάντων γιὰ τὴν καρδιά.

Καὶ ἡ ἄλλη ρώτησε γελώντας πρόσχαρα.

— Λίγη ἀγάπη ἔ ;

— Ναί, ναί ! Λίγη ἀγάπη ! Γιατὶ ὄχι ;

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἐσώπασαν καὶ πάλι κυττάζοντας κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός των. Σὲ λίγο ἐκείνη ποὺ λεγόταν Μαργκώ, ἐμουρμούρισε.

— Ἡ ζωὴ δὲν μοῦ φαίνεται ὑποφερτὴ χωρὶς ἀγάπη. Ἐγὼ τὸ λέω. Ἔχω ἀνάγκη νὰ μ' ἀγαπάη κάποιος ἔστω κι' ἕνα σκυλάκι. Ἔ, Σιμόν! Τί τὰ θέλεις ! Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶμαστε ἴδιες στὸ ζήτημα αὐτό.

— Ἀλλ' ὄχι, ἀγαπητή μου. Προτιμῶ νὸ μὴν μ' ἀγαπάη κανένας, προκειμένου νὰ μ' ἀγαπάη ἕνας τυχαῖος. Φαντάζεσαι πὼς θὰ μοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ μ' ἀγαπάη ὁ.... ὁ..

Ἔψαχνε νὰ βρῆ ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπάη ἀπὸ τὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦσε. Τὰ βλέμματά της, ἀφοῦ ἐκύτταξαν γύρω παντοῦ, ἔπεσαν στὰ δυὸ χρυσὰ κουμπιὰ ποὺ γυαλίζανε στὸν ὦμο τοῦ ἁμαξᾶ, κι' εἶπε γελώντας.

— Νὰ μ' ἀγαπάη, λόγου χάριν, ὁ ἁμαξᾶς μου.

Ἡ Μαργκὼ χαμογέλασε γιὰ τὴ σκέψη αὐτὴ τῆς φιλενάδας της. Ἔπειτα τῆς εἶπε σιγανά.

—Σὲ βεβαιῶ πὼς εἶναι πάρα πολὺ δισσκεδαστικὸ ν' ἀγαπιέται μιὰ γυναίκα ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη. Αὐτὸ μοῦ συνέβηκε δυὸ τρεῖς φορὲς ὥς τώρα.

Ἡ Σιμὸν ἄκουγε μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο ἐμπρός της. Ὕστερα εἶπε.

— Ὄχι Μαργκώ ! Ἡ καρδιὰ τοῦ ὑπηρέτου μου δὲν μοῦ φτάνει. Πές μου ὅμως, πῶς καταλάβαινες πὼς σ' ἀγαποῦσαν οἱ ὑπηρέτες σου ;

— Τὸ καταλαβαινα ὅπως καὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄνδρες, γιατὶ ἐγείνοντο ὅλοι τους γελοῖοι.

— Ἐμένα δὲν μοῦ φαίνονται τόσο βλάκες, ὅταν μ' ἀγαποῦν.

— Κι' ὅμως, γίνονται ἠλίθιοι, ἀγαπητή μου, ἀνίκανοι νὰ μιλήσουν, ν' ἀπαντήσουν, νὰ καταλάβουν ὅ,τι δήποτε...

— Ἀλλὰ τί σ' ἐνδιέφερε λοιπὸν νὰ σ' ἀγαποῦν οἱ ὑπηρέτες σου ; Σὲ συγκινοῦσε... ἢ σ' ἐκολάκευε ;

— Ὄχι, ἀγαπητή μου. Δὲν μ' ἐσυγκινοῦσε κσθόλου,—μόνο ποὺ μ' ἐκολάκευε λίγο... Γιατὶ πάντα κολακεύεται κάθε μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὸ αἴσθημα ἑνὸς ἀνδρὸς ὁποιοσδήποτε κι' ἂν εἶναι αὐτός.

— Ἔλα δά, εἶσαι ὑπερβολική, Μαργκώ.

— Ναί, ναί, ἀγαπητή μου. Στάσου. Θὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ πολὺ περίεργη περιπέτεια ποὺ μοῦ συνέβη καὶ θὰ ἰδῆς πόσα παράξενα αἰσθανόμαστε αὐτὲς τὶς στιγμές.

***

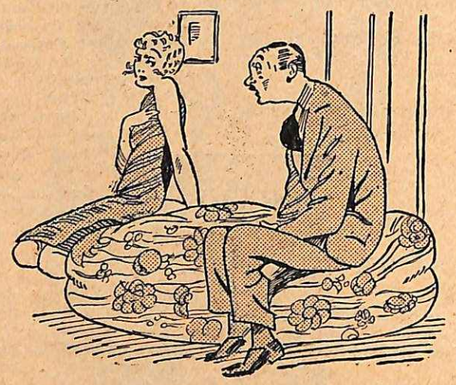

Μοῦ ἐδήλωσε ὅτι μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ μου ἦταν κι' ἕνας κατάδικος.

Καὶ ἡ Μαργκὼ ἄρχισε νὰ διηγῆται ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μὲ φωνή, ποὺ θὰ ξεχώριζε κανένας εὔκολα τὸν τόνο κάποιας ἀθέλητης νοσταλγίας.

«Πᾶνε τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε. Ἤμουν χωρὶς καμαριέρα. Εἶχα δοκιμάσει πολλὲς κι' ἦταν ὅλες ἀδέξιες. Εἶχα λοιπὸν ἀπελπισθῆ πὼς θαῦρισκα ποτὲ καμαριέρα τοῦ γούστου μου, ὅταν μιὰ μέρα διάβασα στὶς μικρὲς ἀγγελίες μιᾶς ἐφημερίδος, πὼς κάποια κοπέλλα, ποὺ ἤξερε νὰ ράβη, νὰ κεντάη καὶ νὰ χτενίζη, ζητοῦσε θέση καμαριέρας καὶ πὼς εἶχε πολὺ καλὲς συστάσεις. Ἔξω ἀπ' τ' ἄλλα της προσόντα μιλοῦσε κι' ἐγγλέζικα. Ἔγραψα στὴν ὡρισμένη διεύθυνση, καὶ τὴν ἄλλη μέρα μοῦ παρουσιάσθηκε ἡ καμαριέρα τῆς ἀγγελίας. Ἦτανε μιὰ κοπέλλα ψηλὴ ἀδύνατη, ὠχρὴ λίγο καὶ μὲ ὕφος ντροπαλό. Εἶχε ὄμμορφα μαῦρα μάτια κι' ὡραῖα, σγουρὰ μαλλιά. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μοῦ ἄρεσε πολύ. Τῆς ἐζήτησα τὸ πιστοποιητικό της. Μοῦδωσε ἕνα γράμμα ἐγγλέζικο Ἦταν τῆς λαίδης Ρίμγουελ, στὸ σπίτι τῆς ὁποίας εἶχε μείνει δέκα χρόνιά.

»Τὸ πιστοποιητικὸ ἐβεβαίωνε πὼς ἡ κοπέλλα εἶχε φύγει μόνη της γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴ Γαλλία καὶ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κατηγορήση κανένας σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας της, παρὰ μονάχα γιὰ λίγη γαλλικὴ φιλαρέσκεια. Ἡ τελευταία αὐτὴ—κάπως σεμνότυφη—φράσις μ' ἔκανε νὰ γελάσω λίγο. Μὲ λίγα λόγια τὴν πῆρα καμαριέρα μου. Τὴν ἔλεγαν Ρόζα. Προτοῦ περάση ἕνας μῆνας, τὴν ἐλάτρευα.

«Ἤτανε ἀληθινὰ ἕνας θησαυρός, ἕνα μαργαριτάρι, πραγματικὸ φαινόμενο. Ἤξερε νὰ χτενίζη στὴν ἐντέλεια, ἔρραβε τὶς κορδέλλες τῶν καπέλλιῶν καλλίτερα ἀπὸ ὅλες τὶς παριζιάνες καπελλοῦδες. Ἤξερε ἀκόμα νὰ ράβη φορέματα, μ' ἄνεση, γρήγορα καὶ μὲ σβελτωσύνη ποὺ μοῦειχε κάνει ἐντύπωση. Ποτὲ δὲν ἔνοιωσα τὰ δάχτυλά της στὸ κορμί μου, πρᾶγμα ποὺ πολὺ μὲ δυσαρεστεῖ. Σὲ λίγο τὴν ἐσυνήθισα σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ τὴνἄφηνα νὰ μὲ ντύνη ἀπὸ τὰ νύχια ὥς τὴν κορφή, κι' ἀπὸ τὸ πουκάμισο ἕως τὰ γάντια. Δὲν ἔβγαζε μιλιά. Μόνο πὼς ἐκοκκίνιζε λίγο. Μόλις ἔκανα τὸ μπάνιο μου, ξαπλωνόμουν στὸ ντιβάνι, καὶ μοῦκανε φριξιόν καὶ μασσὼζ. Τὴν μεταχειριζόμουν πιὸ πολὺ σὰν φίλη παρὰ σὰν καμαριέρα.

***

Ἡ Μαργκὼ ἐπῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ ἐξακολούθησε.

—Ἕνα πρωΐ ὁ πορτιέρης μου ἐζήτησε νὰ μὲ ἰδῆ. Παραξενεύτηκα γιὰ τὸ θάρρος του καὶ εἶπα νὰ περάση. Ἦταν ἕνας ἄνδρας γερός, παληὸς πολεμιστής, ὀρντινάτσα τοῦ ἀνδρός μου. Φαινόταν σὰ νὰ φοβόταν νὰ εἰπῆ ἐκεῖνο ποὺ ἦλθε νὰ μοῦ εἰπῆ. Τέλος πάντων, μπόρεσε νὰ βγάλη μερικὰ μασημένα λόγια.

—Κυρία κάτω εἶναι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

Ἐγὼ τὸν ρώτησα:

—Τί θέλει;

—Νὰ κάνη ἔρευνα στὸ σπίτι.

Ἡ ἀστυνομία εἶναι βέβαια χρήσιμη. Ὀστόσο τὴν ἀποστρέφομαι. Τοῦ ἀποκρίθηκα, λοιπόν, θυμωμένη γιὰ τὴν προσβολήν

—Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἔρευνα; Γιὰ πιὸ λόγο. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη!

Ὁ πορτιέρης μοῦ εἶπε τότε.

—Ἐπιμένει ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ κρυμένος ἕνας κακοποιός.

Τὴ φορὰ αὐτὴ φοβήθηκα καὶ εἶπα νὰ ὁδηγήσουν κοντά μου τὸν κύριο διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, γιὰ νὰ ἐξηγηθῶ μαζύ του.

Ὁ κύριος διευθυντὴς ἤτανε πολὺ εὐγενικός, εἶχε καὶ τὸ παράσημο τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Μοῦ ἐζήτησε συγγνώμη καὶ μοῦ ἐδήλωσε πὼς στὸ προσωπικὸ τῆς ὑπηρεσίας μου εἶχα κι' ἕνα κατάδικο. Ἐτρόμαξα στ' ἀληθινά. Τοῦ ἀποκρίθηκα πὼς ἐγγυῶμαι γιὰ τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ κι' ἄρχισε ἡ ἐπιθεώρησις.

—Ὁ πορτιέρης Πέτρος Κουρτέν, παληὸς πολεμιστής.

—Δὲν εἶναι αὐτός.

—Ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης ἀπὸ τὴν Καμπανία, παιδὶ τιμίου χωρικοῦ, ποὺ τὸν ἐγνώριζα, κι' ἀκόμη ἄλλος ἕνας.

—Δὲν εἶναι οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος.

—Τότε, κύριε, βλέπετε ὅτι γελαστήκατε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία. Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν γελιέμαι καθόλου. Ἐπειδὴ ὅμως πρόκειται γιὰ ἕνα τρομερὸ κακοῦργο, θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ καλέσετε ἐμπρός μου ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ σας.

Στὴ ἀρχὴ ἀρνήθηκα. Ὕστερα ὅμως διέταξα νὰ παρουσιαστοῦν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὁ ἀστυνόμος τοὺς ἐκύτταξε ὅλους μὲ μιὰ ματιὰ καὶ μοῦ ἐδήλωσε.

—Δὲν εἶναι ὅλοι.

—Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε. Δὲν μένει παρὰ ἡ καμαριέρα μου, μιὰ νέα κοπέλλα, ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν συγχίζετε μ' ἕνα κατάδικο.

—Μπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ;

—Βεβαίως!

Ἐκάλεσα τὴ Ρόζα κι' ἦρθε ἀμέσως. Μόλις ὅμως μπῆκε, ὁ ἀστυνόμος ἔκανε νόημα σὲ δυὸ χωροφύλακες, ποὺ δὲν τοὺς εἶχα προσέξει ὥς τότε γιατὶ ἦταν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἐρρίχτηκαν ἐπάνω στὴ Ρόζα, τῆς ἄρπαξαν τὰ χέρια καὶ τἄδεσαν μὲ σχοινιά.

Ἔβγαλα μιὰ φωνὴ δυνατὴ καὶ θέλησα νὰ τὴν ὑπερασπίσω. Ὁ ἀστυνόμος μὲ σταμάτησε.

—Αὐτὴ ἡ κυρία, κυρία, εἶναι ἄνδρας. Λέγεται Γιάννης Νικόλαος Λεκαπέ, καταδικασμένος εἰς θάνατον γιὰ δολοφονία καὶ βιασμό. Κατόπιν ἡ ποινή του ἐμετριάσθη εἰς ἰσόβια δεσμά. Ἔφυγε ἀπὸ τὴ φυλακὴ πρὸ τεσσάρων μηνῶν καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἀναζητοῦμε.

Ἔμεινα ἄφωνη σὰν νὰ μ' ἐκτύπησε κεραυνός. Δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ συνέλθω, οὔτε νὰ τὸ πιστέψω.

Ὁ ἀστυνόμος μοῦ εἶπε τότε γελώντας.

—Κυρία, γιὰ νὰ πεισθῆτε μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἀπόδειξη. Ἡ κόρη αὐτή, ὅπως τὴν λέτε, ἔχει τὸ δεξὶ μπράτσο της σταμπαρισμένο.

Σήκωσα τὸ μανίκι τῆς μαμαριέρας μου. Ἦταν ἀλήθεια.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπρόσθεσε

—Ἀφῆστε σὲ μᾶς τὰ ὑπόλοιπα.

Κι' ἐπῆραν τὴν καμαριέρα μου.

***

Ἡ Μαργκὼ σταμάτησε καὶ πάλι μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἐκύτταξε τὴ φίλη της ἐπίμονα στὰ μάτια κι' ἐξακολούθησε μὲ ὁρμή.

—Ἔ! λοιπόν, θὰ μὲ πιστέψης Σιμόν; Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔσκασε τότε, δὲν ἦταν ὁ θυμὸς γιατὶ ξεγελάστηκα, οὔτε ἡ ντροπὴ γιατὶ τέσσερες μῆνες μ' ἔντυνε καὶ μ' ἔγδυνε ἕνας ξένος ἄνδρας. Ἦταν ἕνα εἶδος ντροπῆς γιὰ τὴν ὕστερνὴ προσβολή... προσβολὴ γυναικεία... Καταλαβαίνεις, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ἡ Σιμὸν δὲν ἀπήντησε. Μανάχα ἐκύτταζε ἴσια ἐμπρός της καὶ στὰ στὰ χείλη της ἄνθιζε ἕνα χαμόγελο, ἕνα ἀνεξήγητο χαμόγελο ποὺ ἔχουν κάποτε οἱ γυναῖκες....

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ

Κάθε χρόνο τὰ ποικιλώνυμα ρεκὸρ καταρρίπτονται τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ μόνον ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπερβάλλουν τὴ φύση θὰ μείνουν γιὰ πάντα καθαρὲς οὐτοπίες.

Ἔτσι ὁ μεγαλείτερος ὄγκος στὴ γῆ εἶναι καὶ θὰ μείνη τὸ ὄρος Ἔβερεστ μὲ ὕψος περίπου 8,700 μέτρων. Τὸ μεγαλείτερον δὲ βάθος θὰ μείνη ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης ποὺ εἶναι κοντὰ στὰς Φιλιππίνας νήσους 10.500 μέτρα.

Ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα τὸ μεγαλείτερον εἶναι ὁ οὐρανοξύστης «Ἐμπαῖρ Στέϊτ Μπίλντινγκ» τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ τὸ μικρότερον τὸ μικροσκοπικὸ Σπίτι τῆς Κούκλας, ἰδιοκτησία τῆς πριγκηπίσσης Ἐλισσάβετ ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου.

Ἡ μικροτέρα ἠλεκτρικὴ μηχανὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν Ἄγγλο μηχανικὸ Μπίλ. Τὸ μῆκος της εἶναι δυόμισυ πόντους καὶ τό μοτέρ της ζυγίζει τὸ 1)4 μιᾶς οὐγγιᾶς.

Οἱ μεγαλείτερες ἠλεκτρικὲς λάμπες τοῦ κόσμου, χρησιμοποιοῦνται γιὰ τοὺς προβολεῖς τῶν ἀεροδρομίων καὶ οἱ μικρότερες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ εἰσάγονται ἀπὸ τοὺς γιατροὺς στὸ λαρύγγι καὶ τὸ στομάχι τῶν ἀσθενῶν κατὰ τὰς ἐγχειρήσες. Τὸ λεπτότερον ἐπιστημονικὸν ὄργανον εἶναι ἕνας σωληνίσκος ποὺ μετρᾶ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα κατὰ ἠλεκρόνια :

Τὸ μεγαλείτερον ζῶον εἶναι ἡ φάλαινα καὶ τὸ μικρότερον ἕνα εἶδος μικροβίων ποὺ ἀκόμα δὲν τὰ ἔχομε ἰδῆ, οὔτε μὲ μικροσκόπιο.

Τὸ μεγαλείτερο λουλούδι τοῦ κόσμο εἶναι ὁ «Βασιλικὸς Κρίνος» τοῦ νεροῦ, ποὺ τὸ πέταλά του φθάνουν στὸ ἑνάμισυ μέτρον καὶ μποροῦν νὰ κρατήσουν τὸ βάρος δυὸ μωρῶν παιδιῶν.

Ὅλα τὰ μεγέθη ὠχριοῦν συγκρινόμενα μὲ τὴν ἀπόσταση τοῦ νεφελώματος στὸν ὁποῖον ὑπάγεται τὸ ἡλιακόν μας σύστημα. Γιὰ νὰ διανύση αὐτὴν τὴν ἀπόσταση τὸφῶς χρειάζεται 100,000 μίλια φωτὸς, τὸ ὁποῖον διατρέχει 186000 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον.

Τὸ μακρυνότερον νεφέλωμα ἀπὸ τὸ δικό μας βρίσκεται σὲ ἀπόσταση 300.000,000 ἐτῶν φωτός. Τὰ μορία ποὺχει ἀνακαλύψει τὸ μικροσκόπιον καταλαμβάνουν τόσο μικρὸν χῶρον ὥστε μποροῦν 150000 ἀπ' αὐτὰ νὰ παραταχθοῦν ἕνα ἕνα στὴ σειρὰ καὶ νὰ πιάσουν τόπο μιᾶς ἴντσας—δηλαδὴ διόμισυ πόντων. Ἐπίσης ὑπάρχουν ἄτομα καὶ ἠλεκτρόνια ποὺ καταλαμβάνουν χῶρο 10.000.000 μικρότερο.

Ὁ ἰσχυρότερος ἦχος ποὺ ἀκούστηκε ποτὲ ἀπὸ ἀνθρώπινο αὐτὶ προεκλήθη ἀπὸ τὴν ἐκρηξη τοῦ ἡφαιστείου Κρακατάα τῆς Σουμάτρας, κατὰ τὸ 1883. Ὁ ἦχος τῆς ἐκρήξεως ἔφθασε σὲ ὁπόσταση 3.000 μιλλίων.

Ἡ μεγαλείτερη ὀρχήστρα ποὺ συνεκροτήθη ποτὲ ἀπετελεῖτο ἀπὸχίλια πνευστὰ ὄργανα, καὶ ἔταιξε στὸ Λονδῖνον τὸ 1860. Μολαταῦτα ὁ ἦχος ποὺ παρήχθη ἀπ' αὐτὴν ἦταν μικρότερος κατὰ ἑκατὸ δισεκατομμύρια φορὲς ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἡφαιστείου Κρακατάα. Ὁ πιὸ ἀνεπαίσθητος πάλι ἦχος εἶναι τὸ τιτίβισμα κάποιων ἐντόμων ποὺ τριγυρίζουν στὶς μπανάνες.

Ἡ μηχανικὴ παράγει ἀκόμη ἐλαφρότερους ἤχους, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἀκούγονται ἀλλὰ γίνονται ἀντιληπτοὶ ὡς δονήσεις,

Ὁ ἦχος ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας ἢ τὸ τιτίβισμα ἑνὸς ἐντόμου μπορεῖ νὰ φθάση σὲ τόσο ἰσχυρὴ ἔνταση ὥστε νὰ δονῆται 15.000 φορὲς τὸ δευτερόλεπτο.

Ὑπάρχουν ἐπιστημονικὰ μηχανήματα ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἦχους, μὲ 200.000—300,000, δονήσεις τὸ δευτερόλεπτον. Τοὺς ἤχους αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς συλλάβη τὸ αὐτὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀντιθέτως ὅμως μπορεῖ νὰ τοὺς ἀκούση ἕνα ἔντομο !

Ὑπάρχουν μερικὲς χημικὲς οὐσίες, τὶς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος δοκιμάζει μὲ μεγαλειτέρα εὐχαρίστηση ἀπ' ὅσο τὶς φυσικὲς τροφές.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς χημικὲς οὐσίες π. χ. εἶναι 2,500 φορὲς γλυκύτερη ἀπὸ ἕνα σβῶλο ζάχαρη. Οἱ ἰσχυρώτερες οὐσίες γιὰ τὴν γεύση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μερικὰ πικρὰ ἀλκαλοειδῆ, ὅπως π. χ. ἡ στριχνίνη, ἡ τῆς ὁποίας μιὰ μικρὴ ποσότης ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀνακαλυφθῆ καὶ μὲ τὴν ἀνάλυση ἀκόμη προσβάλλει ἰσχυρὰ τὴν γεύση.

Μεταξὺ τῶν ἀρωμάτων, τὸ ἰσχυρότερο εἶναι πιθανὸν τὸ ἄρωμα τοῦ μόσχου.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα ἐξακριβωμένο μὲ ἐπιστημονικὰ πειράματα, γιατὶ τὰ διάφορα εἴδη του περιέχουν καὶ διαφορετικὲς οὐσίες τῶν ὁποίων οἱ ὀσμὲς ἴσως νὰ μὴν εἶναι τῆς ἰδίας ἐντάσεως.

Ἀπὸ τὶς χημικὲς οὐσίες ἐκείνη ποὺ ἔχει τὴν ἰσχυρώτερη ὀσμὴ εἶναι μιὰ συνθετικὴ οὐσία ποὺ λέγεται «ἰονόνη». Ἡ ὀσμή της μοιάζει μὲ τῆς βιολέττας καὶ εἶναι ἑκατὸ φορὲς ἰσχυρώτερη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς λεμονιᾶς.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἕως ποῦ φθάνει ἕνα ἐρωτικὸ αἴσθημα.—Ἐρωτευμένη μ' ἕναν ἄσχημο, κακοῦργο καὶ παντρεμμένο, ἐγκληματεῖ γιὰ χάρη του.

Ὅταν μιὰ γυναίκα ἀγαπᾶ ἕναν ἄνδρα, μπορεῖ νὰ πάη καὶ νὰ μείνη παντοτεινὰ στὴν κόλαση γι' αὐτόν.

Ὅταν ὅμως εἶναι χαμερπής, ἀποκρουστικός, τέρας στὴν μορφὴ καὶ στὴν ψυχή, ψεύτης καὶ προδότης; Ὅταν ξέρη ὅτι εἶναι παντρεμμένος κι' ἀπατᾶ μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του κι' αὐτήν... τότε θὰ ἐξακολουθῆ νὰ τὸν ἀγαπᾶ;

Ὅταν, ἐκτὸς ἀπ' ὅλα αὐτά, ξέρη ἐπίσης ὅτι τὴν κυνηγᾶ γιὰ τὰ χρήματά της μόνον. Ὅταν ἀνακαλύπτη ὅτι βάζει ἐπίτηδες, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ της, νὰ δηλητηριάση τὸν πατέρα της, γιὰ νὰ τοῦ σφετερισθῆ τὴν περιουσία, τότε εἶναι δυνατὸν ὁ ἔρως της νὰ εἶναι τόσο δυνατός, ὥστε νὰ παραβλέπη ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾶ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ἐγκληματῆ καὶ κείνη γιὰ χάρη του;

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας Μπλάντυ, τῆς ἄβουλης κόρης κάποιου πλουσίου δικηγόρου στὸ Λονδῖνον καὶ τοῦ ἔρωτός της γιὰ τὸν Οὐίλλιαμ Γκράνστουν.

Τὰ ἀκατανόητα τῆς καρδιᾶς.

Ἡ Μαρία ἦταν ὡραία κοπέλλα κι' εἶχε τὴν τύχη νὰ τρέχουν ξοπίσω της πολλοὶ ὑποψήφιοι γαμπροί. Ὡστόσο ἐκείνη—ὅπως συμβαίνει συχνὰ μὲ τὶς γυναίκες—ἔρριξε τὴν προτίμησή της κι' ἀγάπησε ἕναν ἀπέναντι, ἀσχημότατο καὶ γελοῖο ὑποκείμενο: τὸν Οὐίλλιαμ Γκράνστουν.

Στὴν ἀρχὴ ὁ πατέρας τῆς Μαρίας εἶδε μὲ καλὸ μάτι αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Καὶ τοῦτο διότι ὁ Γκράνστουν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν ἀξιωματικός, εἶχε σχέσεις καὶ μὲ τὶς περισσότερες ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς Σκωτίας.

Ὅταν ὅμως πληροφορήθηκε ὅτι ὁ μέλλων γαμπρός του ἦταν παντρεμμένος, τότε αἱ διαθέσεις του μετεβλήθησαν ἀμέσως.

Ὁ Γκράνστουν ἰσχυρίστηκε ὅτι ὁ γάμος του ἦταν παράνομος καὶ τὰ δικαστήρια θὰ τὸν ἀκύρωναν. Γιὰ νὰ τὸν διευκολύνη τότε ἀνέλαβε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της τὴν ὑπόθεση ἀλλ' ἀντελήφθη ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι ὁ γάμος δὲν μποροῦσε νὰ διαλυθῆ γιατὶ εἶχε συναφθῆ νομίμως.

Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνο, ὁ πολυμήχανος Γκράνστουν, βλέποντας νὰ χάνη τὸ παιγνίδι, κι' ὑπολογίζοντας στὴν ἀνεξάντλητη καὶ ἄδολη ἀγάπη τῆς Μαρίας γιὰ τὸ ὑποκείμενό του, ἐπενόησε ἕνα ἐγκληματικὸ σχέδιο, μοναδικὸ στὴν ἱστορία τοῦ ἐγκλήματος: Ἦταν πεπεισμένος πιὰ ὅτι τὸ μόνο ἐμπόδιο στὰ σκοτεινά του σχέδια ἦταν ὁ δικηγόρος Μπλάντυ κι' ἀπεφάσισε νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ τὴν μέση, γιὰ νὰ σφετερισθῆ τὴν περιουσία του, ποὺ ἀνεροχόταν σὲ 10.000 λίρες.

Τὸ ἐγκληματικό του σχέδιο.

Ἰδοὺ τὸ πρωτότυπο καὶ καταπληκτικὸ σχέδιό του: Θἄβαζε τὴν Μαρία, ὥστε, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος θὰ βρισκόταν 400 μίλλια μακρυά, νὰ δηλητηριάση, ἐν ἀγνοίᾳ της, τὸν πστέρα της. Ἂν ὅμως παρουσιαζόταν καμμιὰ ἀναποδιὰ κι' ὀνακαλυπτόταν τὸ κσταχθόνιο σχέδιο, ἤλπιζε πάλιν ὅτι θἆταν ἀσφαλής, χάρις στὴν Μαρία, ἡ ὁποία τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ δὲν θὰ τὸν ἐπρόδιδε γιὰ ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ ἐρωτικὴ μανία τῆς Μαρίας μ' αὐτὸν τὸν χαμένον ἄνθρωπον δὲν εἶχε ὅρια. Πολλάκις ἰσχυριζόταν ὅτι δὲν μποροῦσε νἀρθῆ νὰ τὴν ἰδῆ γιατὶ οἱ πιστωτές του εἶχαν περικυκλώσει τὸ σπίτι του ἀπειλητικοί. Ἐκείνη τότε τοῦ δάνειζε πρόθυμη λεπτά, γιὰ νὰ πληρώση τὰ χρέη του.

Κάποτε πάλι, ὅταν ἐπῆγε στὸ δωμάτιό του, βρῆκε ἐκεῖ μιὰν ἄλλη γυναίκα, τὴν ὁποία τὴν ἐσύστησε ὡς... γυναίκα του. Τὸ πλῆγμα αὐτὸ ἦταν ἰσχυρότατο γιὰ τὴν ἐρωτευμένη Μαρία. Ὁ Γκράνστουν ὅμως, μαλάκωσε τὴν καρδιά της ἀμέσως. Ἔπεσε στὰ πόδια της, ὁ ἄθλιος, καὶ μὲ κλάματα στὰ μάτια ζητοῦσε τὴν συγγνώμην της, ἀπειλώντας την ὅτι θ' αὐτοκτονήση...

Στὰ νύχια ἑνὸς θηρίου.

Ἀπὸ τότε ἡ Μαρία ἔνοιωσε τὸν ἑαυτόν της ἐρωτευμένον μαζί του περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὅταν δὲ μιὰ μέρα ὁ Γκράνστουν τῆς εἶπε ὅτι ἔχει κάποιο «φίλτρο τῆς ἀγάπης», τὸ ὁποῖο ἂν τῶρριχνε στοῦ πατέρα της τὸ τσαΐ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὸν βλέπη μὲ συμπαθητικὸ βλέμμα, ἐκείνη τὸν πίστεψε. Πράγματι ὁ Γκράνστουν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σκονάκι, τῆς τῶδοσε κι' ἐκείνη ἔρριξε τὴν μαγικὴ σκόνη στὸ τσαΐ τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος ὅταν τὸ ἤπιε ἔτυχε νὰ δείξη μίαν συμπτωματικὴν εὐμένεια γιὰ τὸν ἐραστήν της, πρᾶγμα ποὺ τῆς ἔκανε μεγάλη αἴσθηση.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γκράνστουν ἀνακοίνωσε στὴν Μαρία, ὅτι θ' ἀναχωροῦσε γιὰ τὴν Σκωτία, κι' ὅτι θὰ τῆς ἔστελνε ἀπὸ κεῖ μερικὰ σκονάκια μὲ «φίλτρο τῆς ἀγάπης», γιὰ τὰ ρίχνη κάθε πρωῒ στὸ τσαΐ τοῦ πατέρα της.

Ἡ Μαρία, τυφλὴ σ' ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ κάθε ἐπιθυμία τοῦ ἐκλεκτοῦ της, καὶ ἀνήσυχη ὅπως παραμερίση κάθε ἐμπόδιο ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ ἔρωτός της, συγκατατέθηκε νὰ ἐκτελέση τὴν παραγγελία του αὐτήν.

Τὸ πρῶτο σκονάκι, ποὺ τῆς εἶχε δώσει κι' ἔρριξε στὸ τσαΐ τοῦ πατέρα της, δὲν ἦταν παρὰ ἀκίνδυνη ζάχαρη. Τὰ σκονάκια ὅμως, ποὺ τῆς ἔστειλε ἀπὸ τὴν Σκωτία, περιεῖχαν δηλητήριο. Ἀρσενικό!

Τὶς τρεῖς πρῶτες μέρες ὁ πατέρας της ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ δηλητηρίου ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος, καὶ τὴν τετάρτη ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ ἡ οἰκονόμος, ἡ ὁποία εἶχε πιῆ τὸ τσαΐ τοῦ δικηγόρου, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἤπιε ἐκεῖνος.

Τὰ συμπτωματικὰ αὐτὰ γεγονότα ξύπνησαν στὴν Μαρία τὶς ὑποψίες κι' ἡ νέα ἀντελήφθη τὸ ἔγκλημα, ποὺ κόντευε νὰ διαπράξη ἐν ἀγνοίᾳ της... Ἀλλὰ ἀντὶ ν' ἀναθεματίση τὸν ἐγκληματία ἐραστή της, σκέφθηκε νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ, ἐγκαταλείποντας τὸν πατέρα της στὴν τύχη του. Δίστασε ὡστόσο... Γνώριζε ὅτι ἐκεῖνος δὲν θὰ τὴν δεχόταν, γιατὶ σκοπός του ἦταν ν' ἀποκτήση τὴν περιουσία τοῦ πατέρα της! Αὐτὸ τῶξερε καλά. Ἡ πλήμμυρα ὅμως τῆς ἔνοχης ἀγάπης ἦταν ἀκατάσχετη καὶ παρέσυρε ὅ,τι εὐγενικὸ αἴσθημα ὑπῆρχε στὴν ἀδύνατη καρδιά της... Ἔτσι γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸν ἐραστή της καὶ ν' ἀποκτήση τὴν εὐμένειά του, ἔμεινε νὰ κουράρη τὸν πατέρα της, δίνοντάς του σκονάκια μέ... ἀρσενικό!

Πῶς τὴν ἐπλήρωσε.

Ἐπὶ τέλους ἦρθε ἡ στιγμὴ καὶ ἡ καταπληκτικὴ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε: Ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα, ποὺ στελνε στὸν Γκράνστουν, τὸ ἄνοιξε ἡ φιλύποπτη οἰκονόμος καὶ τὸ παρέδοσε στὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος, ποτισμένος ἀπὸ τὸ δηλητήριο, βρισκόταν ἀναίσθητος στὴν ἐπιθανάτιο κλίνη του. Μὲ ὅσες δυνάμεις τοῦ ἀπέμειναν, τὸ διάβασε κι' ἔμαθε τὴν ἀπίστευτη τραγικὴ ἀλήθεια. Ὡστόσο ἡ πατρική του καρδιὰ ὑπερίσχυσε ὅλων τῶν ἄλλων αἰσθημάτων του καὶ τὴν συγχώρησε, λίγες στιγμὲς πρὶν ἀφήση τὴν τελευταία του πνοή. Ἡ Μαρία Μπλάντυ εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της, συνελήφθη καὶ καταδικάσθη σὲ θάνατο. Ὅσο γιὰ τὸν κυρίως ἔνοχο, τὸν Γκράνστουν, ὁ ὁποῖος δροῦσε δολοφονικὰ ἀπὸ 400 μίλλια μακρυά, ἐκεῖνος κατώρθωσε νὰ διαφύγη.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία του ἀνανδρία, ποὺδειξε ἀπέναντι στὴν γυναίκα, ποὺ τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς της.

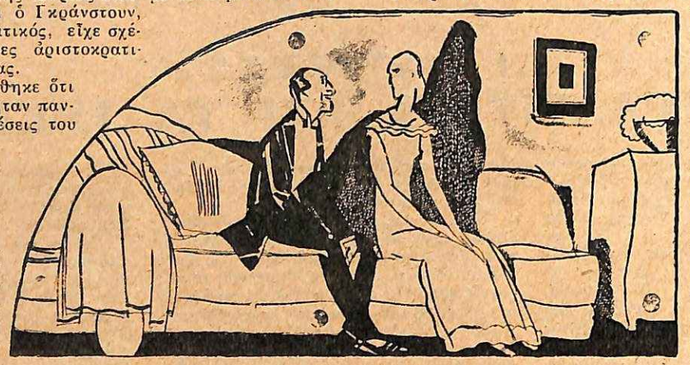

Τὸν βρῆκε μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΥΓΟ ΛΙΑΡΕΛΛΙ

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Τουρῖνο Ρώμη. Ὅλη ἡ μέρα θὰ περνοῦσε στὸ τραῖνο.

Ὁ Ρωμαῖος διάλεξε μιὰ θέση στὸ κενὸ διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ κι' ὕστερα κατέβηκε γιὰ ν' ἀγοράση μερικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Ξαναγυρίζοντας στὸ διαμέρισμά του βρῆκε ἄλλα δυὸ πρόσωπα. Πιθανὸν νὰ ἦσαν μητέρα καὶ κόρη, οἱ ὁποῖες ἠσχολοῦντο ἀκόμη μὲ τὴν τοποθέτηση τῶν ἀποσκευῶν τους. Τὸ παρουσιαστικὸ τῶν δύο γυναικῶν ἦταν πολὺ εὐγενικὸ καὶ μιλοῦσαν σιγὰ μεταξύ τους, μὲ γλυκειὰ φωνὴ καὶ καλοὺς τρόπους. Ἡ μητέρα θὰ ὑπῆρξε πολὺ ὡραία γυναίκα, ἐνῷ ἡ κόρη ἦταν σωστὴ κούκλα.

Ὁ Ρωμαῖος, παρατηρώντας τις, σκεπτόταν κάτι ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἕνας φίλος του: «Πρὶν νὰ παντρευτῆς τὴν κόρη, παρατήρησε καλὰ τὴν μητέρα της, θὰ δῆς ποιὰ θὰ ἔχης κοντά σου σὰν γερᾶσης».

Τί γλυκειὰ μητέρα ποὺ θὰ ἦταν ἐκείνη. Μιλοῦσε μὲ χαμόγελο στὴν κόρη της, μὲ λόγια γλυκά, γεμάτα τρυφερότητα καὶ κάθε της κίνησις ἦταν ἁρμονικὴ καὶ χαριτωμένη,

—Μητέρα, νὰ ὁ κ. Μπράνκι!

Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ Ρωμαῖος, ἐνδιαφέρθηκε. Ἕνας κομψοντυμένος κύριος κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ σταθμοῦ, χαιρετοῦσε μὲ πολλὴ εὐγένεια. Οἱ δυὸ ταξειδιώτιδες ἐπλησίασαν στὸ παράθυρο γιὰ νὰ δεχθοῦν τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ νὰ ποῦν μερικὲς κουβέντες μὲ τὸν κύριο.

Τὸν γνώριζε κι' ὁ Ρωμαῖος. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι στὸ ὑπόστεγο, κι' ἐπερίμενε νὰ τελειώσουνε τὴ συζήτηση. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ τραῖνο θὰ ἔφευγε. Καὶ πρὶν φύγη οἱ δυὸ ἄνδρες μίλησαν μεταξύ τους σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ταξειδίου, ὁ Ρωμαῖος ἔδειχνε πὼς δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γιὰ τὶς δυὸ γυναῖκες· ἰδιαιτέρως μάλιστα τὴν νέα, τὴ Μαρία, δὲν τὴν ἐκύττταζε, ἀλλὰ τῆς φλερτάριζε στὰ κρυφά. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χιλιόμετρα ὁ Ρωμαῖος ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ καπνίση, ὕστερα ἀπὸ τριάντα ζήτησε τὴν γνώμη τους γιὰ τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ, ἂν ἤθελαν νὰ τὸ κλείση ἢ νὰ τὸ ἀφήση ὅπως ἦταν ἀνοικτό, ὕστερα ἀπὸ πενῆντα, ὁ Ρωμαῖος ἔδειχνε, λέγοντας ὡραῖες φράσεις, τὸ διάφορα τοπεῖα στὶς δυὸ γυναῖκες.

Ἡ μητέρα ἄκουγε κι' ἀπαντοῦσε μὲ χαμόγελα. Ἡ Μαρία φαινότσν πὼς εἶχε κάποιο ἐνδιαφέρον, κι' ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ βρῆκε μιὰ συντροφιὰ γιὰ νὰ μὴν πλήξη στὴ μονοτονία τοῦ ταξειδιοῦ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, δὲν ξέρει κανεὶς γιὰ ποιὰ αἰτία, ἡ συζήτησις ἐστράφη πρὸς τὴ χειρομαντεία.

—Ἡ χειρομαντεία, ἔλεγε ὁ Ρωμαῖος στὴ Μαρία, δὲν εἶναι μιὰ ἐμπειρικὴ ἐπιστήμη. Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τὴν ἐδίδασκαν μὲ πλήρη πεποίθηση ὅτι ἦταν ἀληθινή. Ὁ Ἀριστοτέλης μάλιστα τὴν ἀναφέρει ὡς ἐπιστήμη.

—Κι' ἐσεῖς ἀσχολεῖσθε με τὴ χειρομαντεία; ρώτησε ἡ Μαρία μ' ἕναν τόνο κάπως εἰρωνικό.

—Ἐρασιτέχνης...

—Θὰ σᾶς πα ἀκαλέσω νὰ μαντέψετε τὴ ζωή μου! τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Δὲν ὑπάρχει γυνσίκα ποὺ νὰ μπορῆ νὰ καταδαμάση τὴν περιέργειά της γιὰ νὰ μάθη τὸ πεπρωμένο της.

Ὁ Ρωμαῖος πῆρε τὸ χεράκι της ἀνάμεσα στὰ δικά του, μὲ μιὰ σύντομη ἀνατριχίλα, καὶ παρατήρησε γιὰ κάμποση ὥρα τὶς γραμμές της.

—Λοιπόν;

—Ἀρχίζω ἀπὸ τὸ παρελθόν. Γεννηθήκατε Μάρτιο μῆνα...

—Ἀλήθεια στὶς εἴκοσι δύο.

—Ὅταν φθάσατε ἕξη ἐτῶν σᾶς συνέβη ἕνα δυστύχημα...

—Ναί, αὐτοκινητιστικό.

—Σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν κάνατε ἕνα μακρυνὸ ταξείδι...

—Πῆγα στὴν Ἀμερική, μὲ τὴ θεία μου. Εἶναι πολὺ περίεργο!

—Στὰ δέκα τέσσερα χρόνια σας χάσατε ἕνα προσφιλές σας πρόσωπο.

—Ναί! τὸν πατέρα μου. Μὰ πῶς τὸ ξέρετε;

—Τὸ βλέπω ἐδῶ, στὸ χεράκι σας. Ἐνδιαφέροντα γεγονότα δὲν βλέπω ἄλλα...Δηλαδή ..—ὁ Ρωμαῖος χαμήλωσε τὴ φωνή του—κάποιο αἴσθημα...

—Μιλῆστε ἐλεύθερα, ἡ μητέρα τὸ ξέρει.

—Σὲ ἡλικία δέκα ὀκτὼ χρόνων, ἀγαπήσατε κάποιον ἀλλὰ ὑποφέρστε πολὺ ἀπ' αὐτό. Βρήκατε ὅμως τὴ δύνσμη νὰ καταλάβετε πὼς ἡ καρδιά σας ἔπρεπε νὰ πάψη νὰ πονῆ. Εἶν' ἔτσι;

Ἡ Μαρία τὸν κυττοῦσε σαστισμένη.

—Τὸ ξέρετε κύριε, πὼς μοῦ προξενεῖτε φόβο; Δὲν θἄπρεπε νὰ διαβάζετε τόσο καθαρὰ στὴ ζωή μου..,

—Ἀκοῦστε τώρα. Γιὰ τὸ μέλλον, οἱ γραμμὲς τοῦ χεριοῦ σας φανερώνουν ὅτι θὰ σᾶς συμβοῦν ὡραῖα πράγματα. Ἕνα μάλιστα ἀπ' αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον...ἀλλὰ δὲν λέγεται. Κυττᾶξτε τί ὡραῖα δένδρα. Τί κυπαρίσσια. Ἐρετε τὴν ἱστορία τῶν κυπαρισσιῶν;

Ἡ συζήτησις ἄλλαξε θέμα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Μαρία ἔνοιωσε ὅτι θύμωνε μὲ τὸν συνταξειδιώτη της, γιὰ κεῖνα ποὺ κατώρθωσε νὰ διαβάση στὸ χέρι της. Μὰ γιατί; Μὲ ποιὸ δικαίωμα διάβασε τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της; Ὁ θυμός της γινόταν τώρα μῖσος πραγματικὸ ἐναντίον του. Δὲν ἦταν βέβαια βαθὺ τὸ μῖσος αὐτό, ἀλλὰ πάντα μῖσος: Σὰν νὰ τὴν εἶχε ἰδῆ μισόγυμνη μέσα στὸ δωμάτιό της. Τί παρομοίωσις γελοία! ἀλλὰ καὶ πόσο ταιριαστή!

Ὁ Ρωμαῖος μιλοῦσε πάττα! Ἔλεγε ὡραῖα πράγματα, ἔκανε ἔξυπνες παρατηρήσεις ποιητικὲς φράσεις γιὰ τὸ κάθε τοπεῖο ποὺ περνοῦσαν κ' ἡ Μαρία, σιγὰ σιγά, ἔνοιωθε νὰ λυώνη μέσα στὴν ψυχὴ της σὰν παγωτὸ ἡ ἐχθρότης ποὺ γεννήθηκε μέσα της. Ἀγωνίσθηκε λιγάκι γιὰ νὰ μὴν δείξη ἀμέσως πὼς νικήθηκε, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκανε νὸ τὸν ἐπιτλήξη, δὲν τὰ κατάφερε...

Ἔξω τώρα ἦταν σκοτεινά. Ἡ ἐξοχὴ ἦταν ἔρημη κι' ἡ θάλασσα ἔπαιρνε ἕνα μωβ χρῶμα.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ἡ μητέρα μισοκοιμόταν. Τί ἤθελαν νὰ ποῦν; Βέβαια, ὄχι ἐκεῖνο ποὺ εἶπαν.

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε πρὸς τὴ Ρώμη κατ' εὐθεῖαν. Στοῦ καθενός τους τὴν ψυχὴ γεννιόταν τώρα τὸ κλάμμα τοῦ χωρισμοῦ. Ἴσως νὰ μὴν ξαναβλεπόνταν πιά. Καὶ τότε, μπροστὰ στὴν πιθανότητα τοῦ χωρισμοῦ, οἱ καρδιὲς μίλησαν.

Ἡ μητέρα ἀπομακρύνθηκε γιὰ λίγες στιγμές!

—Λοιπόν, δὲν θὰ μοῦ πῆτε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα;

—Λοιπόν: διάβασα στὸ χέρι σας ὅτι θὰ ἐρωτευθῆτε σύντομα!

—Μὰ τώρα εἰσθε πολὺ τολμηρός!

—Θυμώσατε;

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Φοβηθήκατε ποὺ σᾶς μίλησα γιὰ τὸ μέλλον ἀφοῦ σᾶς ἀπεκάλυψα τὸ παρελθόν σας;

—Ναί!

Ὁ Ρωμαῖος σηκώθηκε καὶ τὴν πλησίασε μουρμουρίζοντάς της:

—Λοιπόν, Μαρία εἶναι γραμμένο στὸ χέρι σου ὅ,τι σοῦ εἶπα, τώρα θέλω νὰ ἰδῶ ἂν μπορῶ νὰ τὸ διαβάσω καὶ στὴν καρδιά σου.

* * *

Ἕξη μῆνες ἀργότερα κάνοντας τὸ ταξείδι τοῦ μέλιτος, τῆς ὡμολόγησε ὅτι δὲν ἤξερε χειρομαντεία ἀλλὰ διηγήθηκε ὅ,τι τοῦ εἶπε ἕνας κοινὸς φίλος ὁ κ. Μπράνκι στὸν σταθμὸ τοῦ Τουρίνου.

ΟΥΓΟ ΚΙΑΡΕΛΛΙ

—Ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ ἰδῶ ἂν μπορῶ νὰ τὰ διαβάσω καὶ στὴν καρδιά σου.

(Συνέχεια)

ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΔΕΡΜΑΝ

ΣΑΡΚΑ Κ.

— Ἀφοῦ αὐτοὶ εἶναι ἄγρια θηρία γιατὶ νὰ μὴ γίνω κι' ἐγώ; ἐσκέφθη, ἑτοιμάζοντας τὸ πιστόλι του.

Ὁ ἐφημέριος Γκὸλτς εἶχε δίκηο. Οἱ χωρικοὶ οὐρλιαζαν, ἔβραζαν, διψοῦσαν αἷμα. Κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐτόλμησε νὰ σηκώση χέρι ἐναντίον τοῦ γυιοῦ τοῦ προδότη.

Ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὴν κινητὴ γέφυρα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Ρογγίνα ἐπερίμενε τὴν ἐπιστροφή του, εἶχε πάρη μιὰ ἀπόφαση: Θὰ ἔθαβε τὸν πατέρα του μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι.

— Θέλεις νὰ κερδίσης πολλὰ χρήματα; εἶπε στὴν ὑπηρέτρια.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε ἔκπληκτη κι' ἔπειτα ἐκίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Γιατὶ ἀρνεῖσαι τῆς εἶπε ἀποτόμως.

— Τί νὰ τὰ κάνω τὰ χρήματα; Θὰ μοῦ τὰ πάρουν.

— Ποιοὶ θὰ σοῦ τὰ πάρουν;

— Ἐκεῖνοι! Δὲν θέλω χρήματα.

— Εἶναι τρελλή! ἐσκέφθη ὁ Βολέσλας.

— Ἔπειτα ὑπάρχουν ἀρκετὰ χρήματα ἐδῶ, ἐπρόσθεσε ἡ Ρεγγίνα ρίχνοντας φοβισμένο βλέμμα γύρω της. Ὑπάρχουν πολλὰ χρήματα... Μιὰ κασσέλα γεμάτη στὸ ὑπόγειο. Ἀπ' ἐκεῖ πα ρνω ὅταν θέλω νὰ ψωνίσω... Ἐγὼ δὲν χρειάζομαι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ καινούργια καζάκα.

— Θέλεις νὰ τὴν κερδίσης;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὴν κερδίσω. Ὅταν θὰ πάω στὸν Μπέκελσδορς θ' ἀγοράσω.

— Τέλειο κτῆνος! ἐψιθύρισε ὁ Βολέσλας. Δὲν ξέρει γιατὶ ἐργάζεται, γιατί τρώει καὶ γιατὶ ζῆ... Θέλεις, χωρὶς νὰ κερδίσης τίποτα, ἐπὶ τέλους νὰ κάνης ἕνα δρόμο γιὰ μένα ἀπόψε;

— Ἂν θέλω... Στὶς διαταγές σου, ἀφέντη...

V

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ χωριὸ τοῦ Σράντεν ἐδέχθη μιὰ ἐπίσκεψη, ποὺ τοῦ ἐπροκάλεσε τὴν αἴσθησιν ψυχρολουσίας. Στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἔφθασαν δυὸ μεγάλα κάρρα, τὸ καθένα μὲ πέντε—ἕξη στρατιώτας μὲ στολὲς καὶ μὲ τὰ ὅπλα ἐπ' ὤμου.

Μιὰ γυναίκα καθότανε εἰς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κάρρα. Μόλις ὅμως ἔφθασαν στὸ χωριὸ ἐπήδησε καὶ ἔφυγε, τρέχοντας πρὸς τὸν πύργον.

Τὰ κάρρα ἐσταμάτησαν μπροστὰ στὸ καπηλειὸ καὶ ὁ Εὐτύχιος Μέρκελ ἔτρεξε στὴν πόρτα, κι' ἀνεγνώρισε τοὺς παλαιοὺς συμπολεμιστάς του.

— Ζήτω! Καλῶς τοὺς συντρόφους!

Ὁ γέρω Μέρκελ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἰδιαιτέρας αἰθούσης, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ξένοι θὰ ἐτιμοῦσαν τὸ κρασί του.

Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἀπήντησαν κι' ἄρχισαν νὰ ξεφορτώνουν ἀπὸ τὰ κάρρα, ξύλα, καρφιὰ καὶ κάθε εἴδους ἐργαλεῖα.

— Διάβολε! Σᾶς ἔχουν κομμένη τὴ γλῶσσα; ἐφώναξε ὁ Εὐτύχιος Μέρκελ. Τί τὸν ἐκάνατε τὸν ἀρχηγό σας; Ποῦ εἶναι, ὁ ὑπολοχαγὸς Μπάουμγκαρτ;

Δὲν ἀπήντησε κανείς, Καὶ οἱ χωρικοὶ ποὺ ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο ἀστεῖο, ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Ἀλλ' ὁ Κάρολος Ἔγκελμπερτ ποῦηταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν, ἐπλησίασε τὸν Μέρκελ σοβαρός.

— Συγγνώμην, ὑπολοχαγέ μου, τοῦ εἶπε, δὲν ἐρχόμαστε ἐδῶ, γιὰ διασκέδαση, ἀλλὰ γιὰ κηδεία.

— Δὲν ἐπέθανε κανέας στὸ Σράντεν!

— Συγγνώμην, ἐρχόμαστε γιὰ κηδεία.

— Γιὰ ποιὸν λοιπόν;

— Μᾶς ἐκάλεσε ὁ παλαιός μας ὑπολοχαγὸς Μπάουμγκαρτ.

— Ἀνοησίες! Δὲ ὑπάρχει ὑπολοχαγὸς Μπάουμγκαρτ στὸ Σράντεν.

— Συγγνώμην, ὑπολοχαγέ μου εἶναι ἐδῶ;

— Ἀλλὰ τότε ποὺ κρύβεται;

— Δὲν θὰ τὸν ξέρετε, φαίνεται μὲ τὸ ὄνομα αὐτό. Λέγεται βαρῶνος φὸν Σράντεν.

Τὸ ποτῆρι ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μέρκελ. Οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ μουμουρίζουν καὶ νὰ φωνάζουν. Κι' ὅταν ὁ Χάνς Βόδκε, διψασμένος, ἐπῆγε πρὸς τὸ παντοδοχεῖον, τοῦ ἔκλεισαν τὴν πόρτα κατάμουτρα.

— Θ' ἀφήσωμε νὰ μᾶς φέρωνται σὰν νἆμαστε βαγαπόντες; εἶπε ἕνας ἄλλος στρατιώτης, ὁ Πέτερ Νέγκεντεν, σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

— Καὶ ὁ ὅρκος σου; τοῦ ἀπάντησε σιγὰ ὁ Ἔγκελμπερτ. Ἂν δὲν μπορῶ νὰ τὸν κρατήσης πήγαινε πίσω. Ὅποιος ἀπὸ μᾶς ξεχάση ὅτι ὡρκισθήκαμε τυφλὴ ἀφοσίωση στὸν ὑπολοχαγὸ Μπάουμγκαρτ, θὰ εἶναι ἕνας ἄθλιος.

— Καὶ ὅποιος διψάει, ἂς πάη στὸ ποτάμι νὰ πιῆ! ἐπρόσθεσε ὁ Βόδκε.

Ὁ Ἔγγελμπερτ ἔβαλε πάλι τὸ ὅπλο στὸν ὦμο του, ἔδωσε τὴν διαταγὴ νὰ ξεκινήσουν, καὶ ἡ μικρὴ συνοδεία ἐροχώρησε πρὸς τὸν πύργο, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ τοὺς ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ ἀποστάσεως.

Ὁ Βολέσλας ἐπερίμενε τοὺς φίλους του, στὴν κινητὴ γέφυρα καὶ ἔτρεξε εἰς προϋπάντησή τους κατακίτρινος ἀπὸ συγκίνηση. Ὁ Ἔγκελμπερτ τοῦδωσε ἀμίλητος τὸ χέρι καὶ ὑπεχώρησε λίγο, ὅταν ὁ Βολέσλας θέλησε νὰ τὸν ἀγκαλιάση.

— Ἤμουνα βέβαιος πὼς θὰ'ρχόσαστε! εἶπε. Ἤξερα πὼς βαστᾶτε τὸ λόγο σας, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἀφήνατε στὴ διάθεση τῶν λύκων αὐτῶν.

Δὲν ἀπήντησε κανείς. Ἀκίνητοι σιωπηλοί, ἐφαίνοντο ὅτι ἀπέφευγαν τὸ βλέμμα του. Ὁ Ἔγγελμπερτ διέκοψε πρῶτος τὴν σιωπή.

— Μᾶς ἐκάλεσες καὶ ἤρθαμε! εἶπε. Ἐμπρὸς, τί πρέπει νὰ κάνουμε;

Ὁ Βολέσλας, λυπημένος γιὰ τὸ ἀπότομο ὕφος του, τοῦ ἐξήγησε τί συνέβαινε, κι' ἐκεῖνος ἐδήλωσε ὅτι θὰ τὸν βοηθοῦσαν νὰ τὸν θάψη, ἀδιαφορώντας γιὰ κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ συμβῆ.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ χωρικοὶ εἶχαν περικυκλώσει τὴ νησίδα. Πάντοτε μεθυσμένος ὁ Χάκελμπεργκ, στεκόταν στὴν ἄκρη τῆς ποταμιᾶς βρίζοντας καὶ καταρώμενος.

Παίζοντας τὸ τουφέκι του ἀγόρευε πρὸς τοὺς χωρικούς.

— Κάτοικοι τοῦ Σράντεν... ἡ τιμή, σᾶς καλεῖ. Θάνατος στὸν προδότη... τὸν ἄθλιο.....

—Πεθαμμένος; Τόσο τὸ χειρότερο... Νὰ σκοτώσουμε τὸ γυιό του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Εὐτύχιος Μέρκελ ἔμεινε στὸ καπηλεῖο του στενοχωρημένος. Ἤξερε καλὰ τοὺς παλαιοὺς συμπολεμιστάς του. Ἂν προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἐμποδίση νὰ θάψουν τὸ βο-

— Τί νὰ τοὺς κάνω ἀφοῦ δὲν θέλουν νὰ θάψουν τὸν ἄρχοντα;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸν πόλεμο ὁ νεαρὸς Βολέσλας, γυιὸς τοῦ Σράντεν, ἐσταμάτισε στὴν ἔπαυλη τῆς κομητείας τοῦ Χάϊντε, ὅπου τὸν φιλοξένησαν οἱ παλαιοὶ στρατιῶται του ποὺ τὸν ἤξεραν μὲ τὸ ὄνομα λοχαγὸς Μπάουμγκαρντ. Κι' ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει, καὶ οἱ χωρικοὶ ἀρνοῦντο νὰ τὸν θάψουν. Ὁ πατέρας του εἶχε διατάξει τὴν ὑπηρέτρια καὶ ἐρωμένη του Ρεγγίνα, νὰ δείξη στοὺς Γάλλους τὸν δρόμο τῶν Κυπαρισσιῶν, γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν Πρώσσων, κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτήτου τὴν προδοσία, οἱ χωρικοὶ τοῦ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον. Ὁ Βολέσλας ὑπέστη καὶ αὐτὸς τὰς συνεπείας τοῦ πατρικοῦ ἐγκλήματος. Ὁ παιδικὸς φίλος του Μέρκελ τὸν προσέβαλε' ἡ Ἑλένη

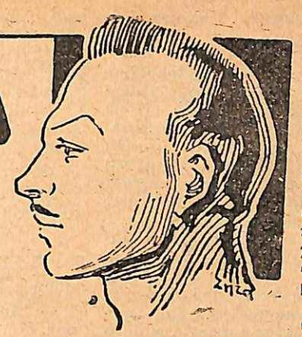

ΚΑΡΔΙΑ

ρῶνο ἦσαν ἱκανοὶ νὰ σκοτωθοῦν. Καὶ αὐτός, ὡς προταίτιος, θὰ εἶχε ὅλη τὴν εὐθύνη ἀπέναντι τῶν ἀρχῶν.

Ὁ γέρω Μέρκελ, ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε συγκεντρώσει τὸ πλῆθος στὸ κατάσημά του καὶ τὸ ἐξηρέθιζε. Οἱ χωρικοὶ ἔφευγαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ξαναγύριζαν ὡπλισμένοι. Ἄλλος ἔφερνε τουφέκι' ἄλλος σπαθί, ἄλλος ἕνα δίκρανο.

Ἐξαφνα, δυὸ χωρικοὶ ποὺ εἶχαν μείνει νὰ φυλᾶνε στὴν κινητὴ γέφυρα, ἔμηναν στὸ κα-

πηλεῖο φωνάζοντας.

— Ἔρχονται! Ἔρχονται!

Ὅλοι ἄρπαξαν τὰ ὅπλα τους κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Εὐτύχιος Μέρκελ ἐπῆγε κι' αὐτὸς νὰ πάρη τὸ ξίφος του, ἀλλὰ δὲν ξαναγύρισε. Ἴσως τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ σπαθιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε χολεμήση ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. νὰ τὸν ἐκράτησε.

— Ἐμπρός! ἐφώναξε ὁ Χάκελμπεργκ. Σκοτῶστε τους! τὴν κόρη μου...

Ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν συγκεντρωμένο στὴν πλατεῖα. Ἀπὸ μακρυά, κοντὰ στὴ κινητὴ γέφυρα τοῦ πύργου, φαινόταν κόκκινο φῶς καὶ καπνός.

— Τὸ φέρετρο... τὸ φέρετρο! ἐμουρμούριζαν ὅλοι.

Καὶ ξαφνικά, σὰν τὰ ἐπέρασε ἡ ἴδια σκέψη ἀπὸ τὰ μυαλὰ ὅλων, ἄρχισαν νὰ ψάλλουν.

«Ὁ Θεὸς νὰ στείλη πανούκλα στὸν ἄρχοντα καὶ βαρῶνο καὶ στάχτη του, νὰ μὴ μείνη.»

Τὸ φέρετρο ἐπλησίαζε ὁλοένα.

Οἱ δάδες ἐφώτιζαν τώρα τοὺς χωρικούς. Μέσα στὸ πλῆθος ἐσχηματίσθη ἄνοιγμα, τόσο ὅσο χρειαζότανε γιὰ νὰ περάση ἡ συνοδεία. Ἔξη ἄνδρες βάσταζαν στοὺς ὤμους τὸ φέρετρον καὶ κρατώντας μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι ἀπὸ μιὰ δάδα, ἀπομάκρυναν τὸ πλῆθος. Ἄλλοι ἕξη ἀκολουθοῦσαν ἔχοντας τὰ γεμάτα ὅπλα τους κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη. Κι' ἐμπρός, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, τρομερὸς στὴν ἀποφασιστικότητά του, ὁ Βολέσλας, ἄνοιγε τόπο γιὰ τὸ νεκρὸ πατέρα του.

Οἱ χωρικοὶ ἐκύτταζαν ἀνήσυχοι γύρω των, ἀναζητώντας ἀρχηγό, γιατὶ δὲν ἤξεραν, πῶς ν' ἀρχίσουν τὶς ἐχθροπραξίες. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐδοκίμασαν νὰ σπράξουν τὸν Βολέσλαν.

— Ἄλτ! ἐφώναξε ἐκεῖνος.

—Καὶ ἡ πειθαρχία, ποῦηταν ριζωμένη στὶς ψυχὲς ὅλων, τοὺς ἔκανε νὰ σταματήσουν. Τότε ὁ Βολέσλας, εἶχε μιὰ ἔμπνευση.

— Δὲν ὑπηρετήσατε στρατιῶτες; εἶπε. Δὲν ἐβοηθήσατε τὸ βασιλέα νὰ ἐλευθερώση τὴν πατρίδα μας;

Ἀκούσθηκαν ψίθυροι ποῦσβυσαν ἀμέσως. Καὶ ὁ Βολέσλας ἔσπευσε νὰ προσθέση.

— Ὁ βασιλεὺς σᾶς ἔστειλε πάλι σπίτια σας, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ πολεμᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Ἂν τὸ μάθαινε, θὰ σᾶς τιμωροῦσε γιὰ δειλούς. Κάντε τόπο.

Τὸ πλῆθος ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἄφησε ἐλεύθερη τὴν εἴσοδο τοῦ νεκροταφείου. Ἀλλ' ἀμέσως ἄρχισαν πάλι τὰ οὐρλιάσματα καὶ τὸ πλῆθος ἔφραξε τὴ βιάβαση.

Ὁ Βολέσλας διέκρινε ἕνα ὅπλο ποὺ διευθύνθηκε πρὸς αὐτόν, καὶ ἕνα μάτι ποὺ τὸν ἐσημάδευε. Μόλις ἐπρόλαβα νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ κραυγὴ ἀκούσθη πίσω του, ἕνα σῶμα ρίχτηκε πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ σὲ λίγο ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα κυλίστηκαν χάμω παλεύοντας.

Ἦσαν ὁ Χάκελμπεργκ καὶ ἡ κόρη του.

Τὸ πλῆθος ἀπασχολήθη μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Βολέσλας ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ φέρη τὸ φέρετρο ἕως τὸν τάφο τῶν ἀρχόντων του Σράντεν.

Ὁ Κάρολος Ἔγκελμπερτ, μὲ ἕξη συντρόφους, ἐστάθη μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου, ἕτοιμος νὰ πουλήση ἀκριβὰ τὴ ζωή του καὶ νὰ ἐμποδίση τὸ πλῆθος νὰ μπῆ. Ἀπὸ μακρυὰ ἀκουγόνταν κραυγὲς πόνου τῆς Ρεγγίνας. Τὸ πλῆθος ξεθύμωνε σ' αὐτὴν κι' ὁ Ἔγκελμπερτ ἔτρεξε τὴν ἐλευθερώση. Κοὶ ἡ Ρεγγίνε ξεγλύστρησε κι' ἄρχισε νὰ φεύγη μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος, τρέχοντας πρὸς τὸν πύργο. Οἱ χωρικοὶ τὴν κυνηγοῦσαν ὅλοι μαζί, κι' ἄφησαν τὸ φέρετρο. Ὁ Χάκελμπεργκ θέλησε ν' ἀκολουθήση ἐκείνους ποὺ κυνηγοῦσαν τὴν κόρη του, ἀλλ' ἔπεσε εἰς ἕνα χαντάκι κι' ἀποκοιμήθηκε.

VI

Ἡ πλάκα ἔπεσε βαρειὰ ἐπάνω στὸν τάφο. Ὁ Ἐρνέστος Ἔμπερχαρτ φὸν Σράντεν, ἀνεπαύετο κοντὰ στοὺς προγόνους του. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν συνώδευαν, ἔβγαλαν τὰ καπέλλα τους καὶ προσευχήθησαν.

Ὁ Βολέσλας, ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο καὶ μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὰ χέρια συλλογιζότανε τί τὸν ἐπερίμενε ἀκόμη. Ὁ κρότος βημάτων ποὺ ἀπομακρύνοντο, τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὶς σκέψεις του. Ἀκολούθησε καὶ αὐτοὺς τοὺς συντρόφους του ποὺ φεύγαν καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο. Ἀπὸ μακρυὰ ἀκουγόνταν τὰ οὐρλιάσματα τοῦ πλήθους ποὺ κατεδίωκε τὴν Ρεγγίνα.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὴν προστατεύση! εἶπε ὁ Ἔγκελμπερτ.

Ὁ Βολέσλας, βυθισμένος πάντοτε στὶς σκέψεις του, δὲν εἶχε προσέξει ὅτι οἱ σύντροφοί του τοῦ φερνόταν μὲ ψυχρότητα, κι' οὔτε ὅτι ἀπέφευγαν νὰ περπατᾶνε κοντά του. Σκεπτόταν ὅτι μόλις τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ἐξιλασμοῦ εἶχε τελειώσει, κι' ἔμενε ἀκόμα ἔργο βαρύ. Νὰ ξαναχτίση πάλι τὸν προγονικὸ πύργο, νὰ καλλιεργήση τὶς ἔρημες ἐκτάσεις, νὰ προσπαθήση νὰ ξαναδώση τὴ τιμὴ στὸ καταραμένο ὄνομα καὶ ν' ἁπλώση τέλος τὰ χέρια πρὸς τὴν κόρη τῆς καρδιᾶς του καὶ νὰ τῆς εἰπῆ.

— Δὲν ἐξογνίσθηκα. Δὲν ἔγινα ἀκόμη ἄξιος γιὰ σένα;

Ὅταν ἔφθασαν μπροστὰ στὴν κινητὴ γέφυρα παρετήρησε ὅτι οἱ φίλοι του ἑτοίμαζαν τὰ κάρρα τους.

— Τί κάνετε τοὺς εἶπε. Δὲν θὰ φύγετε ἀμέσως, ὑποθέτω... Ἔχω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ καὶ νὰ σᾶς συμβουλευθῶ!

Βαθειὰ σιγὴ ἐπεκράτησε.

— Τώρα, ποὺ ὅλα ἐτελείωσαν, δὲν θὰ δεχθῆτε ἕνα ποτηράκι κρασί;

Ὁ Πέτερ Νέγκεντεν ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν ἀπότομα.

— Καλλίτερα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ δεχθῶ ἕνα ποτῆρι νερὸ ἀ-

— Βλέπεις τὸ σημῆνος αὐτὸ τῶν θηρίων ποὺ παραμονεύουν τὴ λεία τους;

πὸ τὸ χέρι σου.

'Ο Βολέσλας ἐδέχθη νὸ κτύπημα κατάστηθα. Ἔνοιωσε ὅτι τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

—Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Κάρολος Ἔγκελμπερτ, πλησιάζοντας Λυποῦμαι γιατὶ ἡ σκέψις μας σοῦ ἐφανερώθη κατὰ τόσον ἀπότομο τρόπο. 'Αλλ' ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔγινε, πρέπει νὰ μάθης ὅλην τὴν ἀλήθεια. Μᾶς ἐκάλεσες καὶ ἤλθαμε. Μερικοὶ ἔλεγαν ὅτι δὲν εἴχαμε καμμιὰ ὑποχρέωση ἀφοῦ μᾶς ξεγέλασες μὲ ψεύτικο ὄνομα... 'Αλλὰ δὲν θέλαμε νὰ παραβοῦμε τὸν ὅρκον ποὺ κάναμε στὸ Δονινκώφ. Καὶ ἤλθαμε, ἀλλὰ χωρὶς προθυμία. Εἴμεθα τίμια παιδιὰ καὶ δὲν μᾶς ἄρεσε νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ ἕναν,.. Τέλος πάντων, ὅταν θὰ γυρίσωμε στὸ χωριό, ὅλοι θὰ μᾶς φτύσουν, καὶ μεῖς θὰ σκύψουμε τὸ κεφάλι, γιατὶ θἄχουν δίκηο!

— Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε πρίν; ἐψιθύρισεν ὁ Βολέσλας. Γιατί νὰ περιμένετε νὰ τὰ εἰπῆτε τώρα ;.. Καὶ νὰ μὲ φτύσετε σεῖς, δὲν θὰ μιλήσω!

— Μὴν κυττάζης ἐμᾶς! 'Αρκετὴ εἶναι ἡ δική σου δυστυχία! Ἐκάναμε τὸ καθῆκον μας καὶ μὴ ζητᾶς παραπάνω... Πρὶν χωρισθοῦμε ὅμως,θὰ σοῦ ζητήσωμε ·ιὰ χάρη.Λύσε μας ἀπ' τὸν ὅρκο μας. Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ μὴν τὸ κάνης. 'Αλλὰ θὰ μᾶς ἀναγκάσης νὰ φύγωμε ὅλοι ἀπὸ τὰ σπίτια μας, γιατὶ ὁ κόσμος..,

— Στάσου! εἶπε ὁ Βολέσλας κάτωχρος. 'Η ἐπιθυμία σας ἦτον καὶ δική μου, πρὶν τὴν εἰπῆτε. Σᾶς λύνω ἀπὸ τὸν ὅρκον σας καὶ δὲν σᾶς εὐχαριστῶ. 'Ο Θεὸς νὰ σᾶς τὸ πληρώση! 'Ο Θεὸς νὰ σᾶς προστατεύση... Ἄ! Πόσον θὰ ἦταν καλλίτερο νὰ ρίξω τὸν νεκρὸ στὸ ποτάμι καὶ νὰ πάω νὰ πέσω κι' ἐγὼ ἔπειτα. 'Αλλ' ἂς τ' ἀφήσωμε αὐτά. Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ἑτοιμάσετε τὰ κάρρα, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἄλλο γιὰ σᾶς;

— Ἄφησε! εἶπε ὁ Ἔγκελμπερτ, συγκινημένος. Ὑποφέρω πολύ, ποὺ σοῦ τὰ εἶπα αὐτὰ τώρα. Σ' ἀγαποῦμε πάντοτε!.. 'Αλλά, ἐννοεῖς.

— Τότε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάη!

— Καὶ σένα τὸ ἴδιο!

Τ' ἁμαξια ἦσαν ἕτοιμα. 'Ο Βολέσλας ἔβλεπε τοὺς φίλους του νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ νὰ φύγουν. Ὁ Ἔγκελμπερτ ἀνέβηκε σ' ἕνα κάρρο καὶ γύρισε γιὰ τελευταία φορά.

— Μὴ ξεχνᾶς τὴν Ρεγγίνα!.. ἂν γλυτώση ἀπ' αὐτούς... Σ' αὐτὴν καὶ ὄχι σὲ μᾶς ὀφείλεις εὐγνωμοσύνην.

— Καλά! ἀπήντησε ὁ Βολέσλας, χωρὶς νὰ καταλάβη τί ἤθελαν νὰ τοῦ εἰποῦν.

— Ἔχε γειά!

— Ἔχετε γειὰ καὶ καλὸ δρόμο!

Τὰ κάρρα ξεκίνησαν καὶ σὲ λίγο, ἐξηφανίζοντο στὴν καμπὴν τοῦ δρόμου.

Ἔμεινε μόνος... μόνος, ὅσον κανένας ἄλλος στὸν κόσμο αὐτόν. Τί νὰ κάνη; Μὲ βῆμα βαρὺ ἐπροχώρησε στὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι ποὺ ἔφερνε πρὸς τὸν πύργον.

Τὰ πόδια του ἐμπερδευόνταν στὰ ξερὰ χόρτα.

Ὁμίχλη ἐσκέπαζε τὰ γύρω μέρη, καὶ τὰ ἐρείπια διεκρίνοντο ψηλά, ἕτοιμα νὰ τὸν θάψουν, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος των. Ἡ σκέψις του χανότανε καὶ αἰσθανόταν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ κοιμηθῆ, νὰ κοιμηθῆ καὶ νὰ μὴν ξυπνήση ποτέ.

'Αλλὰ τί τοῦ εἶχε εἰπεῖ ὁ Ἔγκελμπερτ, πρὶν φύγη; Ἐπροσπάθησε νὰ θυμηθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Καὶ χωρὶς νὰ βλέπη μπροστά του, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν καλύβην. Κοντὰ ὅμως εἰς ἕνα θάμνον ἐσκόνταψε σὲ κάτι μεγάλο ἐμπόδιο.

Ἦταν ἡ Ρεγγίνα, ξαπλωμένη χάμω μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὸ κεφάλι χωμένο στὴν χλόη.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; Σήκω!

Καμμιὰ ἀπάντησις, καμμιὰ κίνησις.

Ποῦ εἶχε ἰδῆ τὴν Ρεγγίναν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην; Δὲν θυμότανε.

Ἄ, ναί! κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο τὴ στιγμὴν, ποὺ τὸν ἐσημάδευαν μὲ τὸ τουφέκι... Βέβαια! γιὰ νὰ τὸν σώση, ἐρριψοκινδύνευσε τὴν ζωή της.

Καὶ πῶς τὴν ἀντάμειψε; Ἐπέρασε ἀδιάφορος κοντά της καὶ τὴν ἄφησε στὰ νύχια τῶν ὀρνέων ἐκείνων.

— Ρεγγίνα, ξύπνησε!

Ἔσκυψε καὶ τὴν ἐκίνησε, ἀλλὰ τὸ κεφάλι της ἔπεσε πάλι ἄτονο ἐπάνω στὴ χλόη.

Τὰ δάκτυλά του ἐγέμισαν αἷμα. Τὰ μαλλιά της ἦσαν ὑγρά. Εἶχε πεθάνει λοιπόν;

Ὄχι! Δὲν ἦτο δυνατόν! Δὲν ἔπρεπε.

Νὰ πεθάνη ἐξ αἰτίας του ;.. Νέον ἔγκλημα θὰ ἐπροστίθετο στὸ ἔγκλημα τοῦ πατέρα του;

Μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία ξέσχισε τὸ πουκάμισό της καὶ ἔβαλε τὸ αὐτί του στὸ στῆθος της.

'Η καρδιὰ χτυποῦσε... τὰ μάτια τῆς δυστυχισμένης ἄνοιξαν καὶ ἡ ματιά της καρφώθηκε στὴ δική του. Τραβήχθηκε ἀπότομα ἀπὸ κοντά της σὰν νὰ εἶχε κάνη κάποιο σφάλμα.

Ἐκείνη ἀνασηκώθηκε λίγο στηριζομένη στὸν ἀγκῶνα. Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὸ βλέμμα της φαινότανε νὰ γυρεύη συγγνώμην.

— Κύτταξε νὰ σηκωθῆς! τῆς εἶπε, σφουγγίζοντας τὸ ματωμένο πρόσωπόν της. Θέλεις, λοιπὸν νὰ μείνης κοντά μου;

— Ἄ, κύριε! Τί ἐρώτησις....

— Ἡ ζωή σου θὰ εἶναι φρικτή!

— Ὄχι! ὄχι! Ἔχω συνηθίσει. 'Ο ἄρχων βαρῶνος μὲ χτυποῦσε κάθε μέρα.

— Ἀλλοῦ, θὰ σοῦ φέρωνται καλλίτερα...

— Ποῦ ἀλλοῦ; εἶπε ἡ Ρεγγίνα.

— Ποῦ; Μιὰ γυναίκα, σὰν καὶ σένα, δουλεύτρα...

Ἐκίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε.

— Ἂν μὲ διώξετε, θὰ πέσω στὸ χαντάκι καὶ θὰ μείνω ἐκεῖ ὥς ποὺ νὰ πεθάνω τῆς πείνας.

'Ο Βολέσλας ἐλυπήθη τὸ δυστυχισμένο πλάσμα. Μ' ὅλη τὴ κτηνώδη κατάστασίν της, ἦταν τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἤθελε νὰ μείνη κοντά του. Καταφρονημένη, στιγματισμένη καὶ διωγμένη ἀν πὸ ὅλους εἶχε κι' αὐτὴ τὴν τρομερὴ κατάρα.

Γιατὶ νὰ τὴν διώξη.

VII

Τὴν ἄλλη μέρα ἀμέσως ἐννόησε ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήση χωρὶς τὴν Ρεγγίνα. Ἐπλανᾶτο ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν ναυαγός. Δὲν ἤξερε οὔτε τὸ κτῆμα του. Οἱ λίγες προμήθειες ψωμιοῦ καὶ καπνισμένου κρέατος εἶχαν σχεδὸν ἐξαντληθῆ καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνη λόγο στὴν Ρεγγίνα ἡ ὁποία ἐργαζόταν διαρκῶς χωρὶς νὰ φαίνεται καὶ χωρὶς ν' ἀνοίγεται προσπαθώντας νὰ φαίνεται ὅσο μποροῦσε λιγώτερο.

Κάθε πρωΐ ὅμως, ὅταν ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ποτάμι, ὅπου ἐπήγαινε νὰ λουσθῆ, εὕρισκε τὸ κρεββάτι του διορθωμένο, τὸ τραπέζι καθαρισμένο καὶ τὸν καφὲ ἕτοιμο ἐπάνω στὸ τραπέζι του.

Σιγὰ—σιγὰ κατανίκησε τὴν ἀποστροφὴ ποὺειχε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν Ρεγγίνα, καὶ δ χότανε εὐχαρίστως τροφὴ ἀπ' τὰ χέρια της Μποροῦσε ἄλλως τε νὰ κάνη κι' ἀλλοιῶς;

Συχνὰ τὴν ἔβλεπε νὰ περνᾶ γρήγορα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο φορτωμένη, πιάτα καὶ καὶ κατσαρόλες, ποὺ τὰ πήγαινε νὰ τὰ πλύνη στὸ ποτάμι. Γύριζε καὶ ζάρωνε προσεκτικὰ στὴν ἀποθήκη τοῦ κηπουροῦ.

Ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ἦταν στὸ ποτάμι, ὁ Βολέσλας μπῆκε στὴν τρώγλη της! Ἦταν παλαιὸ θερμοκήπιο χωρὶς στέγη. Εἶχε τα κτοποιημένα ἐκεῖ τὰ μαγειρικὰ σκεύη μὲ ἀξιοθαύμαστη τάξη. Μιὰ μισοκαμμένη πόρτα, τοποθετημένη χάμω, καὶ σκεπασμένη μὲ ἄχυρα, ἦταν τὸ κρεββάτι της.

— Ἕνα σκυλὶ κοιμᾶται καλλίτερα σκέφθηκε.

Ἕνα βράδυ,δὲν τὴν εἶδε καθόλου. Μάταια ἔψαξε παντοῦ νὰ τὴν βρῆ. Εἶχε γίνει ἄφαντη. Ποῦ ἦταν; Μήπως εἶχε ἐρασή; 'Ωραία καὶ γεμάτη ζωὴ καθὼς ἦταν, μποροῦσε νὰ ἐλκύση τὸν καθέναν, Ἀηδία τὸν ἔπιασε.

— Ἂν δὲν μοῦ δικαιολογηθῆ, θὰ τὴν διώξω ἐσκέφθη.

Ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Σκεπτόταν ὅτι εἶχε μείνει μόνος στὴν ἐρημιά του.

Στὶς ἕξη τὸ πρωΐ μόλις τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἕνας ἐλαφρὸς κρότος τὸν ξύπνησε. Βγῆκε καὶ πῆγε γρήγορα νὰ ρωτήση τὴν Ρεγγίνα, ποὺ ἦταν στὴν κουζίνα.

— Καλημέρα, ἀφέντη! τοῦειπε ἐκείνη.

'Ο Βολέσλας ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτηση.

— Ποῦ πῆγες τὴ νύχτα; τῆς εἶπε ἄγρια.

Ἐκείνη ἐτρόμαξε κι' ἀποτραβήχτηκε, σὲ μιὰ γωνιά.

— Λέγε! θ' ἀπαντήσης;

— Ἄ, εἶπε. Νόμιζα πὼς δὲν θὰ βλέπατε ὅτι ἔλειπα καὶ πὼς θὰ γύριζα πρὶν ξυπνήσετε!

— Νόμιζες λοιπὸν ὅτι θὰ σ' ἀφήσω νὰ γυρίζης;

'Η Ρεγγίνα ἐζάρωσε ἀπὸ τρόμο κι' ἐψιθύρισε.

— Μά.... δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Δὲν ἔμενε τίποτα γιὰ φαΐ.

'Ο Βολέσλας ὠχρίασε.

— Ναί, κύριε! Ἔφερα βωδινὸ, αὐγά, βούτυρο, σαλάμι, καὶ πολλὰ ἄλλα.

— Ποιὸς σοῦ τἄδωσε;

('Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ — ΣΟΓΚ ΚΟΥΡΤΕΝΕΥ

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΣΤΙΤΣΙΑ

Τὸ ἐπεισόδιο δὲν κράτησε πολλὴ ὥρα, οὔτε εἶχε καὶ καμμιὰ ἄλλη πιὸ δυσάρεστη συνέχεια. 'Ο ἀδύνατος καὶ κακοντυμένος νέος, ἀφοῦ διώχθηκε κακὴν κακῶς ἀπ' τὸ ἑστιατόριο, καθὼς ἔπιχειροῦσε νὰ μπῆ μέσα, σήκωσε μὲ μιὰ φιλοσοφικὴ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους κι' ἀπομακρύνθηκε στὸ σκοτάδι, ἐνῶ οἱ λίγοι περίεργοι διαβάτες, τοὺγαν συγκεντρωθῆ γύρω του, ξανάπαιρναν κι' αὐτοὶ τὸν δρόμο τους.

Τὴν ὥρα, ποὺ ὁ νέος διαπληκτιζόταν μὲ τὸν προϊστάμενο τοῦ ἑστιατορίου, μιὰ νέα, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα καλάθι, πλησίασε καὶ στάθηκε κι'αὐτὴ νὰ παρακολουθήση τὴν θλιβερὴ σκηνή.

Λυπήθηκε τὸν ἄγνωστο ἀλήτη, καὶ καθὼς ἐκεῖνος ξεκίνησε σκεπτικός, τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ μακρυά. Θἀθελε νὰ τὸν σταματήση καὶ νὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὸν πόνο του. Φαινόταν νηστικὸς ἀπὸ πολλὲς μέρες· τὸ πρόσωπό του ὅμως, ἔδειχνε κάποια ὑπερηφάνεια, ποὺκανε τὴν νέα διστακτική. Ἐπὶ τέλους τῆς ἦρθε μιὰ ἔμπνευσις.

Ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸν προσπερνοῦσε, ἔκανε πὼς παραπάτησε καὶ ξαπλώθηκε φαρδειὰ-πλατειὰ στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου.

'Ο ἄγνωστος ἔτρεξε καὶ τὴν σήκωσε.

—Πιστεύω νὰ μὴ χτυπήσατε σοβαρά, τῆς εἶπε.

—Ὄχι. Μόνο ποὺ στραμπούλησα τὸ πόδι μου, ἀπάντησε.

—Κάθεστε μακρυά; τὴν ρώτησε ὑποβαστάζοντάς την, γιατὶ κούτσαινε.

—Εὐτυχῶς ὄχι. Κρατῶ ἕνα δωμάτιο σὲ μιὰ πολυκατοικία αὐτοῦ τοῦ δρόμου.

—'Ο ἄγνωστος προθυμοποιήθηκε νὰ τὴν συνοδεύση. Ὅταν ἔφθασαν κι' οἱ δυὸ στὴν ἐξώπορτα τῆς πολυκατοικίας, ἡ νέα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κουτσαίνη, παρακάλεσε τὸν συνοδό της νὰ τὴν βοηθήση ν' ἀνέβη τὶς σκάλες, γιατί, ὅπως εἶπε, ἔλειπε καὶ ἡ θυρωρὸς καὶ ἡ σπιτονοικοκυρά της. 'Ο ἄγνωστος δέχθηκε πρόθυμα καὶ σὲ λίγο βοηθώντας την ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

—Περάστε μέσα νὰ σᾶς προσφέρω κάτι, τοῦ εἶπε ρίχνοντάς του μιὰ πονετικὴ ματιά.

'Ο ἄγνωστος δίστασε λίγο, ἀλλὰ κατόπιν προχώρησε μέσα.

—Εἶχα πάει στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσω κάτι νὰ φάω, τοῦ ἐξήγησε ἡ νέα. Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κάνετε παρέα;

Κυττάχθηκαν. Καθένας προσπαθοῦσε νὰ μαντεύση τὶς σκέψεις τοῦ ἄλλου. Ἐπὶ τέλους ὁ ἄγνωστος γέλασε ἀνοιχτόκαρδα, ἄφησε τοὺς ἐνδοιασμούς του καὶ κάθισε στὸ τραπέζι. Θὰ ἔτρωγε!

Ἡ περιποιητικὴ κοπέλλα, κουτσαίνοντας, σερβίρισε τὸ φαΐ.

—Τὰ παστίτσια εἶναι φρεσκώτατα, τοῦ εἶπε. Μόνο θέλουν λίγο ζέσταμα.

Ἔφερε στὸ τραπέζι παστίτσια καὶ τσάϊ. Μὲ μιὰ ματιὰ ποὔρριξε ὁ μουσαφίρης της γύρω στὸ δωμάτιο, κατάλαβε πὼς ἡ εὐγενικὴ οἰκοδέσποινα ζοῦσε φτωχικά. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε. Τοῦ βαλε στὸ πιάτο του δυὸ παστίτσια κι' ἐκείνη κράτησε τὸ ἕνα.

—Δὲν τρώγω πολὺ τὸ βράδυ, εἶπε.

—Ἄ! ὄχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ φιλοξενούμενος. Ἕνα παστίτσιο μοῦ φθάνει.

—Ἀνοησίες! Εἶσθε ἄνδρας καὶ πρέπει νὰ τρῶτε πολύ.

Ἐκεῖνος γέλασε κι' ἄρχισε νὰ τρώη. Μὲ τὴν πρώτη μπουκιὰ φάνηκε ἐνθουσιασμένος.

—Ὑπέροχα παστίτσια. Ἐσεῖς τὰ μαγειρεύετε;

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας φωτίσηκε.

—Βέβαια, εἶπε. Ἔχω μιὰ δική μου συνταγή, ποὺ μονάχα ἡ οἰκογένειά μου τὴν ξέρει καὶ κανεὶς ἄλλος. Ἄ! ὅλα κι'ὅλα. Σὰν τὰ δικά μου παστίτσια δὲν θὰ βρῆτε σὲ κανένα ἑστιατόριο τοῦ Λονδίνου.

Μόλις εἶχε φάει τὸ πρῶτο παστίτσιο, ὅταν ἀκούστηκαν βαρειὰ βήματα στὶς σκάλες.

—'Η σπιτονοικοκυρά μου, ψιθύρισε ἡ νέα. Τὸ βλέμμα της ἦταν τρομοκρατημένο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα δυνατὸ χτύπημα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα. Πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά της, ἔβαλε τὸ δάκτυλο στὰ χείλη της καὶ πῆγε ν' ἀνοίξη. Βγῆκε ἔξω κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ὁ ἐπισκέπτης ἄκουσε μιὰ ψιθυριστὴ συνομιλία, ποὺ γινόταν στὸν διάδρομο.

Πέρασαν λίγα λεπτὰ κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε πάλι καὶ στὸ κατῶφλι φάνηκε μιὰ σωματώδης ἡλικιωμένη γυναίκα. Τὸ βλέμμα της ἦταν ἄγριο. Πίσω της ἔστεκε τρέμοντας ἡ μὶς Τρένουϊκ.

—Ἄ! Καλὰ τὸ φαντάσθηκα! εἶπε κυττάζοντας τὸν ἄγνωστο. Τί γυρεύει αὐτὸς ὁ κύριος τέτοια ὥρα στὸ δωμάτιό σου; Καταλαβαίνω... Καταλαβαίνω... 'Αλλά, πρέπει νὰ ξέρης, πὼς τὸ σπίτι μου εἶναι τίμιο... Τέτοια πράγματα δὲν μ' ἀρέσουν. Νὰ ἑτοιμάσης τὰ πράγματά σου καὶ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα νὰ μοῦ ἀδειάσης τὸ δωμάτιο.

Χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντηση γύρισε τὶς πλάτες καὶ κατέβηκε τὴν σκάλα, ἀφήνοντας συντετριμένη τὴν νέα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ ἄγνωστος μόλις ἔμειναν μόνοι. Ἂν τὄξερα δὲν θἀρχόμουν...

—Τὸ ξέρω, ἀναστέναξε ἐκείνη. Ὡστόσο λίγο μ' ἐνδιαφέρει, γιὰ ὅ,τι συνέβη.

—'Αλήθεια! παρατήρησε ὁ ἄγνωστος. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωρῆσθε. 'Υπάρχουν τόσα ἄλλα καὶ καλλίτερα δωμάτια. Θέλετε νὰ σᾶς βρῶ ἐγὼ κανένα;

—Ὤ, δὲν καταλαβαίνετε... 'Εδῶ κάθομαι δεκαπέντε χρόνια, κι' ἐπειδὴ εἶμαι παλὴ ἐνοικιάστρια πληρώνω πολὺ λίγο νοῖκι. Εἶμαι φτωχὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω περισσότερο. Φτιάχνω παστίτσια καὶ τὰ πουλάω στὰ διάφορα οἰκοτροφεῖα. 'Αλλὰ δὲν κερδίζω πολλά... Μὰ γιατὶ δὲν τρῶτε καὶ τὸ ἄλλο σας παστίτσιο;

—Νὰ μὲ συγχωρῆτε... ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ φάω καὶ τὸ δεύτερο.

Σώπασαν γιὰ λίγα λεπτά.

—Τὸ πόδι σας εἶναι καλλίτερα, δὲν εἶναι ἔτσι; Βλέπω πὼς δὲν κουτσαίνετε καθόλου.

'Η μὶς Τρένουϊκ κοκκίνισε.

—Τώρα καταλαβαίνω, ἐξακολούθησε ὁ ἄγνωστος. Μὲ περάσατε γιὰ κανέναν πεινασμένον ἀλήτη... καὶ ἐπινοήσατε τὸ στραμπούλημα τοῦ ποδιοῦ σας, γιὰ νὰ μὲ φέρετε ἐδῶ νὰ φάω.

Ἐκείνη κούνησε λυπημένη τὸ κεφάλι.

—Κάνατε ὅμως λάθος. Ὅταν μὲ συναντήσατε δὲν πεινοῦσα διόλου. Εἶχα φάει τ' ὀλιγώτερο τριάντα φορές. Εἶμαι κατάσκοπος πλασιὲ τῆς Μαγειρικῆς Ἑταιρίας Μητροπολιτάν, ποὺ εἶναι ἀντίπαλος μιᾶς ἄλλης ἑταιρίας. Πήγαινα, λοιπόν, στὸ ἑστιατόριο γιὰ νὰ δοκιμάσω καὶ νὰ κλέψω μερικὰ νέα εἴδη φαγητῶν, γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἑταιρίας μου. 'Ο καταστηματάρχης ὅμως μ' ἀνεγνώρισε καὶ μ' ἔδιωξε μὲ τὶς κλωτσιές.

Τὰ μάτια τῆς νέας βούρκωσαν. 'Ο ἄγνωστος τὴν πλησίασε τότε καὶ τὴν χτύπησε στὸν ὦμο.

—Τὰ δικά σας παστίτσια ὅμως, δὲν τὰ δοκίμασα ποτὲ ἀλλοῦ καὶ σᾶς ὑπογράφω ἕνα συμβόλαιο γιὰ 50 παστίτσια τὴν ἡμέρα... Θὰ μᾶς τὰ παραδίνετε κάθε πρωΐ. Σύμφωνοι;

***

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ μὶς Τρένουϊκ, φανερωνόταν χαρούμενη στὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου τῆς σπιτονοικοκυρᾶς της, ποὺ τὴν περίμενε μ' ἀγωνία.

—Σ' εὐχαριστῶ πολύ, κυρὰ-Μαρία, τῆς φώναξε. Ἔπαιξες θαυμάσια τὸν ρόλο σου. Τὸν κυνηγοῦσα ὁκόκληρους μῆνες νὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ συστήσω τὰ παστίτσια μου κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσω. Εὐτυχῶς ποὺ σκέφθηκα τὸ κόλπο μου. Ἔφυγε μὲ τὴν ἐντύπωση πὼς εἶμαι ἡ πιὸ εὐγενικὴ ψυχὴ τοῦ κόσμου.

Στὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου φάνηκε χαρούμενη ἡ μὶς Τρένουϊκ.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΤΥΦΛΟΙ ΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΝ

Πῶς ἀνακτᾶται τὸ φῶς.— Ἡ σχιστὴ λάμπα.— Οἱ 100 βελονιές.— Ἡ ἀντικατάστασις τῶν φυσικῶν φακῶν τῶν ματιῶν μας... μὲ τζάμια!— Ἄνθρωποι ποὺ βγάνουν τὰ μάτια τῶν πεθαμμένων

Στὴ Ζυρίχη λειτουργεῖ ἡ πιὸ ἰδιόρυθμη Κλινικὴ τοῦ κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν βλέπουν ἐξ αἰτίας ὡρισμένων παθήσεων τῶν ματιῶν τους, εἰσέρχονται τυφλοὶ καὶ βγαίνουν ὑγιεῖς καὶ βλέποντες ἀπὸ τὰ δυὸ μάτια.

Ὁ θαυματοποιὸς αὐτὸς ποὺ ἀποδίδει τὴν ὅραση στοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὁ καθηγητὴς Ἄλφραντ Βόγκτ.

Στὸ ἰδιαίτερο χειρουργικὸ ἐργαστήριο τοῦ Βόγκτ μὲ τοὺς κατάμαυρους τοίχους, τοὺς χωρὶς κανένα παράθυρο, τὸ μαῦρο ταβάνι καὶ πάτωμα, καὶ τὴ σειρὰ τῶν ἰσχυρᾶς ἐντάσεως λαμπῶν καὶ ἄλλων λεπτῶν μηχανημάτων, ὁ ἐπισκέπτης μπορεῖ νὰ λάβη μιὰ ἰδέα τῆς δημιουργικῆς πνοῆς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ πιὸ ἀξιόλογο ἐπιστημονικὸ ἐργαλεῖο ποὺ χρησιμοποιεῖ ἀποτελεσματικὰ ὁ καθηγητὴς Βόγκτ εἶναι ἡ λεγόμενη «σχιστὴ λάμπα», ἕνα εἶδος μικροσκοπίου ποὺ κατευθύνει μιὰ λεπτοτάτη ἀκτίνα φωτὸς μέσα στὸ μάτι κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε κάθε σημεῖο τοῦ βολβοῦ μπορεῖ νὰ παρατηρηθῆ καὶ νὰ ἐξετασθῆ χωριστὰ ἀπὸ τὸν καθηγητήν. Κάθε μικροσκοπικὸν τμῆμα τῆς λεπτῆς καὶ πολυπλόκου ἐσωτερικῆς κατασκευῆς τοῦ ματιοῦ ἀπομονώνεται καὶ τίθεται στὸ φωτεινὸν πεδίον τῆς ἰσχυρᾶς ἀκτίνος, ἡ ὁποία καταλαμβάνει ἕνα χῶρο 0,05 τοῦ χιλιοστομέτρου, καὶ προχωρεῖ ἐρευνόντας καὶ ἐξετάζοντας κάθε σημεῖο καὶ ἀπόκρυφο μέρος τοῦ ματιοῦ. Αἱ ἀνωμαλίαι ποὺ ὑπάρχουν στὸ μάτι καθὼς καὶ ἡ αἰτία τῆς παθήσεώς του δὲν μποροῦν ν' ἀνακαλυφθοῦν μὲ κανένα ἄλλον τρόπον. Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ μέρος τοῦ ματιοῦ ποὺ φωτίζουν οἱ ἀκτίνες γίνεται ἀντικείμενον παρατηρήσεως καὶ προοδευτικῆς θεραπείας ἀπὸ τὸν εἰδικόν, ἐνῶ τὸ ἄλλο μάτι μένει ἄθικτον.

Ἡ διαπεραστικὴ καὶ μικροσκοπικὴ αὐτὴ ἀκτὶς παρακολουθεῖ τὴν πορεία καὶ ἐλέγχει τὴν κανονικὴ λειτουργία κάθε νεύρου ποὺ ἐκτείνεται στὸ μάτι.

***

Μὲ τὴν συνδυασμένη βοήθεια τῆς «σχιστῆς λάμπας», ἡ ὁποία ἀποκολύπτει στὸ μάτι τοῦ παρατηρητοῦ τὴν ἐγκαρσία κατασκευὴ τοῦ ματιοῦ, καὶ τοῦ ὀφθαλμοσκοπίου ποὺ ἀντανακλᾶ τὸ πίσω μέρος, ὁ καθηγητὴς Βόγκτ ἔχει στὴν διάθεσή του ὁλόκληρο τὸ βολβὸ τοῦ ματιοῦ ὁρατοῦ ἀπὸ κάθε πλευρά.

Μιὰ ἄλλη ἐφεύρεσις, εἶναι ἕνα ὄργανον ποὺ καθιστᾶ δυνατὴν τὴν ἐξέτασιν τοῦ ματιοῦ στὸ φῶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οἱ βλαβερὲς ἐρυθρὲς ἀκτίνες ἀπομακρύνονται.

Τὸ ἐπιστημονικὸν αὐτὸ ἐργαλεῖον σχηματίζει γύρω ἀπὸ τὸ μάτι ἕνα φάσμα πρασινοκίτρινου φωτὸς μὲ τὸ ὁποῖον ἐξετάζεται ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν μὲ μεγαλειτέραν ἀκρίβειαν καὶ χωρὶς τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον θὰ πειραχθῆ τὸ εὐπαθὲς αὐτὸ μέρος τοῦ ματιοῦ.

Ὁ καθηγητὴς Βόγκτ εἶναι ἕνας μεγάλος χειροῦργος, ἕνας μεγάλος ἐφευρέτης ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων καὶ ἕνας μεγάλος χημικός. Συνθέτει πολλὲς χημικὲς οὐσίες καὶ κατασκευάζει χρήσιμα μίγματα μὲ τὰ ὁποῖα κατευνάζει τὴν ἔνταση τῶν παθήσεων τῶν ματιῶν. Κυρίως τὰ χημικὰ αὐτὰ φάρμακά του θεραπεύουν ἐν μέρει τὸ «γλαύκωμα» μίαν πάθησιν τῶν ματιῶν, ἡ ὁποία καταστρέφει τὸ ὀπτικὸν νεῦρον.

Τὸ γλαύκωμα, ποὺ δὲν εἶνσι παρὰ μιὰ μολυσματικὴ φλόγωσις τοῦ ματιοῦ, ἐκδηλώνεται καὶ συνοδεύεται ἀπὸ ἰσχυροὺς βασανιστικοὺς πόνους, αἱ χημικαὶ σταγόνες τοῦ καθηγητοῦ Βόγκτ τὰς καταπραΰνουν, καὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν, οἱ πάσχοντες ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι ἐγκαταλείπουν τὴν θαυματουργὸν κλινικὴν τοῦ Ἄλφρεντ Βογκτ τελείως θεραπευμένοι.

***

Ἡ αἰτία ποὺ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἔγινε περίφημον σ' ὅλον τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμο πρέπει ν' ἀποδοθῆ στὴν ἐπιτυχία μιᾶς ἀπιστεύτου ἐγχειρήσεως ποὺ ἐπέτυχε τελευταίως. Τῆς ἀντικαταστάσεως δηλαδὴ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος.

Τὴν τελευταίαν αὐτὴν καταπληκτικὴν ἐγχείρησιν ἐπεχείρησαν καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, καὶ τ' ἀποτελέσματα ἦσαν ἀπίστευτα.

Εἰς μίαν κλινικὴν ὡδηγήθη μία γυναίκα, ἡ ὁποία εἶχε τυφλωθῆ ἐντελῶς. Οἱ ἰατροὶ ποὺ τὴν ἐξήτασαν, ἀπεφάνθησαν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ξαναειδῆ ἂν τῆς ἄλλαζαν τὸν κατεστραμμένον της ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα μὲ ἄλλον ὑγιῆ.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρισκαν; Ἔπρεπε νὰ τυφλωθῆ ἄλλος, γιὰ νὰ θεραπευθῆ αὐτή, κι' αὐτὸ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ γίνη.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅμως στὴν ἴδια κλινικὴ ἀπέθανε ἕνας ἄνδρας Οἱ ὀφθαλμίατροι ἀφήρεσαν ἀπὸ τὸ πτῶμα ἕνα τέταρτο μετὰ τὸν θάνατό του, τὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνά του, καὶ ἀντικατέστησαν δι' αὐτοῦ τὸν χαλασμένον τῆς τυφλῆς.

Ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας ἡ ἀσθενὴς ἔβλεπε! Δευτέρα ἐγχείρησις κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τῆς ἀπέδοσε καὶ τὸ δεύτερο μάτι καὶ ἀπὸ τότε πλεῖστοι τυφλοὶ ξαναεῖδαν τὸ φῶς.

Τὸ ἀπίστευτο θαῦμα συνετελέσθη!

Παρετηρήθη μάλιστα ὅτι ἡ δρασις ἐπανήρχετο πιὸ ἔντονη, ὅταν ἀντεκαθίστατο ὁ χαλασμένος ἀμφιβληστροειδὴς μιᾶς γυναικὸς μὲ ἀνδρικὸν τοιοῦτον καὶ ἀντιστρόφως. Ἐπίσης ὅταν στὸ δεξιὸ μάτι τοῦ ἐγχειριζομένου βάζουν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ νεκροῦ καὶ στὸ ἀριστερὸν ἀπὸ τὸ δεξιό.

Καὶ ὑπάρχουν βάσιμοι ἐλπίδες, ὅτι συντομώτατα, θὰ μποροῦν ν' ἀντικαθιστοῦν ὅλα τὰ προσβεβλημένα ὄργανα ἑνὸς ματιοῦ.

***

Ἰδοῦ τώρα πῶς γίνεται αὐτὴ ἡ ἐγχείρησις ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Βόγκτ, μὲ ὅλας τὰς ἀπιστεύτους λεπτομερείας της: Μὲ τὴν αἰχμὴν μιᾶς αἰθεροειδοῦς βελόνας τρυπᾶται τὸ μάτι στὸ πίσω μέρος καὶ σὲ ἑκατὸ διάφορα μέρη. Καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μπορέση τὸ βλαβερὸ ὑγρὸ νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ ἐλαττώση τὴν ἔπιεσή του ἐπάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα ποὺ περιβάλλει τὸν βολβό.

Μόλις γίνη αὐτὸ τὸ θαῦμα ἀκολουθεῖ καὶ δεύτερο. Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς πόρους ποὺ ἀνοιξε ἡ βελόνα, κολλᾶται! Ἡ κόλλησις αὐτὴ— ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πιὸ λεπτὸ μέρος τῆς ἐγχειρήσεως—γίνεται μὲ μίαν ἠλεκτρισμένην βελόναν, ἡ ὁποία διοχετεύει στὸν κάθε μικροσκοπικὸ πόρο τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος ἠλεκτρικὸν ρεῦμα δυνάμεως 2—3 χιλιοστῶν τοῦ ἀμπέρ. Ὅταν ἠλεκτροκολληθοῦν καὶ οἱ ἑκατὸ πόροι ὁ ἀσθενὴς παραμένει ἐξαπλωμένος στὸ κρέββατάκι μὲ ἀκίνητα τὰ μάτια ἕως τρεῖς ἑβδομάδες καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ἐπανέλθη ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν εἰς τὴν προτέραν του φυσιολογικὴν θέσιν.

Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει ἐγχειρίσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μὲ ἐπιτυχίαν περισσοτέρους ἀπὸ τριακοσίους ἀσθενεῖς μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὑπέφεραν ὁπὸ τὴν μετατόπισιν τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς των χιτῶνος ἐπὶ ἕξη χρόνια.

Ὁ καθηγητὴς Βόγκτ θεραπεύει ἐπίσης καὶ τὸν καταρράκτη! Ἀντικαθιστᾶ τελείως τοὺς προσβεβλημένους ἀπὸ τὴν μεταδοτικὴ αὐτὴ ἀρρώστεια φακοὺς τοῦ ματιοῦ, μὲ λεπτότατο γυαλὶ ποὺ χει τὴν σὺτὴ διάθλαση.

Σὲ μιὰ περίπτωση ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς ἐπανέλαβε νὰ ἐγχειρήση ἕνα παιδάκι ποὺ κι τὰ δυὸ μάτια ἐκ γενετῆς προσβεβλημένα ἀπὸ καταρράκτη. Πρῶτα ἔκανε τὴν ἐγχείρησι στὸ ἕνα μάτι καὶ σὲ δεκαπέντε μέρες στὸ ἄλλο. Τὸ παιδάκι αὐτὸ τώρα βλέπει θαυμάσια, καὶ δὲν αἰσθάνεται καμμίαν ἀνωμαλία ἢ βάρος στὰ μάτια του. Μολαταῦτα τὴν θέση τῶν φυσικῶν φακῶν του ἔχουν πάρει δύο τεχνητοὶ φακοί

Μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία ἔχει κατορθώσει ἐπίσης ἐμβολιασμοὺς ἀμφιβληστροειδῶν χιτώνων.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΟΝΑΜΙΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΦΛΟΓΑ ΕΣΒΥΣΕ

ΥΠΟ ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Τὸ χωριουδάκι ποὺ ἁπλώνεται στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ, φαίνεται σὰν νὰ κοιμᾶται...Ἡ ἡμέρα τελειώνει, τὰ χιόνια πυκνοσκεπάζουν ὁλόγυρα τὴν πλάση, κι' ὅλοι ἑτοιμάζονται ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα...

Ὁ Κλαύδιος Μαγκράνι καὶ ἡ Κατερίνα ἡ γυναίκα του, ἔρημοι πιὰ στὸν κόσμο σὰν κολασμένοι στὸν κάμπο, κάθονται σκυφτοὶ κι' οἱ δυό τους κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι. Τὸ χιόνι ποὺ βαραίνει τὴ στέγη τῆς καλυβούλας των, βαραίνει καὶ τὰ κεφάλια τους. Τὰ ὁλόασπρα μαλλιά τους στεφανώνουν δυὸ πρόσωπα κιτρινισμένα ἀπ' τοὺς κόπους κι' ἀπ' τοὺς πόνους τόσων χρόνων...

Στὸ τζάκι, ἡ χαρούμενη φλόγα τῆς φωτιᾶς χορεύει...Χορεύει... Χορεύει..."Ἐπειτα, σὰν νὰ βαριέται πιὰ τὸν εὔθυμο χορό της, σοβαρεύεται, ἀρχίζει νὰ μιλάη, κι' οἱ δυὸ γέροι βουβοὶ ἀκοῦν ἥσυχα τὴν τραγουδιστὴ φωνή της νὰ λέη :

—Σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου φίλοι, μὴν ἀνάβετε ἀκόμα τὴ λάμπα. . Εἶναι ἡ ἄσπονδη ἐχθρά μου, καὶ μὲ τὴ λάμψη της μουδιάζει κάθε βράδυ τὴ φλύαρη ἀκτινοβολία μου...Ἀφῆστέ με νὰ σᾶς χαϊδέψω ἀκόμη λίγη ὥρα μὲ τὶς βελούδινες ἀναλαμπές μου... Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω χαρωπὰ γιὰ τὰ περασμένα. Καὶ θέλω νὰ φαιδρύνω τὴ σκαρκοφαγωμένη ὄψη τόσων καὶ τόσων λατρευτῶν πραγμάτων, ροδοβάφοντάς την μὲ τὶς παιχνιδιάρικες ἀνταύγειές μου. . .

Ἔτσι φλυαρεῖ τόση ὥρα, ἡ τσαχπινούλα ἡ φλόγα τῆς φωτιᾶς. Οἱ δυὸ γέροι ἀμίλητοι τὴν ἀκοῦν μὲ προσοχή. Τὰ θολά τους μάτια καθρεφτίζουν τὰ παιχνιδιάσματά της, κι' ἡ γνώριμη τόσα χρόνια φωνή της ξυπνᾶ στὶς ψυχές τους ὁλόκληρες σκηνὲς τῆς περασμένης καὶ κοιμισμένης μέσα της ζωῆς τους.

Πρῶτος μιλάει ὁ Μαγκράνι καὶ λέει στὴν Κατερίνα του.

—Ἄχ, γρηά ...ἀγαπημένη γυναικούλα μου...Λύγισες ἀπ' τὰ χρόνια, κι' ἀπ' τὰ βάσανα...Τὰ μάγουλά σου στέγνωσαν τὰ κόκκινα λουλούδια τους μαράθηκαν καὶ τὸ λυγερὸ καὶ ἴσιο σὰν κυπαρίσσι κορμί σου ἔγυρε καὶ καμπούριασε..."Ἄχ, γρηούλα μου ἀγαπημένη..."Ἔτσι λένε οἱ κακόγλωσσες τοῦ χωριοῦ πὼς σὲ κατάντησαν τὰ χρόνια.. Μὴν τὶς πιστεύεις ὅμως, γυναικούλα μου..."Ἄκουσε καλλίτερα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καλοῦ σου γέρου, ποὺ μαζί του γνώρισες τόσες λίγες—ἀλλοίμονο — χαρὲς καὶ τόσο πολλὲς-ἀλλοίμονο πίκρες...

Ναί, ἀκουσέ με, καλλίτερα,ἐμένα..."Εγὼ σὲ βλέπω μὲ τὰ μάτια ποὺ εἶχα πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια...Πῶς; Θυμᾶμαι. εἶπες πῶς ἤσουν τότε;...Ναί!..."Ετσι ἤσουν, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι γιὰ μένα παντα...ἄγγελος ὀμμορφιᾶς, δροσιᾶς καὶ κολωσύνης!... Δὲν μπορῶ νὰ μὴ σὲ σκεφθῶ πάντα ἔτσι, ὅταν βλέπω ἐκεῖ ἀντίκρυ μας τὸ ξεθωριασμένο πιὰ σὰν κι' ἐμᾶς-νυφικὸ κρεββατάκι μας... Πάνω σ' αὐτὸ μαρτύρησες τρεῖς φορὲς κι' ἁγίασες τρεῖς φορές, γιατὶ τρεῖς φορὲς ὡς τώρα ἔγινες μητέρα.

Δὲν μπορῶ νὰ μὴ σὲ σκεφθῶ ἔτσι, ὅταν βλέπω ἐδῶ πλάϊ μας τὸ σαρκοφαγωμένο πιὰ ντουλάπι μας...Τὸ γέμισες σιγὰ · σιγὰ μὲ τοὺς καρποὺς τῆς οἰκονομίας μας. Καὶ τὸ κάθε τι ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ μέσα, εἶναι γιὰ μᾶς μιὰ στέρησις, ἢ μιὰ θυσία...

Νὰ τὸ παλιὸ τραπέζι μας...Τριγυρισμένοι ἀπ' τὰ παιδιά μας, τρώγαμε ὅλοι εὐτυχισμένοι...Καὶ ὅταν τὰ χάσαμε ἀργότερα ἕνα—ἕνα, ἀδειάσαμε τὰ πικρὰ ποτήρια τοῦ πόνου ὡς τὸν πάτο.

Ἄχ, γλυλειά μου γρηά!...Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ γέμισε κάποτε, τὸ σπιτάκι μας, ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀγαλλίαση... Κι' ἀργότερα ἡ ἱερή του θέλησις, τὄκανε θλιβερὸ ρημαδιακό..."Ανεξιχνίαστες οἱ βουλές Του κι' ἄγιες οἱ ἀποφάσεις του. Μονάχα ἐκεῖνο ἐκεῖ πάνω τὸ ρολόϊ—ἐκεῖ ἀντίκρυ μας, στὸν τοῖχο—ξέρει πόσες φορὲς συνώδεψε μὲ τοὺς χτύπους του τὶς ἀτέλειωτες ὧρες τῶν ὁλοψύχων στεναγμῶν μας καὶ τῶν ἀστείρευτων δακρύων μας...

»Κατερίνα μου, καλή μου συντρόφισσα, στὴν πίκρα καὶ στὴ χαρά!Πόσο καλὰ θὰ ἦταν νὰ πεθαίναμε μαζί! Ἀγαπηθήκαμε. Καρτεροῦσα, τὸ θυμᾶσαι, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό σου, ὧρες ὁλόκληρες νὰ βγῆς νὰ μοῦ μιλήσης. Παρθήκαμε, ὕστερα παλαίψαμε μαζί, ὑποφέραμε μαζὶ κι' οἱ τίμιες ψυχές μας φωλιάζουν στὸ κορμί μας γαλήνιες κι' ἀκηλίδωτες. Τὰ γεράματά μας δὲν τ' ἀσχημίζουν τύψεις καὶ τ' ἄσπρα μαλλιά μας εἶν' ἄσπιλα ἀπὸ πράξεις πρόστυχες, ὅπως εἶναι ἄσπιλο καὶ τὸ χιόνι τῆς στέγης τοῦ καλυβιοῦ μας...».

Σὰν νὰ κουράστηκε ὁ καλὸς γεροντάκος ἀπ' τὰ πολλὰ λόγια ποὺ μουρμούρισε..."Ανασαίνει μ' ἀνακούφιση τώρα, σὰν νἄθελε νὰ ξαποστάση, καὶ κυττάζει τὴ βουβὴ γρηά του, ποὺ τὸν ἄκουγε προσεκτικά.

Παίρνει στὰ ζαρωμένα χέρια του τὰ μαραμένα δικά της, καὶ τὰ σφίγγει στοργικὰ καὶ τρυφερά. "Ἐπειτα, βλέποντάς την νὰ κατσουφιάζη σιγὰ-σιγά, τὴ ρωτάει ἀνήσυχα :

—Τί ἔχεις, Κατερίνα; Γιατί αὐτὴ ἡ ξαφνική σου θλίψις;

Ἡ γρηά του δὲν ἀπαντάει. Μὰ ἄθελά της φανερώνει τὸν κρυφὸ καϋμό της, γιατὶ τὰ μάτια της καρφώνονται ὑγρὰ σὲ τρεῖς φωτογραφίες ὄμμορφων παλληκαριῶν, κρεμασμένες ἀντικρύ της στὸν τοῖχο. Βλέπει ὁ γέρος της τὸ δακρυσμένο αὐτὸ βλέμμα της κι' ἡ ραγισμένη καρδιά του φουρτουνιάζει. Δαγκώνει τὰ χείλη του, χύνει λάδι ἐπάνω στὴν ψυχική τρικυμία του, στεγνώνει τὴν ὑγρασία τῶν ματιῶν του μ' ἄγριο κουράγιο, καὶ λέει, χαμογελώντας :

—"Ω, γρηά μου, χαροκαμμένη. Πόσο σκιάζεσαι τὸν θάνατο! Κάποτε κι' ἐμένα μάτωνε ἡ ψυχή μου, μόλις σκεφτόμουν τὰ βλαστάρία μας, ποὺ τὰ θέρισε σκληρὰ μὲ τὸ μαῦρο δρεπάνι του. Μὰ ὕστερα ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ τὰ πῆρε κοντά του, ὁ ἴδιος πάλι μοῦδωσε κουράγιο, κάνοντάς με νὰ δῶ μιὰ νύχτα αὐτὸ τὸ ὄνειρο ποὺ θὰ σοῦ πῶ...

Ναί, ἦρθε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο μου ἕνας σοφὸς ἐρημίτης καὶ μοῦ εἶπε :

«Τί ἔχεις καὶ λυπᾶσαι ἔτσι; Γιατί ὅλο καταριέσαι τὸ Χάρο; Γιατ-ἐσεῖς οἱ ἀδύνατοι ἄνθρωποι τὸν φαβᾶστε ἔτσι ; ἀντὶ νὰ τὸν λαχταρᾶτε ; Ὁ θάνατος ἁπλώνει τὴ γαλήνη στὶς πίκρες μας, γλυκαίνει τοὺς πόνους τῶν πληγῶν μας, κοιμίζει τὶς ὀδυνηρὲς λύπες τῆς ψυχῆς μας καὶ μᾶς χαρίζει ἕναν αἰώνιον ὕπνο, ἡδενικὸ κι' ἀτάραχο...Αὐτὰ μοῦ εἶπε, Κατερίνα μου,ὁ ἐρημίτης ἐκεῖνος,στὄνειρό μου καὶ κάθηκε ἀμέσως ἀπὸ μπροστά μου σὰν ἦταν γαλανὸς καπνὸς τζακιοῦ...Ξύπνησα ἱδρωμένος καὶ δόξασα τὸν καλὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη παρηγοριὰ ποὺ μοῦστειλε, ἡ χάρη Του!...».

—Καρτεροῦσα ὧρες ὁλόκληρες κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά σου...

Ἡ φτωχὴ Κατερίνα του τὸν κυτταεῖ τώρα μὲ θαυμασμό. Νοιθει κάτι σὰν παρηγοριὰ στὴν ταραγμένη καρδιά της, ἡ γλυκειὰ γρηούλα, καὶ γέροντας τὸ λευκόμαλλο κεφάλι της τ' ἀκουμπάει μ' ἐμπιστοσυνη στὸ λευκὸ ὦμο του.

—"Ετσι εἶναι, γρηά μου. "Ας ἀλλάξωμε τὴ φριχτὴ ἰδέα ποὺ ἔχωμε γιὰ τὸν θάνατο! "Ας πάψωμε τοὺς θρήνους, ἂς βγάλωμε τὰ κρέπια τὰ μαῦρα, κι' ἂς στολιζόμαστε μὲ λουλούδια...Μὰ γιατί δὲν μιλᾶς, γρηά;...Κοιμήθηκες;

Βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώνεται τώρα στὴν θαμποφωτισμένη ἀπ' τὰ σταχτομένα δαυλιὰ τῆς φωτιᾶς, καλυβούλα. Ἡ Κατερίνα ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἀπαντάη, ἔτσι καθὼς εἶναι ἀκουμπισμένη, ἀκίνητη στὸν ὦμο τοῦ γέρου.

Κι' ἐκεῖνος ἀόριστα τρομαγμένος, μὲ χέρια τρεμουλιάρικα,τὴν ἀγγίζει, τὴν σκουντάει καὶ τραυλίζει μηχανικά :

—Κατερίνα...ξύπνα...μὴ μὲ τρομάζης!...

Μὰ ἡ Κατερίνα του ἦταν πολὺ πιὸ φιλόσοφη, ἀπὸ κεῖνον.Κοιμόταν τώρα ἕναν ὕπνον αἰώνιο, βαθύ, γαλήνιον, ποὺ τὴν βρῆκε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, καὶ τὴν ἀταραξία στὴ λευκὴ συνείδησή της.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ, ΕΝΑΣ ΚΤΥΠΟΣ

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

Λίγο πρὶν πεθάνη ὁ Ντρόμπο, εἶπε στὸν φίλο καὶ συνάδελφό του Μπὸρτ Οὐῶκερ:

—Τὰ κοσμήματα βρίσκονται μέσα σ' ἕνα μικρὸ μολυβένιο ντεπόζιτο, στὴν σοφίτα τῆς πολυκατοικίας Σαρλότα Γκάρντενς. Ἂν τὰ πᾶς στὸν κλεπταποδόχο Σλίβυ θὰ σοῦ δώση 5.000 λίρες. Κι' ἂν τὰ ἐτιστρέψης στὴν κάτοχό τους, τὴν λαίδη Μοσγκρύβ, θὰ εἰσπράξης τὴν ἀμοιβὴ τῶν 1000 λιρῶν.

Ὁ Μπὰρτ δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀκολουθήση τὴν δεύτερη συμβουλή. Ἀφ' ὅτου ὁ Ντρόπο, γιὰ νὰ σωθῆ ὁ ἴδιος, τὸν κατηγόρησε γι' αὐτὴν τὴν κλοπὴ καὶ τὸ δικαστήριο τὸν ἐφιλοδώρησε μὲ μερικὰ χρονάκια φυλακή, εἶχε θεραπευθῆ κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν τιμιότητα. Τὴν πρᾶξη ἑνὸς λωποδύτη τὴν πλήρωσε ἕνας ἀθῶος.

Ὁ ἑτοιμοθάνατος Ντρόμπο ἦταν χρυσοχόος, ὅπως κι' ὁ Μπάρτ καὶ τὴν ἴδα μέρα ποὺκλεψε τὰ κοσμήματα, πῆγε καὶ τἄκρυψε στὴν σοφίτα, ποὺ ὑπέδειξε στὸν δεύτερο, τὴν ὁποίαν εἶχε νοικιάσει, χωρὶς ὅμως νὰ κάθεται ἐκεῖ. Ἔτσι ἡ ἀστυνομία δὲν μπόρεσε νὰ ταῦρη. Ἡ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Ντρόμπο ἀπέβη ἄκαρπη.

Ὁ Ντρόμπο πέθανε δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἐκμυστήρευσή του στὸν Οὐῶκερ, ὁ ὁποῖος μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἔτρεξε στὴν σοφίτα.

Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξις. Τὰ τρία δωμάτια τῆς σοφίτας ἦταν νοικιασμένα ἀπὸ μιὰ δεσποινίδα, ἡ ὁποία καθόταν μὲ τοὺς δυὸ μικροὺς ἀδελφούς της, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἦταν ἄρρωστος καὶ ἔμενε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κρεββάτι. Σκέφθηκε τότε νὰ νοικιάση κι' αὐτὸς ἕνα δωμάτιο στὸν τελευταῖο ὄροφο, ὥστε νὰ βρίσκεται σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀνεπιθύμητους ἑνοίκους τῆς σοφίτας, κι' ἔτσι ναῦρη τὴν εὐκαιρία νὰ εἰσδύση μέσα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐγκαταστάθηκε στὸ δωμάτιό του καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ἄκουσε τὴν Μάργαρετ Πάϊς ν' ἀνεβαίνη τὶς σκάλες, ἔκανε ὅτι λιποθύμησε καὶ κάθισε στὸ σκαλοπάτι. Τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἄνεργος κι' ὅτι πεινοῦσε. Ἡ πονετικὴ Μάργαρετ τὸν λυπήθηκε. Τὸν ὡδήγησε στὸ δωμάτιό της κι' ἐκεῖ μοιράσθηκε μαζί του τὸ φτωχό της δεῖπνο. Κακάο, ψωμὶ καὶ τυρί.

Ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψη ὁ Μπὸρτ διεπίστωσε ὅτι τὸ ντεπόζιτο βρισκόταν στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Μάργαρετ. Ὡστόσο αὐτὴ τὴ δυσκολία θὰ τὴν ὑπερνικοῦσε. Θἄπιανε φίλο τὸν μικρὸ ἄρρωστο ἀδελφό της, καὶ θὰ τοῦ κρατοῦσε συντροφιὰ τὴν ἡμέρα, ποὺλειπε ἡ Μάργαρετ στὴ δουλειά της. Καὶ πράγματι τὸ κατώρθωσε.

Στὸν Ντίκυ Πάϊς, ποὺ ἤθελε νὰ γίνη σκιτσογράφος, καὶ φοιτοῦσε σὲ μιὰ νυκτερινὴ σχολή, ἄρχισε νὰ κάνη μαθήματα ἰχνογραφίας, καὶ στὸν ἄρρωστο μικρό, τὸν Ρόντυ, ἔκανε κάτι κολλίτερο, γιὰ νὰ προκαλέση τὴν συμπάθειά του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς Μάργαρετ. Τοῦ ἔφτιαχνε διάφορα παιχνιδάκια, κι' ἔτσι τὸ παιδάκι, ποὺμενε μόνο του στὸ σπίτι, θεώρησε τὴν συντροφιὰ τοῦ Μπὸρτ σταλμένη ἀπ' τὸν Θεό.

Στὸ μεταξὺ οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ ὁ Μπὰρτ κατέστρωνε σιγὰ-σιγὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς δράσεώς του, ὅταν ἕνα βράδυ ἡ Πάϊν, ἀνεκοίνωσε στὸν σύνοικό της μίαν εὐχάριστη εἴδηση.

—Τὸ κατάστημα νεωτερισμῶν, ποὺ ἐργάζομαι, τοῦ εἶπε, πρόκειται ν' ἀποκτήση ἕνα τμῆμα χρυσοχοείου. Μίλησα στὸν διευθυντὴ καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε μιὰ θέση γιὰ σᾶς.

Ὁ Μπὰρτ στὸ δωμάτιό του πέρασε τὴν νύχτα ἄϋπνος, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἀπ' τὸ ἕνα μέρος ἡ διάρρηξις τοῦ ντεπόζιτου καθυστεροῦσε ἀδικαιολόγητα κι' ἀπ' τὸ ἄλλο τὰ γλυκὰ μάτια τῆς Μάργαρετ, τὸ ἀθῶο χαμόγελο τοῦ Ρόντυ, καὶ τὸ φάσμα τῆς... δουλειᾶς, ποὺ θὰ τοὔβρισκαν, τὸν ἔφερναν σὲ δύσκολη θέση. Ἐπὶ τέλους πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Τὴν ἄλλη μέρα θἄπαιρνε ὁπωσδήποτε τὰ κοσμήματα καὶ θὰ ἐξαφανιζόταν. Τὴν ἑπομένη, τὸ ἀπόγευμα, βρισκόταν μόνος μὲ τὸν Ρόντυ. Ἔδωσε στὸν μικρὸ μιὰ τράπουλα νὰ φτιάση ἕναν πῦργο, κι' ἐκεῖνος γλύστρησε στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Μάργαρετ καὶ σὲ μισὴ ὥρα εἶχε μπροστά του κοσμήματα ἀξίας 25.000 λιρῶν.

Ἐξαφνα μιὰ κραυγὴ ἀκούσθηκε κι' ὁ γδοῦπος τῆς πτώσεως ἑνὸς σώματος στὸ πάτωμα. Ὁ Ρόντυ ἀνήσυχος γιὰ τὴν ἀπουσία του σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ τὸν βρῆ. Μὲ τὰ πρῶτα ὅμως βήματα τὸ παιδὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Ὁ Μπὰρτ πετάχθηκε ἔξω, ἀφήνοντας στὴν μέση τὰ κοσμήματα. Σήκωσε τὸν Ρόντυ, τὸν μετέφερε στὸ κρεββάτι του κι' ἔτρεξε στὸ θυρωρεῖο γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν γιατρὸ καὶ τὴν Μάργαρετ. Ξαναγύρισε συντετριμμένος στὸ προσκέφαλο τοῦ μικροῦ. Τὸ σφάλμα ἦταν δικό του καὶ ἐξ αἰτίας του θὰ ὑπέφερε τώρα ἡ Μάργαρετ. Ὁ γιατρός, ποὺ κατέφθασε σχεδὸν μαζὶ μὲ τὴν Μάργαρετ, βρῆκε τὴν κατάσταση τοῦ Ρόντυ πολὺ σοβαρή. Ἡ ἐγχείρησις τώρα ἔπρεπε νὰ γίνη ἀμέσως καὶ θὰ στοίχιζε τὸ ὀλιγώτερο 150 λίρες.

—150! τραύλισε χαμένη ἡ νέα, καθὼς σκεπτόταν ὅτι ὅλες της οἱ οἰκονομίες μόλις ἔφθαναν στὶς 13 λίρες.

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή, ὁ Μπάρτ πῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασή του.

—Μὴν ζητᾶς ἐξηγήσεις, τῆς εἶπε. Πᾶρε τὰ κοσμήματα καὶ πήγαινε ἀμέσως νὰ εἰσπράξης τὴν ἀμοιβὴ τῶν 1000 λιρῶν.

—Δὲν μπορῶ νὰ πάω ἐγώ. Τὰ κοσμήματα ἐσὺ τὰ βρῆκες καὶ δική σου πρέπει νἆναι ἡ ἀμοιβή.

Μπροστὰ στὴν ἐπίμονη ἄρνησή της ὁ Μπὰρτ ἀναγκάστηκε νὰ τῆς ἐξηγήση ποιὸς ἦταν καὶ γιατὶ βρισκότον ἐκεῖ.

—Ὄχι, Μπάρτ, τοῦ ἀπάντησε γελαστή. Δὲν εἶσαι λωποδύτης. Αὐτὸ τὸ ξέρω καὶ κανεὶς δὲν πιστεύει ὅτι εἶσαι. Τὴν ἡμέρα, ποὺ συναντηθήκαμε τυχαίως ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα ποὺ ἐργάζομαι, ὁ διευθυντής μου μᾶς εἶδε, σ' ἀνεγνώρισε καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία σου. Ἦταν βέβαιος, ὅπως ὅλοι, γιὰ τὴν ἀθωότητά σου, κι' ὁ ἴδιος μοῦ πρότεινε νὰ πιάσης δουλειὰ στὸ κατάστημά του.

Ὁ Μπὰρτ τὴν κύτταξε. Ἕνας λυγμὸς ἔπνιγε τὸν λαιμό του.

—Διάβολε! σκεπτόταν. Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὑπάρχουν καὶ καλοὶ ἄνθρωποι.

—Ξέρετε... τὰ κοσμήματα αὐτὰ σκόπευα νὰ τὰ πουλήσω. Ἀλλὰ τώρα ὁ Ρόντυ, μοῦ ἀνέτρεψε ὅλα τὰ σχέδια... Γι' αὐτὸ πᾶρέ τα ἐσὺ καὶ πήγαινέ τα στὴν ἀστυνομία. Ἐμένα μὲ γνωρίζουν καὶ θὰ μὲ ξαναπιάσουν. Πρέπει νὰ τὸ κάνης αὐτὸ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ Ρόντυ.

—Οὔτε γιὰ τὸν ἀδελφό μου δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό. Ἐκτὸς ἂν δεχθῆς νὰ μοιρασθοῦμε τὴν ἀμοιβή. Ὑπόφερες τόσα καὶ πρέπει ν' ἀποζημιωθῆς. Θὰ ξοδέψω ὅ,τι χρειασθῆ γιὰ τὴν ἐγχείρηση καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ στὸ ἐπιστρέψω.

—Κι' ἂν μείνω κοντά σας;

Ἡ Μάργαρετ δὲν ἀπάντησε. Ἔσκυψε μόνο τὸ κεφάλι. Ἡ καρδιά της ὅμως χτυποῦσε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ ποὺ χτυποῦσε κι' ἡ καρδιὰ τοῦ Μπάρτ.

Ἔκανε ὅτι λιποθύμησε καὶ κάθισε στὸ σκαλοπάτι.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΦΑΡΑΜΟΝΤ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

Πυκνή, σταχτιά, ἡ ὁμίχλη ἀναδίνεται καὶ ἁπλώνεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ ἐπιφάνεια τῶν νερῶν τοῦ Τάμεση, σκεπάζοντας ὅλην τὴν Λαϊμχάουτ —τὴν Κινέζικη συνοικία τοῦ Λονδίνου— σὰν μιὰ πελώρια κίτρινη κουβέρτα.

Ἡ σιωπὴ ποὺ ἀγκαλιάζει τὰ στενοσόκκακα διακόπτεται ἀπὸ τὸ ἀνάλαφρο βάδισμα τῶν μικρόσωμων ἀνατολιτῶν, ἐνῶ τ' ἀμυδρὰ φῶτα τῶν Κινέζικων ρεστωρὰν ἀγωνίζονται σὲ μιὰ ἄνιση πάλη μὲ τὸ ἀπέραντο σκοτάδι, ἐνῶ φαντάζουν σὰν τέρατα μὲ τὰ ἐξωτικὰ ἀμπαζούρ τους.

Τὸ μελαγχολικὸ ἐκεῖνο ἀπόγευμα, ποὺ οἱ συμπατριῶτες τοῦ Οὔϊγκ Λοῦ παίζουν φὰν-τὰν πίσω ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα μὲ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα, ἐκεῖνος μένει ἥσυχος σπίτι του, ἔχοντας πλάϊ του μιὰ μικρὴ νόστιμη Ἐγγλέζα. Τὸ δωμάτιο εἶναι ἀναπαυτικό: στὸ τραπέζι πολύχρωμα λουλούδια, στὸ τζάκι ἡ θράκα θερμαίνει τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τοὺς ἀρωματισμένους καπνούς.

Ἡ νέα φορεῖ μιὰ ζακέτα ἀπὸ κίτρινο μετάξι, μὲ κεντημένα μπλὲ πουλιά — δῶρο τοῦ Οὔϊγκ Λοῦ. Κι' ὅπως τραβιέται κοντά του ὁ γοητευμένος ἐραστὴς χαϊδεύει τὰ μαλλιά της μὲ τὰ παιχνιδιάρικα δάκτυλά του καὶ τὶς σιγολέει μὲ ἀκατάληπτες δειλὲς λέξεις, τὸν ἐρωτά του.

—Γλυκύτατο λουλοῦδι τῆς ὄχθης... Φῶς τῶν ματιῶν μου! Μεῖνε μαζί μου γιὰ πάντα... Σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἀκτὴ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἔχω ἕνα θεῖο... Μεῖνε μαζί μου νὰ σὲ κάνω βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου. Καὶ τῆς ζωγράφιζε μιὰ γοητευτικὴ εἰκόνα ζωῆς σὲ μιὰ νέα χώρα ὅπου τὸ χρυσοπράσινο χρῶμα τῶν βουνῶν ἑνώνεται μὲ τὰ καταγάλανα νερὰ τῆς θάλασσας καὶ σχηματίζουν στὸν ὁρίζοντα μιὰ θεία δύση...

Ἡ Τσέρου Κρόσλεϋ τὸν ἄκουγε μαγεμένη... Οἱ γλυκοί, οἱ θωπευτικοὶ ἦχοι τῶν ἐρωτιάρικων λόγων τοῦ αἰσθηματικοῦ Κινέζου, τῆς κοίμιζαν τὸ νοῦ καὶ τῆς ξυπνοῦσαν τὶς αἰσθήσεις

Ἡ θαλπωρὴ τοῦ δωματίου καὶ τὸ παιχνίδισμα τῶν βελουδένιων δακτύλων του στὴν ἀτλαζωτὴν ἐπιδερμίδα της, τῆς σκάλιζαν τὴ φαντασία κι' οἱ σκέψεις της ἀνάδευαν σὰν πορφυρένια πέπλα τυλίγοντας μοιραῖα τὴν ὕπαρξή της. Τὸ μελαγχολικό της παρελθὸν παραμέριζε μπρὸς στὸ μεθυστικὸ ρομάντζο τῆς ὑπέροχης στιγμῆς.

Ἀποροῦσε πῶς εἶχε ἐπιτρέψει στὸν ἑαυτό της νὰ συνταυτήση τὴν τύχη της, κάνοντας σύζυγό της ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὴν εἶχε νοιώσει ποτέ του. Ναί! μισοῦσε τὸν ἄνδρα της...

Κι' ἔτσι οἱ μαγικὲς ὧρες κυλοῦσαν κοντὰ στὸν Κινέζο ἐραστή της.

***

Ὁ Μπὶλ Κρόσλεϋ, ὁ ἄνδρας της ἐργαζόταν ὡς φορτοεκφορτωτὴς στὴν ἀποβάθρα, ὅπου οἱ γερανοὶ καὶ οἱ μηχανικὲς σχάρες τόνιζαν μὲ τοὺς ἐκνευριστικοὺς καὶ μονότονους ἤχους των, τὸν ρυθμὸ τῆς ζωῆς. Ὀσάκις ἡ δουλειὰ ἔπερτε λίγη, ὁ Μπὶλ περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες στὴν ταβέρνα τῆς «Πράσινης Ἄγκυρας» ξοδεύοντας τὰ λεπτά του στὸ πιοτό. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὡστόσο ἡ πυκνὴ ὁμίχλη ἔφερε τὰ βήματά του νωρὶς στὸ σπίτι. Στὴ σοφίτα μιᾶς παλιᾶς καὶ σαθρῆς κατοικίας.

Βλαστήμισε σὰν εἶδε πὼς ἡ γυναίκα του ἔλειπε κι' ὅταν σὲ λίγο ἡ Τσέρου ἔφθασε τὴν ὑποδέχτηκε ἀγριεμμένος.

—Ποῦ ἤσουνα; βρυχήθηκε. Πάλι σ' αὐτὸν τὸν παληοκινέζο;

—Ὄχι, Μπίλ, ἐβεβαίωσε ἐκείνη. Ἔχω νὰ τὸν δῶ τόσες ἑβδομάδες. Πῆγα νὰ ψωνίσω κάτι, συμπλήρωσε δείχνοντας τὸ καλάθι ποὺ κρατοῦσε.

—Ἂν σὲ πιάσω μαζί του, νὰ ξέρης ὅτι θὰ σοῦ στρίψω τὸ λαιμό. Καὶ σένα καὶ κείνου. Τὸ κατάλαβες;

Ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτὰ μποροῦσε ὁ καθένας νὰ καταλάβη, ὅτι ὁ Μπὶλ Κρόσλεϋ δὲν ἦταν ἀφελής. Πανοῦργος καὶ σκληρός, περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ ποὺ θὰ δικαίωνε κάθε του ἐνέργεια.

Πέρασαν μερικὲς μέρες. Ἕνα βράδυ ὁ Κρόσλεϋ καθὼς ἐπέστρεφε σπίτι του μεθυσμένος ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του ποὺ σιγοτραγουδοῦσε μιὰ γλυκειὰ μελωδία.

Τὸ παθητικὸ τραγοῦδι της τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν γιατὶ τοῦ γεννοῦσε τὸν πεποίθηση ὅτι ἡ Τσέρου τραγουδοῦσε γιὰ κάποιον ἄλλον.

Ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Ἡ γυναίκα του μὲ τὸ σῶμα μισόγυρτο ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καθάριζε τὰ τζάμια. Μιὰ σατανικὴ σκέψις πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό του. Ἔτρεξε κοντά της καὶ πρὶν ἡ ἄτυχη Τσέρου ἀντιληφθῆ καλὰ-καλὰ τὴν παρουσία του δέχτηκε ἕνα ξαφνικὸ κτύπημα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ χάση τὴν ἰσορροπία της καὶ νὰ πέση στὸ κενό.

Μιὰ ἀπεγνωσμένη φωνὴ διέσχισε τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἕνας ὑπόκωφος γδοῦπος κι' ὕστερα ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺτρεχε στὸ δρόμο...

Καὶ κατόπιν ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλώθηκε.

***

Ὁ Μπὶλ ἀπαλλάχτηκε εὔκολα ἀπὸ κάθε κατηγορία. Οἱ φίλοι του κατέθεσαν πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ βρισκόταν μαζύ τους στὴν ταβέρνα, ὅπου καὶ πληροφορήθηκε τὸ ἀτύχημα τῆς γυναίκας του. Φαινόταν τόσο συντετριμμένος ποὺ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὅπου ἔγινε ἡ τυπικὴ δίκη γιὰ τὸν θάνατο τῆς Τσέρου, τὸν συλλυπήθηκε.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δικαστήριο ὁ ἔνοχος σύζυγος, ὀντίκρυσε τὰ διαπεραστικὰ μάτια ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ στεκόταν ἀκίνητος, ἀτάραχος μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, στὸ κατῶφλι. Τὸ χαρακτηριστικά του εἶχαν τὴν ἀπάθεια μιᾶς γαλήνιας λίμνης, τὰ μάτια του ὅμως πυράκτωνε μιὰ φλόγα μίσους, ποὺ ἔκαναν τὸ δολοφόνο νὰ νοιώση ἕνα κέντημα στὴν καρδιά.

Μολαταῦτα ὁ Μπὶλ Κρόσλεϋ δὲν ἄλλαξε οὔτε κατοικία, οὔτε συνήθειες. Μόνο ποὺ ἐργαζόταν λιγότερο καὶ ἔπινε περισσότερο. Ἦταν ἀλήθεια, ὅμως, ὅτι φοβόταν. Ἐφιάλτες τὸν βασάνιζαν· Τὸ βλέμμα τοῦ Κινέζου διετηρεῖτο ἄσβυστο στὴ φαντασία του, τρυπανίζοντας τὴν καρδιά του.

Μιὰ νύχτα ἐπέστρεφε μεθυσμένος, σὰν πάντα, στὴν σοφίτα του. Ὁμίχλη πυκνή, γκρίζα ἁπλωνόταν βαρειὰ παντοῦ.

Κοντοστάθηκε στὴν πόρτα ψαχνοντας γιὰ τὸ κλειδί του κι' ὅταν τὸ βρῆκε ἐπὶ τέλους, ἕνα γέλιο διέστειλε τὰ χείλη του, ποὺ ἔσβυσε γιὰ πάντα μόλις προχώρησε μέσα στὴ σοφίτα του.

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα πρόβαλαν, ἴδια σὰν φείδια, δυὸ ἀδύνατα χέρια καὶ σφίχτηκαν στὸ λαιμό του. ἐνῶ ἕνα νευρῶδες γόνατο σφηνώθηκε στὴ μέση του, ὑποχρεώνοντάς τον νὰ βαδίση πρὸς τὸ παράθυρο. Τὰ βγαλμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους μάτια τοῦ Μπὶλ κύτταξαν σὰν μαγνητισμένα τὴν γκριζοσκότεινη ὁμίχλη ποὺ τὸν καλοῦσε. Ἕνας ὑπόκωφος γδοῦπος, μιὰ φωνή, κι' ὕστερα ἡσυχία.

***

Πάλι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου συγκίνησε τὸ ἀκροατήριο γιὰ τὸ δυστύχημα ποὺ ἔπληξε τὴ συνοικία Λαϊμχάουτ.

Ἕνας ἄνθρωπος, στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἄκουγε τὴν ἀγόρευση ἀτάραχος, ἀσυγκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ἦταν ὁ Κινέζος Οὔϊγκ Λοῦ.

ΦΑΡΑΜΟΝΤ

Ἕνα νευρῶδες γόνατο σφηνώθηκε στὴ μέση του, ὑποχρεώνοντάς τον νὰ προχωρήση πρὸς τὸ παράθυρο.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΡΩΝ

Ἐνῶ ἡ Νάνσυ Ἄλμπανς, ἡ κόρη τοῦ γνωστοῦ τραπεζίτου ἐδιάβαζε στὸ δωμάτιό της περασμένα μεσάνυκτα, μπῆκε, ἄγνωστον πῶς, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φοροῦσε μαῦρο κοστούμι ἐφαρμοστὸ ἐπάνω του καὶ κουκούλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διεκρίνοντο μόνον τὰ λαμπερὰ μάτια του. Καὶ πρὶν προλάβῃ ἐκείνη νὰ φωνάξῃ «ὁ Τρομοκράτης» τὴν ἐσκότωσε. Ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον μυστηριώδη ἄνθρωπον εἶχαν γίνει καὶ ἄλλοι φόνοι καὶ λίγο ἀργότερα, ἐσκοτώθη ὁ μεγαλοβιομήχανος Σόαπυ, μόλις ἐγύρισε ἀπὸ τὴν Ὄπερα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ πάλη μὲ τὸν μαῦρον κακοποιόν. Ἡ κοινὴ γνώμη ἀνεστατώθη, γενικὴ κατακραυγὴ κατὰ τῆς ἀσυνομίας ἀκουγόταν, καὶ οἱ ντέντεκτιβς ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ Ρετμάϊν ποὺ ὡδηγήθη ἀπὸ κάποιον Κινέζο στὸ καταφύγιο τοῦ Τρομοκράτου ἐδολοφονήθη. Τότε ἡ μνηστή του Ἄννα καὶ ὁ ἀδελφός της, μεταμφιεσμένοι εἰς ἐργάτας τὸν ἀναζητοῦσαν καὶ τέλος τὸν εἶδαν νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι τοῦ Ἀντόλφους, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς σημαῖνον μέλος τοῦ «Νάσιοναλ-Τρὰστ» ὅπως καὶ ὅλοι οἱ μέχρι τῆς στιγμῆς δολοφονηθέντες, τοῦ ἐπετέθησαν, τὸν κατεδίωξαν κι' ἐκεῖνος μπῆκε εἰς ἕνα χῶλ. Μπῆκαν κι' αὐτοὶ κι' εὑρῆκαν ἐκεῖ ἕνα σκοτεινόμενο. Ὁ Τρομοκράτης διαφεύγει ἀπ' τὸν κῆπο κι' αὐτοὶ ξαναγυρίζοντας στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀντόλφους τὸν βρίσκουν δολοφονημένον! Μετὰ λίγες μέρες ὁ Τρομοκράτης τοὺς παρασύρει στὸ ἄντρο του, τοὺς αἰχμαλωτίζει καὶ ἐπιβάλλει σὴν Ἄννα νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν δολοφονία τοῦ Φαΐν. Ἕνας ἀστυφύλαξ ποὺ τὴν βλέπει νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Φαΐν μετὰ τὴν δολοφονία του τὴν καταγγέλλει καὶ τὴν συλλαμβάνουν.

***

Τὸ μεγάλο ρολόϊ τῶν φυλακῶν κτύπησε μεσάνυκτα. Ἡ Ἄννα ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, μέσα στὸ παγερὸ κελλί της, κοιμώτανε. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν, παρὰ μόνο τὸ μονότονο βάδισμα τοῦ νυκτοφύλακα, ποὺ περιφερόταν ἔξω ἀπ' τὰ κελλιά.

Ξάφνου κάποια σκιὰ γλύστρησε μέσα στὸν διάδρομο, προχώρησε ἀργὰ κι' ὅταν ὁ νυκτοφύλακας πέρασε χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ, ἀπὸ μπροστά της, τοῦ ἐπετέθη ἀπότομα καὶ μ' ἕνα κτύπημα στὸ κεφάλι τὸν ξάπλωσε χάμω ἀναίσθητο. Ὕστερα προχώρησε ἡ σκιά, ἀθόρυβα πάντα κι' ἔφθασε μπροστὰ στὸ κελλὶ τῆς Ἄννας. Μιὰ δέσμη φωτὸς ποὺ ἔπεσε ἀπ' τὸν φανὸ τοῦ διαδρόμου φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου, ποὺ ἦταν ἕνας ἄνδρας ὡς 35 χρονῶν, εὔρωστος καὶ στιβαρός.

Ἔβγαλε ὁ ἄγνωστος ἀπ' τὴν τσέπη του τὰ σύνεργά του καὶ παρεβίασε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τῆς Ἄννας. Ἐκείνη εἶχε ξυπνήσει ἤδη κι' ὅταν ὁ ἄλλος μπῆκε μέσα στὸ κελλί της, τὴν εἶδε νὰ τρέχῃ κοντά του καὶ νὰ τὸν ρωτᾶ ἀνήσυχη :

—Τί συμβαίνει, σὲ παρακαλῶ; Ποιὸς εἶσαι; Τί θέλεις ἐδῶ;

Κι' ὁ ἄγνωστος ἀπάντησε σιγά, σκύβοντας κοντὰ στ' αὐτί της:

—Σιγά· μὴν κάνῃς θόρυβο. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σ' ἐλευθερώσω. Ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὴν κόλαση τῆς φυλακῆς, ἀκολούθησέ με.

Ἡ Ἄννα ἀπόρησε. Περίεργο, σκέφθηκε. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ ἔρχεται νὰ μὲ σώσῃ; Καὶ γιατί, ἀράγε; Μήπως εἶναι κανεὶς βαλτὸς ἀπ' τὸν Τζίν; Μήπως. . . Ἀλλὰ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ ρώτησε :

—Νὰ σὲ ἀκολουθήσω, μάλιστα. Μὰ ποιὸς εἶσαι σύ; Γιατί θέλεις νὰ μὲ σώσῃς; Τί ἐπιδιώκεις;

Κι' ὁ ἄλλος ἀποκρίθηκε :

—Θὰ σ' ἐλευθερώσω, μίς, γιατὶ ἔτσι θέλει ὁ Τρομοκράτης. Κι' ἡ θέλησίς του εἶναι προσταγή. Ἀλλὰ δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε. Ἔλα· ἀκολούθησέ με.

Ἡ Ἄννα ἀποσβολώθηκε ἀπ' τὴν ἔκπληξη. Ὁ Τρομοκράτης, λοιπόν, ἤθελε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπ' τὴν φυλακή; Περίεργο! Πολὺ περίεργο! Μὰ ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ διαφορετικά, παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν συμμορίτη, γιὰ νὰ σωθῆ. Μέσ' στὴν φυλακὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μένῃ. Ἡ ὑγεία της εἶχε κλονισθῆ κι' ἦταν φανερὸ ὅτι θὰ ἔρρευε, θὰ ἔλυωνε, θὰ πέθαινε μέσα στὸ κελλί, πρὶν νὰ προλάμβανε νὰ δῆ τὸν ἥλιο τῆς ἐλευθερίας. Ναί! Ἔπρεπε νὰ σωθῆ, νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερο ἀέρα. Κι' ἀφοῦ μόνο ὁ Τρομοκράτης ἦταν σὲ θέσῃ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ, ἂς ἀκολουθοῦσε τυφλὰ τὸ ὄργανό του. Ἂς ἐσπευδε πάλι πρὸς τὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς....

Κι' ὅταν τῆς πέρασε ἡ ἔκπληξις κι' ἡ πρώτη ἐντύπωσις, εἶπε στὸν συμμορίτη :

—Σ' εὐχαριστῶ, μίστερ, ποὺ διακινδυνεύεις τὴν ζωή σου γιὰ χάρη μου. Ἐμπρός, ἂς πᾶμε, λοιπόν. Σ' ἀκολουθῶ.

Ἀργὰ-ἀργά, τότε, βγῆκαν, ὁ συμμορίτης κι' ἡ Ἄννα ἀπ' τὸ κελλὶ καὶ προχώρησαν μέσα στὸν διάδρομο. Διέσχισαν ἀθόρυβα καὶ τὸν διάδρομο καὶ τώρα εἶχαν βγῆ στὸν περίβολο τῶν φυλακῶν. Περπατοῦσαν, ἀργὰ καὶ μὲ προσοχή, κοντὰ στὸν τοῖχο, χωρὶς νὰ διακρίνωνται καθόλου μέσα στὸ σκοτάδι. Κάθε τόσο σταματοῦσαν καὶ κύτταζαν ἀνήσυχοι γύρω, ὅταν ἔβλεπαν ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε προσέξει, συνέχιζαν μὲ περισσότερο θάρρος τὸν δρόμο τους.

Οἱ λίγοι φύλακες ποὺ ἀγρυπνοῦσαν, κάπου ἀπησχολημένοι, δὲν ἔτυχε νὰ περάσουν ἀπ' τὸν περίβολο καὶ νὰ δοῦν τοὺς φυγάδες, ὅσο θὰ τὸ ἐπέτρεπε αὐτὸ τὸ σκοτάδι.

Κι' ἔτσι ἀνενόχλητοι ἡ Ἄννα κι' ὁ συμμορίτης δρασκέλισαν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ τὸ κιγκλίδωμα καὶ βρέθηκαν στὸν δρόμο. Ἔκαναν μερικὰ βιαστικὰ βήματα, ὅταν ἄκουσαν τὴν φωνὴ τοῦ νυκτοφρουροῦ νὰ τοὺς καλῆ νὰ σταματήσουν.

Κι' οἱ δυὸ εἶχαν παγώσει ἀπὸ τὸν τρόμο. Ὡστόσο ὅμως, δὲν ἔχασαν τὴν ψυχραιμία τους. Χωρὶς νὰ δόσουν καμμιὰ ἀπάντησιν κόλλησαν, σχεδόν, ἐπάνω στὸν τοῖχο κι' ἐξακολούθησαν τοὺς γοργοὺς βηματισμούς των. Μὰ ὁ νυκτοφρουρός, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὕψωσε τὸ τουφέκι του κι' ἔρριξε δυὸ πυροβολισμούς. Ἀλλὰ δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα, ἐπειδὴ οἱ φυγάδες εἶχαν κάμψει πιὰ τὴν γωνία κι' ἐξαφανίστηκαν.

Στοὺς πυροβολισμοὺς τοῦ νυκτοφρουροῦ ἔτρεξαν, ἀμέσως, ἄλλοι τρεῖς φύλακες, βγῆκαν στὸν δρόμο κι' ὅταν ἔμαθαν ὅτι δυὸ ὕποπτες σκιὲς εἶχαν γλυστρήσει ἀπ' τὸ κιγκλίδωμα, ἔσπευσαν πρὸς τὴν γωνία, ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Ἐκεῖ διέκριναν κάποιο αὐτοκίνητο, ποὺ χανόταν μακρυὰ μέσα στὸ σκοτάδι.

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ πετάχθηκαν κι' αὐτοὶ ἀμέσως μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ στάθμευε πάντα ἔξω ἀπὸ τὶς φυλακὲς κι' ἄρχισαν, μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, νὰ καταδιώκουν τὸ αὐτοκίνητο τῶν φυγάδων, ποὺ βρισκόταν ἀκόμα πολὺ μακρυά. Ἡ λεωφόρος ἦταν εὐθεῖα καὶ κατηφορικὴ καὶ τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ἔτρεχαν σὰν δαιμονισμένα. Ἡ ἀπόστασις ποὺ τὰ χώριζε ἦταν μεγάλη ἀκόμα, ὁλοένα ὅμως μίκραινε, μίκραινε, ἐπειδὴ τὸ αὐτοκίνητο τῶν φυλάκων κατώρθωσε ν' ἀναπτύξῃ μεγαλείτερη ταχύτητα.

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἄννας καὶ τοῦ συμμορίτου εἶχε διανύσει πιὰ τὴν λεωφόρο καὶ μπῆκε σ' ἕνα ἄλλο πλαϊνὸ δρόμο. Τὸ ἄλλο, τῶν φυλάκων, σχεδόν, ἦταν πιὰ πολὺ κοντά. Κι' οἱ φύλακες ὄρθιοι μέσα στὸ αὐτοκίνητό τους, μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι, ἐπυροβολοῦσαν διαρκῶς τοὺς φυγάδες. Μὰ δίχως ἀποτέλεσμα.

Κάποια φορὰ ὅμως τὸ χέρι τοῦ συμμορίτου, ποὺ κρατοῦσε γερὰ τὸ βολάν, πληγώθηκε ἀπὸ μιὰ σφαῖρα. Τὸ αἷμα, ἄρχισε νὰ βάφῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ χέρι, ποὺ παρέλυε κι' ὕστερα τὸ βολάν. Χοντρὲς σταγόνες ἔπεφταν τώρα καὶ κάτω.

Ἡ Ἄννα ἄκουε τὸν συμμορίτη ποὺ οὐρλιαζε ἀπ' τὸν πόνο κι' ἕνα βάρος πίεζε τὴν ψυχή της. Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ τώρα, λοιπόν ;

Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Φώναξε, δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουσθῆ, στὸν σύντροφό της :

—Μὴ φοβᾶσαι ! Θὰ πιάσω ἐγὼ στὰ χέρια μου τὸ τιμόνι. Δόσε μου τὴν θέσι σου.

Ὁ συμμορίτης, ἐλάττωσε λιγάκι τὴν ὁρμὴ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ παρεχώρησε ἐντεχνα τὴν θέση του στὴν Ἄννα, ἡ ὁποία, ὅταν πῆρε στὰ χέρια της τὸ βολάν, αὔξησε πάλι τὴν ταχύτητα, τόσο ποὺ εἶχαν φθάσει πιὰ τὸν ἴλιγγο.

Τώρα βρισκόνταν πολὺ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ τὰ δυὸ αὐτοκίνητα, ἀλλὰ ἡ μεταξὺ των ἀπόστασις εἶχε ἀρκετὰ μεγαλώσει. Τὸ ἁμάξι τῶν φυλάκων, ποὺ τὸ διηύθυνε ἕνας ὄχι καὶ τόσο ἐπιδέξιος σωφφέρ, δὲν μποροῦσε νὰ φθάσῃ τοὺς φυγάδες κι' ἔτσι περιωρίστηκε τώρα στὴν παρακολούθησή τους, τοὐλάχιστον.

Ἐπίσης ἔκριναν ἄσκοπους οἱ φύλακες καὶ τοὺς πυροβολισμούς, γιὰ νὰ μὴν ἐξαντλήσουν τὶς σφαῖρές τους, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ δράσουν μόνο ὅταν τὸ ἁμάξι τῶν φυγάδων σταματοῦσε, ἐπειδή, φυσικά, δὲν μποροῦσε διαρκῶς νὰ τρέχῃ. Τότε θὰ ἔσπευδαν καὶ θὰ συνελάμβαναν τοὺς ὑπόπτους ποὺ κατεδίωκαν, οἱ ὁποῖοι, ἀσφαλῶς, θὰ ἦταν δραπέτες.

Ἔτσι διήνυσαν ἀρκετὴ ἀκόμα ἀπόσταση, περνώντας τώρα ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνὰ δάση, ποὺ ἔκανε τὸ σκοτάδι τὰ δέντρα τους νὰ φαίνωνται σὰν τρομακτικὰ φαντάσματα. Κάπου—κάπου ἔκρωζαν ἀπαίσια κι' οἱ κουκουβάγιες, ποὺ διέγραφαν κύκλους μέσ' στὸ σκοτάδι, ποὺ ἄρχισε, τώρα πιά, σιγὰ—σιγὰ νὰ φωτίζεται ἀπ' τὸ λυκαυγές.

Ὅταν εἶχαν φθάσει μέσα στὸν ὁμφαλὸ τοῦ δάσους, ἡ Ἄννα σταμάτησε, κατὰ τὴν ὑπόδειξη τοῦ συντρόφου της, τὸ αὐτοκίνητο, πετάχθηκαν γρήγορα κάτω καὶ τρέχοντας κρύφθηκαν μέσα στὶς πυκνὲς συστάδες.

Οἱ φύλακες σταμάτησαν σὲ λίγο κι' αὐτοὶ κι' ἀκολούθησαν τὰ ἴχνη τῶν φυγάδων.

Ἡ Ἄννα κι' ὁ συμμορίτης ξάνοιγαν μὲ προσοχὴ δρόμο μέσα στὶς συστάδες καὶ προχωροῦσαν, ὅσο μποροῦσαν ἀθόρυβα κι' ἀργά. Οἱ φύλακες, κάπου—κάπου, διέκριναν στάλες αἵματος, ποὺ θὰ ἔτρεχε, καθὼς σκέφθηκαν, ἀπὸ τὴν πληγὴ ποὺ θὰ ἐπροξένησαν σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς φυγάδες κι' ἔτσι κατώρθωναν εὔκολα νὰ προσανατολίζωνται.

Οἱ δυὸ φυγάδες τρύπωσαν, τώρα, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Κι' ἀνάβοντας ἕνα κλεφτοφάναρο προχωροῦσαν μὲ βήματα ἀργά. Ὅταν ἔφθασαν μέσα στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς, ὁ συμμορίτης σφύριξε συνθηματικὰ τρεῖς φορές.

Ἄκουσαν τὰ σφυρίγματα καὶ παρουσιάσθηκαν τρεῖς ἄλλοι συμμορίτες, στοὺς ὁποίους ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια ὁ πρῶτος, τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Σὲ λίγο ἦταν βέβαιο ὅτι θάρχόνταν οἱ φύλακες στὴν σπηλιὰ κι' ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τοὺς σκοτώσουν.

Ὅλα αὐτὰ τ' ἄκουε κι' ἡ Ἄννα, μὲ ἀπάθεια καὶ ἀδιαφορία. Αὐτὴν τὸ μόνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦταν ἡ ἀπόκτησις τῆς ἐλευθερίας της. Κι' ἔτσι, τώρα ποὺ τὸ ἐπέτυχε αὐτό, οἱ ἐλπίδες ἄρχισαν πάλι νὰ ξεφυτρώνουν μέσα στὴν ψυχή της, νὰ σκάζουν ὅπως τὰ μπουμπούκια στὴν αὐγινὴ δροσιά. Φυσικὰ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ στὴν Ἀγγλία. Θἄφευγε γιὰ κάποια μακρυνὴ χώρα ἴσως μαζὺ μὲ τὸν Τζὶν κι' ἐκεῖ θὰ τὰ ξεχνοῦσε ὅλα καὶ θὰ τὴν ξεχνοῦσαν κι' ὅλοι. Ὅσο δὲ γιὰ τὸν Τρομοκράτη, αὐτὸν πιὰ τὸν εἶχε συγχωρήσει. Τῆς εἶχε σκοτώσει, βέβαια, τὸν μνηστῆρά της. Ἀλλὰ τῆς ἀπέδοσε καὶ τὴν ποθητὴ ἐλευθερίας της...

Οἱ τρεῖς φύλακες, καθοδηγούμενοι, πότε—πότε, ἀπὸ τὶς στάλες τοῦ αἵματος, εἶχαν φθάσει μπροστὰ στὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς. Καὶ χωρὶς νὰ διστάσουν προχώρησαν ἀργὰ πρὸς τὸ βάθος. Γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν περπατοῦσαν ψαχουλεύοντας τὸν τοῖχο, δὲν ἄναψαν δὲ κανένα φῶς, γιὰ νὰ μὴ δίνουν εὔκολα στόχο.

Ἐκουβέντιαζαν κι' οἱ δυὸ σιγά.

Ἔκαναν μερικὰ βήματα, ὅταν μιὰ ὁμαδικὴ ἐκπυρσοκρότησις ἀπὸ τὸ περίστροφα τῶν συμμοριτῶν, ποὺ ἐνεδρεύανε, τοὺς ξαπλωσε καὶ τοὺς τρεῖς χάμω, νεκρούς.

Ὅλα πιὰ εἶχαν τελειώσει! Ἡ Ἄννα, ποὺ εἶχε ἀλλάξει πολὺ ὁ χαρακτῆρός της μέσα στὴν φυλακή, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ ἕνα μειδίαμα θριάμβου, ποὺ ἄνθισε στὰ χείλη της.

Καὶ φώναξε:

—Μπράβο, παιδιά! Μπράβο!..

Κι' ὕστερα γέλασε θορυβωδῶς καὶ τὸ κάγχασμά της τὸ συντόνισαν τὰ γέλια τῶν συμμοριτῶν, ποὺ δονοῦσαν τὴν σπηλιά. Θαροῦσες, δηλαδή, ὅτι ἡ σπηλιὰ ἐκείνη ἦταν τὸ σατανικὸ ἄντρο τῶν στοιχειῶν καὶ τῶν ἀερικῶν τοῦ δάσους...

***

Μέσα στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς βρισκόταν τὸ νέο καταφύγιο τοῦ Τρομοκράτου. Ἦταν διασκευασμένο σὰν ἕνα μικρὸ σπιτάκι κι' εἶχε ὅλα τὰ κομφόρ. Ἐκεῖ πῆγε κι' ἡ Ἄννα, χωρὶς νὰ δειλιᾶ τώρα καὶ νὰ τρομάζῃ.

Μπῆκε σ' ἕνα στενὸ χὼλ καὶ κάθισε κουρασμένη σὲ κάποιο ντιβάνι.

Ἕνας Κινέζος, ποὺ θὰ εἶχε, φαίνεται, ὁδηγίες, ἔτρεξε νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ. Ἐκείνη ζήτησε νὰ τῆς φέρῃ κάτι δροσιστικὸ καὶ τῆς ἔφερε σὲ λίγο μιὰ λεμονάδα.

Τὴν ἤπιε, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ κι' ἔνοιωσε κάποιο ξανάσαμα.

—Εὐτυχῶς, ψιθύρισε, ὅλα ἤρθαν εὐνοϊκά. Ἐλπίζω νἄχω τὴν ἴδια καλὴ τύχη ὡς τὸ τέλος.

Μετὰ πῆρε στὰ χέρια της ἕνα ἀλμποὺμ καὶ βάλθηκε νὰ τὸ μετροφυλλάῃ καὶ νὰ κυττάζῃ τὶς εἰκόνες.

Γιὰ πολλὴ ὥρα παρατηροῦσε μὲ περιέργεια τὶς φωτογραφίες, ὅταν κάποιο χέρι τὴν κτύπησε ἀπαλὰ στὸν ὦμο.

Γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι κι' εἶδε τὸν Ντόπυ Σὴ νὰ στέκεται κοντά της.

Χαιρετίθηκαν σὰν παληοὶ γνώριμοι.

Καὶ εἶπε μὲ χαμόγελο ὁ Σή :

—Χαίρομαι, μίς, γιατὶ σᾶς ξαναβλέπω πάλι καὶ τώρα, μάλιστα, μὲ συνθῆκες διαφορετικές. Δὲν εἶστε πιὰ αἰχμάλωτός μας, παρὰ φιλοξενουμένη μας. Μὰ ὁπωσδήποτε. Βλέπετε πάντως πῶς φροντίζει ὁ Τρομοκράτης νὰ ἐξυπηρετῆ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοὐκαναν, κάποτε, μιὰ ἐκδούλευση.

Κι' ἡ Ἄννα ἀποκρίθηκε :

—Εὐχαριστῶ ὅλους σας, μίστερ, γιὰ ὅ,τι ἐκάνατε γιὰ μένα. Ἤταν ἡ ἀλήθεια πὼς δὲν ἄντεχα νὰ ζήσω περισσότερο μέσα στὴν φυλακή. Πράγματι! Γι' αὐτὸ δέχτηκα νὰ δραπετεύσω, ἔστω κι' ἂν αὐτὴν τὴν εὐκυιρία μοῦ τὴν ἔδινε ὁ Τρομοκράτης.

Ἐδῶ σταμάτησε, προσήλωσε τὸ βλέμμα της στὸ μάτια τοῦ συνομιλητοῦ της κι' ἀφοῦ ἀναστέναξε, συνέχισε :

—Βέβαια ἐγώ, ποὺ εἶχα τάξει ὡς σκοπό μου τὴν ἐξόντωση τοῦ Τρομοκράτου, ὕστερα ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ μνηστῆρός μου, δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ δεχθῶ νὰ δραπετεύσω, μὲ τὴν ὑποβοήθηση τοῦ ἐχθροῦ μου. Ἀλλὰ ἤμουν τόσο ἀπογοητευμένη, τόσο ἐξουθενωμένη ψυχικά, ὥστε δὲν εἶχα τὴν δύναμη ν' ἀρνηθῶ. Καὶ σὲ βεβαιῶ, δὲν μετάνοιωσα διόλου...

Ὁ Ντόπυ Σὴ χαμογέλασε καὶ παρετήρησε :

—Μιλᾶτε πολὺ σωστά, μίς. Φυσικὰ εἴχατε δίκηο νὰ μισᾶτε τὸν Τρομοκράτη, ἀφοῦ σκότωσε τὸν ἀραβωνιαστικό σας. Μὴ ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι τὸν σκότωσε, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ διαφορετικά. Ὁ αἰώνιος νόμος τῆς αὐτοσυντηρήσεως, βλέπετε...

Ἡ Ἄννα τὸν ἄκουε ἀμίλητη, ρί

χνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὴν ματιά της.

Καὶ σὲ κάποια στιγμὴ μίλησε ἔτσι :

'Ω ! Δὲν ἔχω πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω στὴν 'Αγγλία. Τί φοβερὸ πρᾶγμα ! Τί φρικτό ! Γι' αὐτὸ σκέπτομαι νὰ πάω μακρυά, πολὺ μακρυά, ἐκεῖ, ποὺ θὰ μπορέσω νὰ βρῶ τὴν λήθη...

Κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα βούρκωσαν τὰ μάτια της,ἐξακολούθησε :

—Θὰ πάω. λέω, σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα. "Ισως μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφό μου, ἴσως καὶ μόνη μου νὰ πάντ. 'Εκεῖ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ εἶναι, ἀσφαλῶς, κακοὶ πιὰ σὲ μένα. Πιθανὸν νὰ μ' ἀγαποῦν, ἢ μπορεῖ νὰ τοὺς εἶμαι κι' ὁλότελα ἀδιάφορη. Τὶς πίκρες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις ποὺ μὲ πότισαν ἐδῶ, δὲν φαντάζομαι πουθενὰ ἀλλοῦ νὰ μοῦ τὶς δόσουν. 'Ω ! πῶς θέλω νὰ λησμονηθῶ καὶ νὰ λησμονήσω !...

'Ο Ντόπυ Σὴ ἄκουσε καὶ δὲν ἀποκρίθηκε. "Εβλεπε τὴν ἄτυχη γυναίκα ποὺ πονοῦσε καὶ σεβάστηκε τὸν ὀδύνη της. Μόνο, σὰν πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, μουρμούρισε :

—Μὴ στενοχωριέστε, μίς. "Ολα θὰ διορθωθοῦν. Μόνο κάνετε κουράγιο. 'Η ζωὴ ἔχει καὶ τὶς εὐχάριστες καὶ τὶς δυσάρεστές της ὄψεις. Τὶς δοκιμασίες της. 'Εσεῖς περνᾶτε τώρα τὴν περίοδο τῶν δοκιμασιῶν. "Υστερα θὰ μεταβληθοῦν τὰ πράγματα κι' ἕνας χρυσὸς ἥλιος θὰ φωτίση πάλι τὴν ζωή σας...

Μετὰ ἀκολούθησε μιὰ παρατεταμένη σιγή, ποὺ τὴν διέκοψε ὁ Ντόπυ λέγοντας :

—Καὶ τώρα ἂς μιλήσωμε γιὰ ἕνα ἄλλο ζήτημα : "Ας μιλήσωμε πάλι γιὰ τὸν Τρομοκράτη. Λοιπὸν αὐτός, μίς, εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς. Κι' εἶναι πρόθυμος νὰ σᾶς κάνη ὁποιαδήποτε χάρη τοῦ ζητήσετε. 'Ακριβῶς μπορεῖτε τώρα νὰ τὸν δῆτε καὶ νὰ συνεννοηθῆτε.

'Η "Αννα αἰσθάνθηκε μιὰ ἐλαφρὰ συγκίνηση, ὅταν ἄκουσε πὼς θᾶβλεπε ξανὰ τὸν Τρομοκράτη.

Καὶ ψιθύρισε :

—Πολὺ καλά. "Ας πᾶμε ἀμέσως τώρα νὰ συνεννοηθοῦμε.

Καὶ χωρὶς νὰ ποῦν τίποτε ἄλλο τράβηξαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταφυγίου.

Πέρασαν μιὰ στοὰ κι' ἔφθασαν μπροστὰ σὲ μιὰ σιδερένια πόρτα. 'Εκεῖ στάθηκαν. Κτύπησε τρεῖς φορὲς διακριτικὰ ὁ Ντόπυ κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε. Μὲ ἀργὰ βήματα μπῆκαν στὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχε ἕνα ἰδιόρρυθμο διάκοσμο. 'Αντὶ κάδρων ἐπάνω στοὺς τοίχους φάνταζαν νεκροκεφαλὲς κι' ὅλα τὰ ἔπιπλα γενικά, ἦταν βαμμένα μαῦρα. Πίσω διακρινότανε ἕνα παραπέτασμα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸ κεντημένο μὲ μακάβριες παραστάσεις.

Στὸ κέντρον, ἀκριβῶς, τοῦ δωματίου στεκόταν ὁ Τρομοκράτης, φορώντας τὸ χαρακτηριστικὸ ντόμινό του καὶ εἶχε πλάϊ του ἕναν ἄλλο συμμορίτη, μὲ ἄσπρο ντόμινο αὐτόν. 'Εκουβέντιαζαν κι' οἱ δυὸ σιγά, ὅταν δὲ μπῆκαν μέσα ἡ "Αννα κι' ὁ Ντόπυ Σή, σταμάτησαν τὴν ὁμιλία τους ἀμέσως.

'Ο Τρομοκράτης ἔγνεψε στὸ ἄσπρο ντόμινο ν' ἀποσυρθῆ, καθὼς καὶ στὸν Ντόπυ Σὴ κι' ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν "Αννα, τὴν παρακάλεσε νὰ καθίση.

'Εκείνη κάθισε σ' ἕνα φωτεῖγ κι' αὐτὸς ἔπεσε βαρὺς ἐπάνω σ' ἕνα ντιβάνι, ἀπέναντί της. Γιὰ πολλὴ ὥρα δὲν εἶπαν τίποτε, παρὸ κύτταζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐρευνητικά.

Κατόπιν, μὲ ἀδρὴ φωνή, εἶπε ὁ Τρομοκράτης :

—"Οπως βλέπετε, μίς, δὲν σᾶς ξέχασα. "Οταν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, δὲν ἐδίστασα. Καὶ κατώρθωσα νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπ' τὴν φυλακή, ποὺ σᾶς εἶχαν ρίξει οἱ φίλοι σας. Δὲν λέω, βέβαια, πὼς πρέπει νὰ μοῦ χρωστᾶτε χάρη. 'Αλλὰ νομίζω, τοὐλάχιστον, πὼς δὲν εἶστε πιὰ δικαιολογημένη νὰ μὲ μισᾶτε.

'Η "Αννα κύτταζε ἐπί μονα τὰ λαμπερὰ μάτια του, ποὺ γυάλιζαν πίσω ἀπ' τὶς ὀπὲς τῆς μάσκας καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, τραύλισε :

—Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς δὲν σᾶς μισῶ πιά. "Αλλωστε, ὅπως ἔχω καταντήσει, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα οὔτε ν' ἀποστραφῶ, οὔτε νὰ συμπαθήσω. "Εχω δεχθῆ τόσα κτυπήματα ἀπ' τὴν μοῖρα' ποὺ τσάκισα πιά. Καὶ πρέπει νἄχω μεγάλο ψυχικὸ σθένος, γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀνορθώσω ξανὰ τὴν φιλοτιμία μου.

—Δὲν τὸ περίμενα νὰ εἶστε τόσο ἀπογοητευμένη, μίς, παρετήρησε ἀμέσως ὁ Τρομοκράτης. Μιὰ γυναίκα, ὅπως σεῖς, ποὺ σφύζει ἀπὸ νειάτα, εἶνε ἀδικαιολόγητη νἀναι ἀπαισιόδοξη. Τὴν ψυχή σας, ἴσα κι' ἴσα, πρέπει νὰ τὴν συνέχη τώρα ἡ πίστις γιὰ ἕνα καλλίτερο μέλλον κι' ἡ ἐλπίδα γιὰ τὴν ἀνύψωση καὶ τὴν ἐπικράτησής σας. Πάντως, μὶς Κόττον, ἂν θέλετε βασισθῆτε σὲ μένα. 'Επιθυμεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ στὸ Λονδῖνον ; Εἶμαι ἱκανὸς νὰ σᾶς προστατεύσω μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ν' ἀποφύγετε μιὰ νέα φυλάκισή σας, ἀσφαλῶς πιὸ φοβερὴ ἀπὸ τὴν πρώτη. "Αν πήρατε τὴν ἀπόφαση, πάλι, νὰ φύγετε, νὰ ἐκπατρισθῆτε καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση θὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. 'Απαραίτητος, ἴσως. Θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ἐπιβιβασθῆτε κρυφὰ σ' ἕνα βαπόρι, τοῦ ὁποίου εἶναι φίλος μου ὁ πλοίαρχος κι' ἔτσι μπορεῖτε νὰ πᾶτε πιὰ ὅπου θέλετε. Λοιπόν ; Τί προτιμᾶτε νὰ γίνη ;

'Η "Αννα ἀπορροῦσε μὲ τὴν εὐγένεια ποὺ τῆς μιλοῦσε ὁ Τρομοκράτης. "Ηξερε πόσο σκαιὸς ἦταν ὁ χαρακτῆράς του καὶ πόσο ἀπότομη ἡ ὁμιλία του, γι' αὐτὸ τῆς ἦταν ἀνεξήγητη ἡ σημερινὴ μεταστροφή του. "Αραγε νὰ χρωστιόταν μόνο στὸ γεγονὸς ὅτι τὸν εἶχε ὑποβοηθήσει νὰ δολοφονήη τὸν Φαῖϊν ; "Η... Μὰ δὲν ἤξερε τί ἄλλο νὰ ὑποθέση. Πάντως ἡ ἀβρότης τοῦ πρώην χυδαίου συνομηλητοῦ της, τῆς προκάλεσε ἐντύπωση. Καὶ χαμογελώντας πικρὰ ἀτάντησε :

—Σᾶς εὐχαριστῶ, μίστερ, γιὰ τὴν διάθεση ποὺ ἔχετε νὰ μ' ἐξυπηρετήσετε. Φυσικὰ θὰ προτιμήσω νὰ φύγω ἀπ' τὸ Λονδῖνον. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου καὶ θὰ σὰς παρακαλέτω νὰ φροντίσετε, ὅσο εἶναι δυνατὸν πιὸ σύντομα, νὰ πραγματοποιηθῆ.

—Πολὺ καλά, μίς, εἶπε ὁ Τρομοκράτης. Κι' ἐνῶ ἡ "Αννα κυττοῦσε τὶς μακάβριες παραστάσεις τοῦ παραπετάσματος, αὐτὸς σηκώθηκε καὶ μὲ ἀργὰ βήματα τὴν πλησίασε. 'Ηταν τόσο κοντά της, ὥστε ἀκουμποῦσε, σχεδόν, ἐπάνω στὰ γόνατά της. Σήκωσε τὰ χέρι του, τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καί, σιγὰ—σιγά, τῆς γύρισὸ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ μέρος του καὶ βύθισε τὸ βλέμμα του στὸ διεκό της.

Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε εἶπε :

—"Αν ἐγὼ δὲν ἤμουν ὁ... καὶ σεῖς ἡ μὶς "Αννα Κόττον κι' ἂν δὲν μᾶς χώριζε τὸ γεγονὸς ὅτι σκότωσα τὸν ἀρραβωνιαστικό σας, ἀσφαλῶς ἔπρεπε ν' ἀγαπηθοῦμε.

Μὰ ὅταν τὰ εἶπε αὐτὸ ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνηση, πῆγε δυὸ—τρία βήματα μακρυά, σήκωσε τὴν μάσκα του κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, ποὺ ἔκαιγε.

Τὰ μάτια του, ποὺ πετοῦσαν σπίθες πρῶτα,τώρα εἶχαν σκιασθῆ ἀπὸ ἕνα νέφος μελαγχολίας κι' ἔχασαν τὴν λάμψη τους. Τὰ χείλη του τὰ εἶχε συσπάσει καὶ στὸ μέτωπό του διεγράφησαν μερικὲς ρυτίδες.

Κι' εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸ τόνο :

—Μὶς "Αννα, ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ φύγετε ἀπ' τὸ Λονδῖνον.

"Υστερα πῆγε κι' ἀκούμησε στὴν πόρτα κι' ἀναστενάζοντας μουρμούρισε :

—'Αλλοίμονο ! Δὲν μπορῶ νὰ ἐξουσιάσω τὴν καρδιά μου !

'Η "Αννα, ποὺ ἡ ἔκπληξίς της εἶχε φθάσει πιὰ στὸ ἀποκορύφωμά της, παρακολουθοῦσε τὸν Τρομοκράτη δίχως τίποτε νὰ πῆ. Κι' ὅταν τὸν εἶδε ν' ἀνοίγη ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ νὰ φεύγη, σηκώθηκε κι' αὐτή, ἔκανε λίγα βήματα καὶ κτύπησε κάποιο κουδοῦνι ποὺ βρισκόταν στὸ τραπέζι, ἐνῶ μουρμούριζε :

—Πόσο ἄλλαξε ὁ Τρομοκράτης! "Εγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Μὰ, γιατί, ἄραγε ! Μήπως τάχα ἐπειδή...

***

'Εδῶ στὸ καταφύγιο τοῦ Τρομοκράτου ἔμενε κι' ἡ "Αλις Γκούτμαν, μιὰ νέα καὶ πολὺ συμπαθητικὴ γυναίκα.

('Ακολουθεῖ)

ΝΕΟ-ΕΛΛΑΤΙΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑ

Τὸν θάνατό μας χρειάζεται ἡ ἄμετρη γύρω φύση
καὶ τὸν ζητοῦν τὰ πορφυρᾶ στόματα τῶν ἀνθῶν,
ἂν ἔρθη πάλι,ἡ ἄνοιξη, πάλι θὰ μᾶς ἀφήση,
κι' ὕστερα πιὰ μήτε σκιὲς δὲν εἴμεθα σκιῶν.

Τὸν θάνατό μας καρτερεῖ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
τέτοια θὰ δοῦμε ἄλλη μιὰ δύση θριαμβική,
κι' ὕστερα φεύγουμεν ἀπὸ τὰ βράδυα τοῦ 'Απριλίου,
στὰ σκοτεινὰ πηγαίνοντας βασίλεια, πέρα κεῖ.

Μόνο μπορεῖ νὰ μείνουνε κατόπι μας οἱ στίχοι,
δέκα μονάχα στίχοι μας νὰ μένουνε, καθὼς
τὰ περιστέρια, ποὺ σκορποῦν οἱ ναυαγοὶ στὴν τύχη,
κι' ὅταν φέρουν τὸ μήνυμα δὲν εἶναι πιὰ καιρός.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΚΟ ΤΗΣ

Μόλις γύρισε ἀπὸ τὴν κηδεία τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ νεαρὸς βαρῶνος Κριστιάνο Μίλκ, κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ σωριάστηκε θλιμμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Τυραννικὲς σκέψεις τὸν ἐβασάνιζαν.Δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ τὴν αἰτία τοῦ μυστηριώδους μαρασμοῦ ποὺ εἶχε στείλει στὸν τάφο τὸν ἀδελφό του. 'Αλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνο ποὺ τὸν τυραννοῦσε. Σκεπτόταν τὸ μέλλον, καὶ τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μέλλον τὸν ἐβασάνιζε. τὸν ἐφόβιζε, ἔτσι καθὼς ἦταν ὁλομόναχος τώρα, χωρὶς τὸ στήριγμα καὶ τὴν παρηγοριὰ τοῦ ἀγαπημένου ἀδελφοῦ του !

'Ανῆκαν σὲ μιὰ ὀπὸ τὶς λαμπρότερες ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῆς 'Ιταλίας κι' εἶχαν ἐξορισθῆ κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴ Βενετία, μόλις τουφεκίστηκε ὁ πατέρας των, ὁ ἔνδοξος στρατηγὸς βαρῶνος Μίλκ ὡς στασιαστὴς κατὰ τοῦ Δουκός.

Οἱ ἄμοιροι νέοι ποὺ ἦταν ἄλλο ε ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς τοῦ Δουκὸς ἀντιμετώπισαν κι' ἄλλες συμφορὲς στὴν ἐξορία τους. Πάμπτωχοι, κυνηγημένοι, μὲ μόνη περιουσία τους τὸν ἄχρηστο, ἂν ὄχι κι' ἐπικίνδυνο τίτλο τους, εἶχαν ζητήσει ἄσυλο στὸ μέγαρο ἑνὸς βαθυπλούτου μεγαλεμπόρου τοῦ Μιλάνου.

Δὲν τοὺς δέχτηκε ὅμως καὶ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ ὁ κ. Βάλμι —ὅπως λεγότανε—γιατὶ οἱ ἐποχὲς ἐκεῖνες ἦταν πονηρὲς καὶ ἡ ἁπλῆ ἄλλωστε γνωριμία του μὲ τὸν μακαρίτη πατέρα τους δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐγκάρδια. 'Ο,στρατηγὸς, ὑπερήφανος λιγάκι γιὰ τὸ σχεδὸν πριγκηπικὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε στὶς φλέβες του, κρατοῦσε πάντα σὲ ἀπόσταση τοὺς γνωρίμους του, ὅταν μάλιστα αὐτοὶ ἦταν ἁπλοὶ ἀστοί, ὅπως ὁ Μιλανέζος μεγαλέμπορος !

Βυθισμένος σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ὁ ἄμοιρος Κριστιάνο, ἀπασχολημένος ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα, ἀποφασισμένος συγχρόνως νὰ μὴ δεχθῆ περισσότερο τὴν ἐπιφυλακτικὴ καὶ κάπως ψυχρὴ φιλοξενία τοῦ κ. Βαλμι, δὲν ἀντελήφθη ἀμέσως, κοντά του τὴν ἄφωνη παρουσία μιᾶς ὁλόξανθης γλυκειᾶς κοπέλλας. Γι' αὐτὸ μὲ κάποια ἔκπληξη σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κύτταξε στὰ δακρυσμένα γαλανά της μάτια καὶ ψιθύρισε.

—'Εσεῖς,... 'Εσεῖς ἐδῶ, δεσποινὶς Βάλμι ;... Γιατὶ κλαῖτε;

—'Ακοῦστε, κύριε βαρῶνε, ἐψιθύρισε ἡ νέα μὲ τόνο ἀλλόκοτα ἐπίσημο. Χτύπησα ἐπανειλημμένως τὴν πόρτα σας, μὰ δὲν μ' ἀκούσατε, φαίνεται... Ὡστόσο, συγχωρῆστε με γι' αὐτὴ τὴν παρατυπία, κι' ὑποσχεθῆτέ μου μὲ τὸν λόγο σας ὅτι θὰ δεχθῆτε μιὰ ὁλόθερμη παράκλησή μου !

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, δεσποινὶς "Ελενα ! ἀποκρίθηκε ὁ νέος, ὀρθὸς τώρα καὶ μ' εὐλαβικὴ στάση ἀπέναντί της.

—'Απ' τὴ πρώτη στιγμὴ ποὺ ἤρθατε στὸ σπίτι μας, συνέχισε μὲ φωνὴ συγκινημένη ἡ νέα, ἀγάπησα τὸν ἄτυχο ἀδελφό σας 'Αλβέρτο... "Ενας ὅρκος μας βαρὺς καὶ ἀμοιβαῖος μποροστὰ στὸ βωμὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ 'Αγίου Στεφάνου, μᾶς ἕνωσε κατόπιν κρυφά, μὰ καὶ σφιχτὸ, γιὰ ὅλη μας τὴ ζωή... 'Η ἀγάπη μας αὐτή, ἀγνὴ καὶ βαθειά, ἔπεσε ὡστόσο στὴν αὐστηρὴ ἀντίληψη τοῦ πατέρα μου. "Εχοντας φαίνεται ἄλλα σχέδια γιὰ μένα—κι' ὄχι βέβαια γιατὶ δὲν ἐκτιμοῦσε τὸ λαμπρότατο οἰκογενειακὸ οἰκόσημό σας—μὲ περιώρισε τόσο πολὺ ἀπ' τὴν καταραμένη ἐκείνη ἡμέρα, ὥστε δὲν ἔβλεπα καθόλου πιὰ τὸν δυστυχισμένον μου 'Αλβέρτο... Συγχρόνως ἄρχισε νὰ τηρῆ ἀπέναντί σας μιὰ τόσο ψυχρὴ στάση, ὥστε ὄχι μόνον δὲν σᾶς καλοῦσε στὶς οἰκογενειακές μας συγκεντρώσεις, ἀλλὰ ἀπέφευγε καὶ νὰ σᾶς βλέπη ἀκόμη. "Ηλπιζε μ' αὐτό, νὰ πληγώση τὰ ὑπερήφανα αἰσθήματά σας, καὶ νὰ σᾶς κάνη νὰ φύγετε ἐντελῶς ἀπὸ τὸ σπίτι του ! 'Αλλά...

—Καὶ τὸ ἐπέτυχε, δεσποινίς, διέκοψε πειραγμένος ὁ Κριστιάνο. Γιατὶ ἀπὸ σήμερα ἐγκαταλείπω τὸ διαμέρισιά σας... Καὶ θὰ πραγματοποιοῦσα τὸ διάβημά μου αὐτὸ πιὸ ταχύτερα, ἂν δὲν μεσολαβοῦσε ἡ ἀρρώστεια καὶ ὁ θάνατος τοῦ δυστυχισμένου ἀδελφοῦ μου ! "Ισως νὰ σωζόταν ἂν ἔφευγα ἐγκαίρως !

—Πρὸς Θεοῦ, κύριε βαρῶνε ! ξεφώνησε μὲ πόνο ἡ νέα, δακρύζοντας πάλι στὴν ἀνάμνηση ἐκείνου. Μὴ μοῦ ρίχνετε αὐτὴ τὴ σκληρὴ καὶ ἄδικη μομφή..Μήπως κι' ἐγὼ δὲν σβύνω, κάθε μέρα ;.. "Ετσι ἤμουν ὅταν μὲ πρωτογνωρίσατε ;... ἂς εἶναι, ὅμως... 'Ακοῦστέ με λίγο χωρὶς νὰ μὲ διακόπτετε... 'Ηρθα νὰ σᾶς ἱκετεύσω γιὰ κάτι... 'Ανήκετε σὲ μεγάλη οἰκογένεια εὐπατριδῶν, ἀλλὰ ἡ μοῖρα σας σᾶς ἄφησε χωρὶς περιουσία... Θελῆστε, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε αὐτὰ τὰ χρήματα, καὶ ξοδεύσετέ τα ὅλα γιὰ νὰ κατασκευάσετε ἕνα μεγαλοπρεπὲς μνημεῖο ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ μόνου πλάσματος ποὺ λατρευσα στὸν κόσμο... Θὰ ἀ ακουφισθῶ ἔτσι, καὶ θᾶναι αὐτὸ ἡ μόνη παρηγοριά μου στὴν αἰωνία χηρεία τὴν ὁποίαν ὑποσχέθηκα στὸν προσφιλῆ μου νεκρό... Μὴ διαμαρτύρεσθε .. Δὲν τὰ χαρίζω σὲ σᾶς... Βοηθῆσε με, γιατὶ δὲν μπορῶ ν' ἀναλάβω αὐτοπροσώπως ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἱερὸ ἔργο... Καταλαβαίνετε πόσο λεπτὴ εἶναι ἡ θέσις μου... 'Επιτρέψετέ μου μόνο νὰ ἔρχομαι τακτικὰ νὰ σᾶς ρωτῶ γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν, ὅσες φορὲς ξεφεύγω ἀπὸ τὴν ἐπαγρύπνηση τοῦ πατέρα μου !...

—Κοινὴ θλίψις μᾶς συνδέει, δεσποινίς! ἀποκρίθηκε ὁ Κριστιάνο. Δέχομαι τὴν εὐλαβικὴ προσφορά σας, καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν παράκλησή σας !

—Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ συγχρατήσετε τὸν δίκαιο ἐγωϊσμό σας καὶ ὅτι δὲν θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μος πρὶν τελειώση ἡ ἀποστολή σας ;

—Σᾶς... σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, δεσποινίς ! τὴν ἐβεβαίωσε ὁ νέος κι' ἀροῦ τῆς φίλησε τὸ χέρι ἔμεινε κατόπιν μόνος.

***

Τὸ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖο κόντευε νὰ τελειώση, ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς σχεδὸν σύντονη ἐργασία. Κάθε βράδυ ἡ "Ελενα, καιροφυλακτώντας μὲ λαχτάρα τὴν ἐπάνοδο τοῦ νεαροῦ βαρώνου, τὸν ἐπεσκέπτετο στὸ ἀπόμερο δωμάτιό του. 'Εκεῖ τοῦ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ μνημείου, κι' ἔπειτα μιλοῦσαν κι' οἱ δυὸ γιὰ τὸν ἀγαπημένο τους νεκρό.

"Ενοιωθε ἀλλόκοτη ἀνακούφιση στὴ θλίψη της ἡ ξανθὴ κοπέλλα, μιιώντας γιὰ τὸν ἀγαπημένο της μὲ τὸν ἀδελφό του, ποὺ τοῦ ἔμοιαζε σὲ ὅλα. "Οπως ὁ 'Αλβέρτος, ἔτσι κι' ὁ Κριστιάνο εἶχε μιὰ ἀσύγκριτη ἀοχοντιὰ στοὺς τρόπους του. 'Ηταν λυγερόσωμος, ὅπως ἐκεῖνος, εἶχε τὴν ἀρρενωπὴ καλλονή του, καὶ ὁ τόνος τῆς ἁρμονικῆς φωνῆς του καθὼς καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐγενικοῦ προσώπου του ἦταν ἀπαράλλαχτα ὅπως ἐκείνου.

Πόσο γινόταν εὐτυχισμένη, ἡ θλιμμένη νέα, κάθε φορὰ ποὺ ἀντίκρυζε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν λατρευτὸ νεκρό της... Καὶ μὲ πόση θλί

Λίγες μέρες ἀργότερα ἔγινε ὁ γάμος τους.

ψη ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ διαβαίνη, τὸ μνημεῖο νὰ τελειώνη, καὶ τὴν ὥρα τοῦ χωρισμοῦ της ἀπὸ τὸν Κριστιάνο νὰ προσεγγίζη ἀμείλικτη!

Κάποιο βράδυ, ἐπὶ τέλους, ἕνα ἀπροσδόκητο γεγονὸς ἤρθε νὰ ταράξη ἀκόμη περισσότερο τὴν κατάσταση καὶ νὰ τῆς δώση μιὰ ἀλλόκοτη λύση. Ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Δουκὸς τῆς Βενετίας εἰδοποίησε τὸν Κριστιάνο ὅτι ὁ Ἄρχων εὐδοκοῦσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψη τὴν εἴσοδο στὸ Κράτος του, νὰ τὸν ἀποκαταστήση πάλι στὸν τίτλο του καὶ νὰ τοῦ δώση ξανὰ τὴν περιουσία του!

Μὲ δάκρυα ἀνακουφίσεως δέχτηκε τὴν εἴδηση ὁ Κριστιάνο. Μιὰ σκιὰ ὅμως θόλωνε τὴν εὐτυχία του, ὁ χωρισμός του ἀπὸ τήν... Ἕλενα!

Στὴ σκέψη της ἐπαναστατοῦσε ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξίς του. Καὶ μὲ ἄοριστη ἀγωνία, μ' ἕνα συναίσθημα ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ἀναλύση στὴν ψυχή του, καὶ νὰ τὸ καθορίση, ἔδιωχνε διαρκῶς τὴ σκέψη της ἀπὸ τὸ μυαλό του!...

Τὸ μνημεῖο εἶχε τελειώσει πιὰ κι' ὁ Κριστιάνο ἑτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψη στὴν Βενετία καὶ ν' ἀναλάβη πάλι τὰ καθήκοντά του στὸ ἀνάκτορο τοῦ Δουκός.

Ὁ κ. Βάλμι ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὸς τώρα ἀπέναντι τοῦ εὐγενοῦς εὐπατρίδη. Τὸν ξανάβλεπε πάλι βαθύπλουτο, πανίσχυρο, κάτοχο τοῦ ἀκτινοβόλου οἰκοσήμου του, τῶν τίτλων του, τῶν ἀπεράντων πύργων του κι' ἡ νέα αὐτὴ ἐμφάνισις θάμπωνε τὸν δουλοπρεπῆ καὶ ταπεινὸ ὅσο καὶ πλούσιο ἀστό. Καὶ μέσα στὶς ἄπειρες περιποιήσεις, μὲ τὶς ὁποῖες τὸν περιέβαλλε τώρα, περνοῦσε ὀπ' τὴ σκοτεινή του σκέψη, σὰν πρώτης τάξεως ἐπιτυχία, ἕνας ἐνδεχόμενος γάμος τῆς κόρης του Ἕλενας μὲ τὸν βαρῶνο,

Ἐπὶ τέλους, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κριστιάνο, καὶ κατὰ τὸ σουρούπωμα, ἡ Ἕλενα, γλύστρησε κρυφὰ στὸ δωμάτιο τοῦ νέου. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος—μ' ὅλον ὅτι ἡ ψυχή του προαισθανόταν τὴν ἀφιξή της—τὴν κυττοῦσε κατάπληκτος καὶ ταρσγμένος, ἐκείνη ψιθύρισε μὲ ἀδύνατη φωνή:

—Τὸ βράδυ ὁ πατέρας, καθὼς μοῦ εἶπε, θὰ σᾶς κάνη πρόταση γάμου μαζί μου... Ἂν ἡ καρδιά σας εἶναι ἐλεύθερη, σᾶς ἱκετεύω νὰ τὴν δεχθῆτε... Ἔννοια σας... Μὴν ταράζεστε.. Θὰ ζήσωμε σὰν δυὸ καλοὶ κι' εὐγενικοὶ φίλοι... Γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου θὰ εἴμαστε σύζυγοι... Στὶς μεταξύ μας σχέσεις ὅμως, θὰ μεσολαβῆ πάντα ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγαπημένου μας... Ἀλβέρτου... Δέχεσθε; Θὰ πεθάνω, ἂν ἀρνηθῆτε καὶ μὲ ἀφήσετε ἐδῶ μονάχη, στὴν αἰωνία χηρεία μου καὶ ...τὴ θλίψη μου. Σᾶς συνήθισα τόσο... Τοῦ μοιάζετε τόσο!... Ἡ φωνή του κι' ἡ δική σας εἶναι τόσο...

—Πρὸς θεοῦ, δεσποινίς! διέκοψε μὲ σπαραγμὸ ὁ νέος. Μὴν προχωρῆτε ἄλλο... Ἂς θυμώσαστε τὸν ἄμοιρο ἀδελφό μου... Ἀλλά... ἀλλὰ μὴ μοῦ μιλᾶτε γι' αὐτόν.., Θὰ σεβασθοῦμε τὴ μνήμη του, τὸν ὅρκο σας καὶ ὅλα. Ἀλλὰ ἂς μὴν τὸν ξαναπροφέρουν τὰ χείλη σας, γιατί... Δέχομαι, δεσποινίς, τὴν παράκλησή σας καὶ τοὺς ὅρους σας!...

Λίγες μέρες ἀργότερα ἔγινε ὁ γάμος τους.

Ἦσαν σύζυγοι πιὰ μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως καὶ μπροστὰ στὸ Θεό, ὅταν ἔφτασαν στὴ Βενετία κι' ἔγιναν δεκτοὶ μὲ τιμητικὸ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου!

. . . . . .

Γιατὶ ὁ νεαρὸς βαρῶνος Κριστιάνο ζῆ τώρα ἀπομονωμένος ἀπ' τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου, μισάνθρωπος, ἔρημος καὶ διαρκῶς σκυθρωπὸς στὸν ἀγριώτερο καὶ πιὸ μακρυνὸ πύργο του;

Διαβάστε τὴν ἐξήγηση στὸ παρακάτω γραμματάκι τῆς πανέμμορφης συζύγου του, τὸ ὁποῖον κάποιος θαλαμηπόλος τοὔδωσε ἕνα πρωῒ στὸ γραφεῖο του, ἕξη μῆνες ὕστερα ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς μὰ καὶ δυστυχισμένους γάμους του...

«Κριστιάνο, Εἶσαι καὶ φάνηκες πάντα μιὰ ὕπαρξις εὐγενικὴ καὶ ἀγαθή... Συγχώρησε τὴν δυστυχισμένη Ἕλενά σου, ποὺ θὰ ἀφήση τώρα μόνο ἐδῶ, πάνω στὴ θλιβερὴ γῆ... Εἶναι μιὰ θυσία ἀναπόφευκτη, αὐτὴ ποὺ κάνω, προωρισμένη νὰ σώση τὴν ψυχή σου καὶ τὴν ψυχή μου, ἀπὸ ἁμάρτημα βαρὺ κι' ἀπὸ φρικτὴ ἐπιορκία... Πεθαίνω, Κριστιάνο,.. Αὐτοκτονῶ... Πρέπει νὰ χωριστοῦμε, γιατὶ ἔπαψα πιὰ νὰ κυριαρχῶ στὴ ψυχή μου, κι' ἀπὸ τὰ θλιμμένα μάτια σου ξεχώρισα ὅτι ἔπαψες κι' ἐσὺ νὰ ἐξουσιάζης τὴν ψυχή σου.., Μάταια βασανιστήκαμε τόσο καιρὸ νὰ πνίξωμε στὶς καρδιές μας τὴν ἀμοιβαία καὶ παράφορη ἀγάπη μας... Σὲ λατρεύω... Μὲ λατρεύεις... Μὰ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀλβέρτου κι' ὁ ὅρκος μου ὁ βαρύς, στέκουν ἀνάμεσά μας...

Συγχώρησέ με, ἀγαπημένε μου!...»

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

Ἕνα ἐργοστάσιο στὸ Λονδῖνο κατεσκεύασε ἕνα πολύτιμο κυκλικὸ πριόνι, τὸ ὁποῖον ἀντὶ δόντια φέρει 160 διαμάντια.

***

Τὰ μικρὰ καναρίνια μαθαίνουν νὰ κελαϊδοῦν, ἀκούγοντας τὸ κελάϊδημα τῶν γονέων τους. Ὅταν ὅμως ὀρφανέψουν ἀπὸ μικρά, ἀντὶ νὰ κελαϊδήσουν μποροῦν νά.., κακαρίζουν, ἀρκεῖ νὰ βρεθοῦν σὲ ἀνάλογο περιβάλλον.

Ἕνα παρόμοιο σύμβαν παρετηρήθη στὴν Οὐάσιγκτον, ὅπου ἕνα μικρὸ καναρίνι ἀνατράφηκε κοντὰ σὲ πάπιες κι' ἔμαθε νὰ κακαρίζη.

***

Στὴν Ρουμανία, ἡ ἀστυϊατρικὴ ὑπηρεσία ὑποχρεώνει ὅλα τὰ γκαρσόνια νὰ ξυρίζουν κατὰ τὸ θέρος τὰ κεφάλια των.

***

Ὁ μίστερ Ἠζεκιὴλ Ρουμπόταν ἔχασε τὸ ρολόϊ του μαζὶ μὲ τὴν ἀλυσσίδα τὴν ὥρα ποὺ ἄρμεγε τὴν ἀγελάδα του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες πούλησε τὴν ἀγελάδα σ' ἕνα χασάπη, ὁ ὁποῖος ὅταν τὴν ἔσφαξε βρῆκε τὸ ρολόϊ προσαρμοσμένο στὸ λαρύγγι της νὰ δουλεύη κανονικά. Πήγαινε μόνον πίσω λίγα λεπτά!

Τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ σᾶς φανῆ παράξενο. Κάθε φορὰ ποὺ ἀνέπνεε ἡ ἀγελάδα τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος... κούρντιζε τὸ ρολόϊ κατὰ ἕνα δόντι.

***

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει κατασκευάσει ὡς τώρα 25.000,000 αὐτοκίνητα, χρησιμοποιεῖ ὡς μόνον μεταφορικό του μέσον ἕνα ποδήλατο.

Αὐτὸς εἶναι ὁ πολὺς Χένρυ Φόρδ.

—Κάθε μέρα, εἶπε ὁ ἑκκεντρικὸς καὶ ὑπέργηρος ἐργοστασιάρχης, διανύω μιὰν ἀπόσταση τριῶν μιλίων μὲ τὸ ποδήλατό μου. Τὸ αὐτοκίνητο τὸ ἀντιπαθῶ.

***

Ἔπειτα ἀπὸ 9 μῆνες ποὺ ἐλευθερώθηκε ἕνα ταχυδρομικὸ περιστέρι στὴν πόλη Κρὴρ τῆς Νοτίου Καρολίνας, ἔφθασε στὸ Ἰλλινόϊς πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων.

Κατὰ τὴν διαδρομὴ προσεβλήθη ἀπό.. ἔρωτα, διήνυσε, τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ κοτόπιν ἀφοῦ βαρέθηκε τὴν συζυγικὴ ζωὴ ἐγκατέλειψε τὸ ἑτερόν του ἥμισυ καὶ συνέχισε τὴν ταχυδρομική του ἀποστολή.

***

Ὅσοι κινηματογράφοι στὴν Ἀμερικὴ παρουσιαζουν τὴν ταινία ποὺ παριστᾶ τὸ 24ωρον τῶν πενταδύμων τοῦ Ὀντάριο, ἐπιτρέπουν τὴν δωρεὰν εἴσοδο στὶς γυναῖκες ποὺ κρατοῦν μωρὰ παιδιά.

***

Ὁ ὑπερβολικὸς ἔρως εἶναι πολλάκις πρόξενος πολλῶν περιέργων κακῶν. Π. χ. ἕνας Ἀμερικανὸς σύζυγος ἔσφιξε τόσο δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του τὴν γυναίκα του, ὥστε τῆς ἔσπασε δυὸ πλευρές!

Γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση τοῦ ἔρωτός του κατεδικάσθη σὲ ἐννενῆντα μέρες φυλακή.

***

Ἡ μὶς Τζόαν Ρουσὼ κέρδισε τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς Ἀνθοκομικῆς Ἐκθέσεως τῆς Νέας Ὑόρκης, φορώντας ἕνα ἐξαίσιον καὶ κανονικὸν καπέλλο ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ φυσικὰ λουλούδια.

Τὸ καπέλλο αὐτὸ διετιμήθη 200 λίρες καὶ ἀγοράσθηκε ἀπὸ ἕναν φιλότεχνον.

***

Ἕνας χωρικὸς στὸν Καναδᾶ εἶχε ἀφήσει κρεμασμένο στὴν σοφίτα τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα παλιὸ πανταλόνι του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸ θυμήθηκε. Ὅταν πῆγε ὅμως νὰ τὸ ξεκρεμάση εἶδε μ' ἔκπληξή του ὅτι μέσα σὲ μιά του τσέπη εἶχε ἐγκατασταθῆ, μεταβάλλοντας την σὲ φωλιά, ἕνα ἐρωτευμένο ζευγάρι σπουργιτῶν.

Ὁ καλὸς χωρικὸς ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ ταράξη τὴν ἡσυχία τους.

***

Ἕνα στρουθίο μαῦρο σὰν ἕνα κάρβουνο κατεφρίφθη ἀπὸ ἕναν κυνηγὸ στὴν πόλη Πέστουτχελυ τῆς Οὐγγαρίας.

Τὸ πουλὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο μαῦρο τοῦ εἴδους ποὺ του συναντᾶται μέχρι σήμερον

Φωτογραφίες Μέτρο – Γκόλντουϊν

ΤΖΙΝ ΠΑΡΚΕΡ

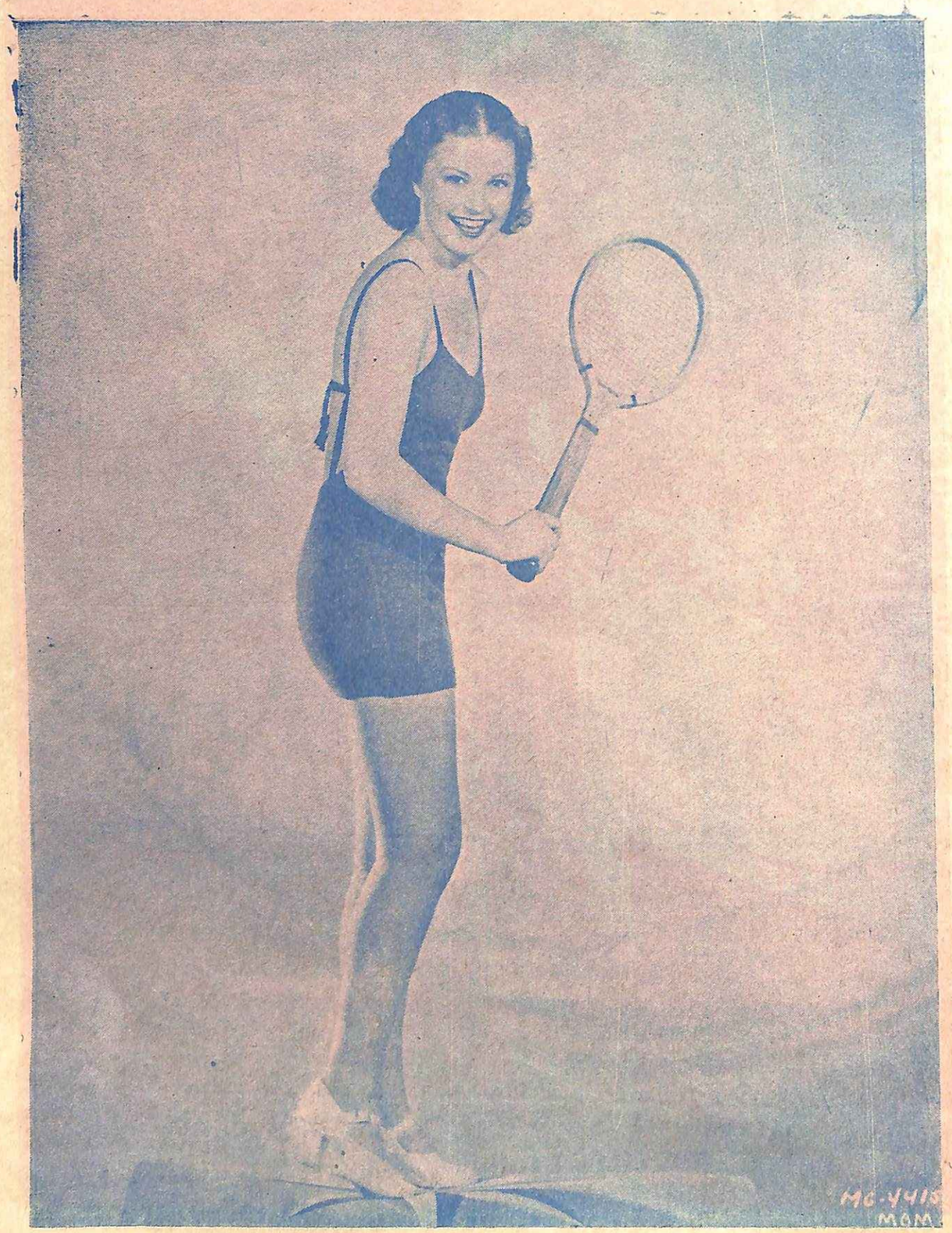

ΤΖΙΝ ΣΑΝΤΜΠΟΥΡΝ

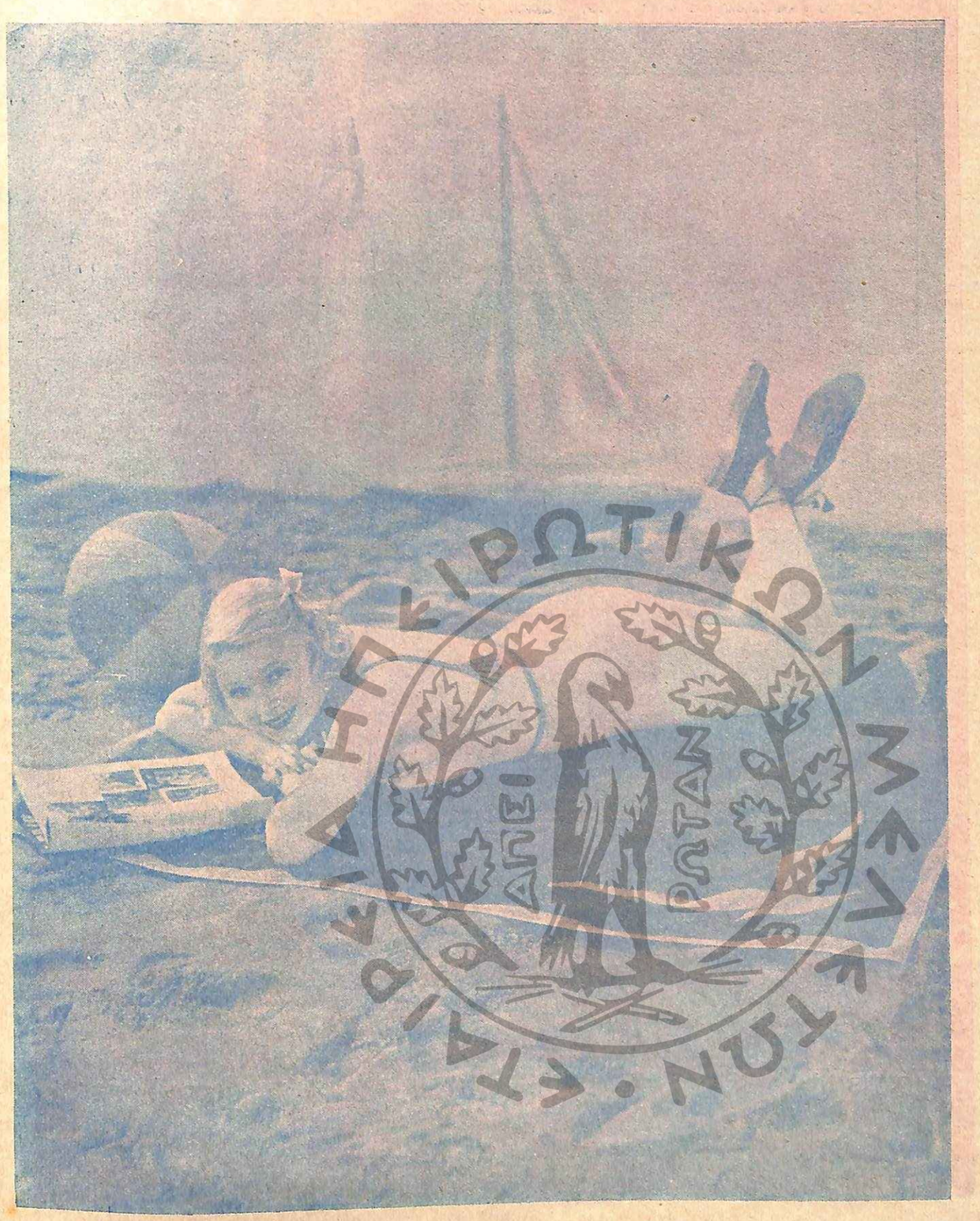

ΜΑΡΥ ΚΑΡΛΙΣΛ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

1732 ΣΟΥΖΑΝΑ ΚΑΡΕΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ - ΣΑΤΑΝΑΣ

Μιὰ μυστηριώδης καλλονὴ τοῦ 19ου αἰῶνος.— Ἡ ἀλλόκοτη καὶ περιπετειώδης ζωὴ τῆς Μαργαρίτας Μίττεμπεργκ.— Σειρὰ ἀνεξηγήτων καὶ σαδιστικῶν θανάτων.— Οἱ διαδοχικοί της γάμοι.— Δηλητήριο σ' ἕνα κομμάτι κρέας.— Πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ βδελυρὴ κακοῦργος.

Ἡ Μαργαρίτα Μίττεμπεργκ ἦταν ἕνα ὄμμορφο κορίτσι μὲ χρυσόξανθα μαλλιά. Τὸ πρόσωπό της εἶχε διάφανο καὶ τριανταφυλλένιο χρῶμα καὶ τὰ γαλανά της μάτια, λαμποκοποῦσαν ἀπὸ ἕνα παράξενο φῶς. Μιὰ τέτοια γυναικεία ὀμμορφιὰ εἶναι πάντα ἐπικίνδυνη· Ἔχει κάτι τὸ ἀγγελικὸ καὶ σατανικὸ μαζύ.

Ἡ «Μαργαρίτα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά» ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ θαυμασταί της, ἦταν ἡ κόρη τοῦ καλλιτέρου ράφτη τῆς Βρέμης κι' εἶχε σπουδάσει στὸ αὐστηρότερο μοναστῆρι τῆς Γερμανίας. Ὅταν λοιπὸν ἦρθε ἡ ὥρα της νὰ παντρευτῆ, δὲν δυκολεύτηκε καθόλου νὰ διαλέξη ἕνα ὄμμορφο κσὶ πλούσιο σύζυγο, γιατὶ εἶχε μεγάλη προῖκα κι' ὅπως ἦταν φυσικὸ οἱ θαυμασταί της ἦταν ἀπειρά ριθμοι.

Ὁ ἄνδρας ποὺ πῆρε ἡ Μαργαρίτα ἦταν γυὸς ἑνὸς μεγαλεμπόρου τῆς Βρέμης, τοῦ Πάουλ Σκάλιγκερ. Ὁ γάμος τους ποῦταν τὸ ἐπιστέγασμα ἑνὸς συντόμου ἀλλὰ παθητικοῦ καὶ τρυφεροῦ εἰδυλίου ἀνεστάτωσε μὲ μιὰ γιορτὴ ὁλόκληρη τὴν πόλη, κι'ὅλος ὁ κόσμος μακάριζε τὸ εὐτυχισμένο καὶ ταιριαστὸ ἐκεῖνο ἀνδρόγυνο. Καὶ πράγματι ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Σκάλιγκερ ἔζησαν ἀρκετὰ χρόνια ἀγαπημένοι, ἀπέκτησαν ἑπτὰ παιδιὰ καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι ἡ πιὸ ἥσυχη οἰκογένεια τῆς Βρέμης, ἂν ἄξαφνα δὲν ἄρχιζαν νὰ πεθαίνουν τὰ παιδιά τους τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸν ἴδιο θάνατο ποὺ τὰ ἔκανε νὰ σπαράζουν καὶ νὰ ξεφωνίζουν ἀπὸ τοὺς πόνους.

Μιὰ μυστηριώδης ἀρρώστεια εἶχε πέσει στὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας καὶ τὸ εἶχε ἐρημώση. Τέλος, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1812, ὁ ἥσυχος Σκάλιγκερ, ὁ ἄνδρας τῆς Μαργαρίτας, σωριάστηκε μιὰ μέρα κι' αὐτὸς κεραυνόπληκτος.

Ἡ νεαρὰ χήρα ἀπαρηγόρητη ξαναγύρισε στὸ πατρικό της σπίτι κι' ὅλος ὁ κόσμος νόμιζε πὼς ἡ σκληρὴ μοῖρα θὰ ἔπαυε πιὰ νὰ τὴν κατατρέχη μὲ τόση ἀπονιά. Μὰ μόλις πέρασε ἕνας χρόνος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαργαρίτας πέθανε κι' αὐτὸς ξαφνικά, ἀπὸ τὴν ἴδια, φαίνεται, μυστηριώδη ἀρρώστεια.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ πατέρα της καὶ τέλος ἕνα πρωῒ τοῦ 1815 ἡ μητέρα της ἔπεσε σὰν κεραυνόπληκτη στὴ μέση τῆς κάμαρής της καὶ ξεψύχησε οὐρλιάζοντας ἀπὸ ἀπερίγραπτους πόνους ποὺ τῆς ξέσχιζαν τὰ σπλάχνα της.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπέμεινε ὁλομόναχη στὸν κόσμο. Κληρονόμησε τὴ μεγάλη περιουσία τοῦ πατέρα της κι' ὅταν ἄρχισε πιὰ νὰ περνάη τὸ πένθος της καὶ νὰ ξεχνιοῦνται αὐτοὶ οἱ ξαφνικοὶ καὶ παράξενοι θάνατοι ποὺ δὲν ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση ἐκείνη τὴν ἐποχή, ξαναπαντρεύτηκε καὶ πῆρε τὸν εἰσοδηματία Χάους Γρούτ φιλ. Ὁ νέος γάμος τῆς Μαργαρίτας θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη, ἂν ὅλως ξαφνικὰ κι' ὁ δεύτερος ἄνδρας της δὲν πέθαινε μιὰ μέρα, μέσα στὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά της.

—Τὶ ἄτυχη γυναίκα αὐτὴ ἡ Μίττεμπεργκ! Ἔλεγαν στὴ γειτονιά της. Εἶναι μιὰ μάρτυς! Ποτέ, ἄραγε, δὲν θὰ ἴδῃ κι' αὐτὴ μιὰ μέρα χαρᾶς κι' εὐτυχίας;

Παρ' ὅλες αὐτὲς ὡστόσο τὶς συμφορές της, ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε χάσει οὔτε τὴν ὀμμορφιά της, οὔτε τὸ θάρρος της. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ 1823 πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ξαναπαντρευτῆ καὶ διάλεξε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν πλούσιο κτηματία Ὄττο Τσίμμερμαν. Μὰ δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπὸ τοὺς γάμους των ὁ τρίτος σύζυγος ἀρρώστησε καὶ πέθανε κι' αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ θάνατος τοῦ Ὄττο Τσίμμερμαν θεωρήθηκε κάπως ὕποπτος. Ὁ πλούσιος κτηματίας ἦταν ἕνα γερὸ παληκάρι μὲ σιδερένια ὑγεία. Πῶς λοιπὸν ὅταν ἔπεσε στὰ χέρια τῆς Μαργαρίτας βρῆκε κι' αὐτὸς τὴν τύχη τῶν ἄλλων «προσφιλῶν νεκρῶν της»; Ἡ κακογλωσσιὰ τῆς γειτονιᾶς δημιούργησε σιγὰ σιγὰ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἔχθρας ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν τυλίγη κι' ἡ Μαργαρίτα ἀναγκάστηκε νὰ πάη νὰ καθίση σ' ἄλλη συνοικία. Ἐπειδὴ ἡ φήμη της δὲν ἄργησε νὰ φθάση ὡς ἐκεῖ ἀποφάσισε νὰ φύγη γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ Βρέμη.

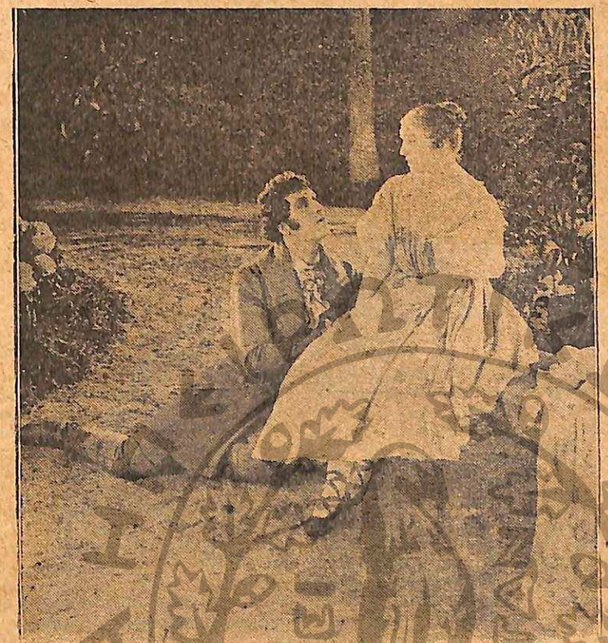

Ὁ γάμος τους ἦταν τὸ ἐπιστέγασμα ἑνὸς τρυφεροῦ εἰδυλλίου

Τὸ 1826 λοιπὸν πούλησε τὸ σπίτι της σ' ἕνα ἔμπορο, στὸν Ἕρμαν Κροῦγερ, ποὺ ἐγκαταστάθηκε ἀμέσως σ' αὐτὸ μὲ τὴ γυναίκα του. Ἡ Μαργαρίτα ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴ νὰ μείνη λίγο ›αιρὸ σ' ἕνα διαμέρισμα ὥσπου νὰ διαλέξη τὴν καινούρια διαμονή της. Πράγματι ὁ Κροῦγερ δὲν ἐδίστασε νὰ δεχθῆ

Ἄξαφνα ὅμως ἡ γυναίκα τοῦ ἐμπόρου ἀρρώστησε βαρειὰ κσὶ πέθανε. Ὁ Κροῦγερ ξαφνιάστηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπότομο κτύπημα τῆς μοίρας καὶ βέβαιος ὅτι αἰτία τῆς συμφορᾶς του ἦταν ἡ Μαργαρίτα, ἡ γυναίκα ποὺ σκορποῦσε γύρω της τὸ θάνατο, ἄρχισε νὰ τῆς φέρνεται ἀπότομα, νὰ θέλη νὰ τὴ διώξη ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πολλὲς φορὲς οἱ γείτονοί του τὸν εἶδαν νὰ τὴν κακομεταχειρίζεται βάρβαρα.

Ἔπειτα σὰν ἀπὸ κάποιο θαῦμα, οἱ σχέσεις τους ἄλλαξαν σιγὰ-σιγά. Ἡ Μαργαρίτα μὲ τὴ σατανικὴ γοητεία της εἶχε καταφέρει νὰ κατακτήση τὸν ἄσπονδο ἐχθρό της.

Ὁ ἔμπορος Κροῦγερ τὴν ἀραβωνιάστηκε κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν παντρευτῆ, ὅταν ἀρρώστησε καὶ ἔφθασε στὰ τελευταῖα του.

Ἡ Μαργαρίτα φάνηκε πρόθυμη νὰ τὸν περιποιηθῆ, ὁ Κροῦγερ ὅμως καχύποπτος δὲν ἔπαιρνε τὰ γιατρικὰ ποὺ τοῦ ἔδινε. Μιὰ μέρα μάλιστα, ἕνα κομμάτι κρέας ποὺ τοῦ εἶχε πάη ἡ Μαργαρίτα τοῦ φάνηκε ὕποπτο κι' ὅταν ἦρθε ὁ γιατρὸς τοῦ τὸ ἔδωσε γιὰ νὰ τὸ ἐξετάση. Ὁ γιατρὸς πράγματι δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώση ὅτι τὸ κρέας ἐκεῖνο ἦταν «ἁλατισμένο» μὲ ἀρσενικό!

Στὴν ἀνάκριση, ὕστερα ἀπὸ συνεχεῖς κι' ἐπίμονες πιέσεις, ἡ παράξενη αὐτὴ γυναίκα, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση ὅτι εἶχε δηλητηριάσει μὲ ἀρσενικὸ ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχαν πεθάνει μὲ τὸν ξαφνικὸ καὶ ἀπότομο ἐκεῖνο τρόπο

Ἔτσι ἡ σατανικὴ Μαργαρίτα εἶχε διαπράξει μὲ σατανικὴ ψυχραιμία τόσες δηλητηριάσεις, ἄλλοτε γιὰ νὰ κληρονομήση τοὺς συγγενεῖς της κι' ἄλλοτε πάλι, ἁπλῶς ἀπὸ εὐχαρίστηση νὰ βλέπη τὰ θύματά της νὰ πεθαίνουν....

Τὸ κακουργοδικεῖο τῆς Βρέμης τὴν κατεδίκασε σὲ θάνατο καὶ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1830 ἀπεκεφαλίσθη.

Ν. ΤΙΝΤΟΡΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ Ἄγγλος ἰατρὸς Χάκαρ, ὅταν ἐπεσκέπτετο τοὺς πολὺ πλουσίους πελάτες του, ἔμπαινε στὴν κουζίνα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξέταση τοῦ ἀρρώστου κι' ἀγκάλιαζε τοὺς μαγείρους.

—Φίλοι μου, τοὺς ἔλεγε, σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γιὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσφέρετε σεῖς οἱ μάγειρες σὲ μένα καὶ στοὺς συναδέλφους μου. Ἂν λείπατε σεῖς καὶ ἡ τέχνη σας, δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἄρρωστοι στὸν κόσμο.

***

Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' ἐδημοσιεύθη ἐναντίον του ἕνας τρομερὸς λίβελλος ὑπὸ ἕναν ἀκατονόμαστον τίτλον. Ἐξετυπώθη στὸ Λονδῖνον καὶ ἕνα ἀντίτυπον ἐστάλη στὸν ὑπουργὸ λόρδο Τσέστερφιλδ, ὁ ὁποῖος ἔδωκε στὸ συγγραφέα του 25 λίρες.

—Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶναι τρομερὰ μεγάλο καὶ δυσανάλογο γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ βιβλίο, εἶπε ἔκπληκτος ὁ συγγραφεύς.

—Δὲν σᾶς δίνω τὶς 25 λίρες γιὰ νὰ πληρώσω τὸ ἔργον σας, τοῦ ἀπήντησε ὁ λόρδος, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχετε ἀνάγκη πιὰ νὰ γράψετε ἄλλο.

***

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος ΙΑ' ἀγαποῦσε τὰ ἀστεῖα ἔστω καὶ ἂν ἦσαν εἰς βάρος του. Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὥστε δὲν ζητοῦσε τὴν συμβουλὴν κανενὸς κι' ἔφθασε νὰ λέη ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος.

Μιὰ ἡμέρα ποὺ εἶχε καβαλλήση μιὰ ἀδύνατη φοράδα ὁ εὐνοούμενος αὐλικὸς Μπεσὲ τοῦ εἶπε :

—Ἡ φοράδα αὐτὴ φαίνετσι ἀδύνατη, ἀλλ' ὅμως εἶναι τὸ δυνατώτερο ζῶο ποὺ ὑπάρχει στοὺς σταύλους σας.

—Γιατί; ρώτησε ὁ βασιλεύς.

—Γιατὶ μπορεῖ καὶ σηκώνει τὴν Μεγαλειότητά σας καὶ ὁλόκληρο τὸ...Συμβούλιο.

***

—Σᾶς δίνουν τοὐλάχιστον πενῆντα χρόνια, ἔλεγαν κάποτε στὴ Γαλλίδα ἠθοποιὸ Σοφία Ἀρνοῦ.

—Ἴσως! Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὰ παίρνω.

***

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Κασκὼ ἦταν διάσημος γιὰ τὴν ψυχραιμία του. Μιὰ μέρα ὁ ὑπασπιστής του τοῦ ἐδιάβαζε ἕνα γράμμα, ἐνῶ οἱ στρατιῶται του ἐμάχοντο. Μιὰ σφαῖρα ἐπέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ ὑπασπιστοῦ καὶ ἔσχισε τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς.

—Ἐξακολούθησε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Καστίν, τὸ πολὺ ποὺ ἔκανε αὐτὴ ἡ σφαῖρα ἦταν νὰ σβύση μιὰ λέξη.

***

Ὁ Μιλτιάδης, ἔπειτα ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, στὴν ὁποίαν εἶχε δείξει θαύματα ἀνδρείας, ἐζήτησε νὰ τοῦ ἀπονείμουν στέφανον δάφνης. Ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, παρευρισκόμενος στὴ συνέλευση ἐσηκώθη κι' ἐφώναξε :

—Ὁ στέφανος θὰ σοῦ ἀπονεμηθῆ,Μιλτιάδη, τότε μόνον ὅταν νικήσης ἐσὺ ὁλομόναχος τοὺς βαρβάρους.

***

Ὁ Ἄγγλος κόμης τοῦ Ἔσσεξ ἔλεγε θυμωμένος εἰς ἕναν καλόγηρο :

—Ἀξίζεις νὰ διατάξω νὰ σὲ πετάξουν στὴ θάλασσα.

—Διατάξατε, κύριε! ἀπήντησε ὁ εὐσεβὴς καλόγηρος. Ὁ δρόμος πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶναι τόσο σύντομος διὰ θαλάσσης ὅσο καὶ διὰ ξηρᾶς.

***

Στὴ μάχη τοῦ Αἰγύαντὲλ ἐναντίον τῶν Ἐνετῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος ὁ ΙΒ' ἐπήγαινε στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα μέρη. Ἡ ζωή του διέτρεχε κάθε στιγμὴ κίνδυνο καὶ μερικοὶ δηλοὶ αὐλικοί, ποὺ φοβόταν μᾶλλον γιὰ τὸν ἑαυτό τους,παρακαλοῦσαν τὸν βασιλέα νὰ προφυλαχθῆ. Ἐκεῖνος ποὺ ἐκατάλαβε τὴν ἐνδόμυχο σκέψη τους, τοὺς ἀπήντησε στερεότυπα :

—Ὅσοι φοβοῦνται, ἂς προφυλαχθοῦν πίσω μου.

***

Ὁ Γεώργιος Β' Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐπιέζετο ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του νὰ διορίση ἀντιβασιλέα στὰς Ἰνδίας καὶ μιὰ μέρα θύμωσε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τοῦ ὁποίου προήδρευε. Οἱ Σύμβουλοι ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ξαναγύριζε ἔστειλαν τὸν λόρδον Τσέσερφιλδ, ἄνθρωπον ἐξαιρετικὰ εὐφυῆ, νὰ τὸν πείση νὰ δεχθῆ τὴν γνώμην των.

—Μοῦ ἀνέθεσαν Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε ὁ λόρδος, νὰ μάθω ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας μὲ τί ὄνομα πρέπει νὰ συμπληρωθῆ τὸ λευκὸν ποὖμεινε στὸ διάταγμα, γιὰ τὸν διορισμὸ τοῦ Ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν.

—Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διαβόλου, ἀπάντησε ἐκνευριομένος ὁ βασιλεύς.

—Σύμφωνοι, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ λόρδος Τσέστερφιλδ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν θεωρεῖται ἰσότιμος καὶ ἀγαπητὸς ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, τότε ὁ διάβολος θὰ εἶναι ἰσότιμος καὶ ἐξάδελφος τῆς Μεγαλειότητός σας.

Ὁ Γεώργιος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὰ γέλια του καὶ ὑπέγραψε ἀμέσως τὸ διάταγμα μὲ τὸ ὄνομα ποὺ ἤθελαν οἱ ὑπουργοί του.

***

Ὑπάρχουν στὴν Κίνα καλόγεροι, ποὺ ἀποσύρονται στὴν ἔρημο καὶ βγάζουν τὰ μάτια τους. Ὅταν κάποιος ρώτησε γιατὶ τὸ κανουν αὐτὸ τοῦ ἀπήντησαν.

—Βγάζοντας τὰ μάτια μας κλείνουμε δυὸ πόρτες τοῦ ἔρωτος κι' ἀνοίγουμε χίλιες πόρτες σοφίας.

***

Ὁ κυνικὸς φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Διογένης ὅταν πῆγε στὸ σπίτι ἑνὸς τοκογλύφου, ὅπου ἄστραφταν τὰ βαρύτιμα ἔπιπλα καὶ κοσμήματα σ' ὅλα τὰ δωμάτια, τὸ δάπεδο τῶν ὁποίων ἐσκέπαζαν πολύτιμα χσλιά, ἔφτυσε στὸ πρόσωπο τὸν οἰκοδεσπότη λέγοντας :

—Θέλω νὰ φτύσω κσὶ γιὰ νὰ τὸ κάνω διαλέγω τὸ μέρος ποὺ εἶναι λιγώτερο καθαρὸ ἀπὸ τά ἄλλα...

***

Ὁ Μέγας Ναπολέων εἶχε ἐρωτευθῆ κάποτε τὴν ὡραίαν ἠθοποιὸ Γκαλύ, μὲ τὴν ὁποίαν ὕστερ' ἀπὸ ἕνα φεγγάρι ἔρωτος ἐμάλωσε γιὰ τὴν ἑξῆς ἀφορμήν :

Ἡ Γκαλὺ νομίζουσα ὅτι κατέκτησε πραγματικῶς τὸν μέγαν κατακτητήν, ἐτόλμησε νὰ τοῦ ζητήση τὸ πορτραῖτό του μὲ ἰδιόχειρον ἀφιέρωση. Ἀλλ' ὁ Ναπολέων ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη μιὰ τέτοια τιμὴ σὲ γυναίκα ποὺ πωλοῦσε τὸν ἔρωτά της ἀντὶ χρημάτων, ἐπειδὴ ἐκείνη ἐπέμενε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸ ναπολεόνι μὲ τὴν προτομή του καὶ τῆς εἶπε :

—Εἶναι τὸ καλλίτερο πορτραῖτο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω!

***

Ὁ Γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς Μπραγιέ, ἔγραφε 50 χρόνια γιὰ τὸ θέατρο ἀλλ' ὅλα του τὰ ἔργα ἀπετύγχαναν γιατὶ οἱ κριτικοὶ τοῦ ἔκανσν τρομερὸ πόλεμο. Γιὰ νὰ δείξη ὅτι αἱ ἀποτυχίαι του ὠφείλοντο σ' αὐτὸν τὸν ἀπηνῆ διωγμόν, ἔγραψε τὴν τραγωδίαν «Ἀγαμέμνων» καὶ ἔβαλε στὰ προγράμματα ὡς συγγραφέα κάποιον Παδὲρ Ἀσσεζάν. Τὸ βράδυ τῆς πρώτης παραστάσεως. τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον κόσμου. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦτο πρωτοφανής. Καὶ αὐτὸς ὁ Ρακίνας, ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τοῦ Μπραγιέ, ὄρθιος μέσα στὸ πλῆθος χειροκροτοῦσε ἐνθουσιωδῶς.

Τότε ὁ Μπραγιὲ σηκώθη στὸ κάθισμά του κι' ἐφώναξε δυνατά.

—Χειροκροτεῖς, Ρακίνα ! Ἀλλὰ μάθε ὅτι ἡ τραγωδία δὲν εἶναι τοῦ Ἀσσεζάν,ἀλλὰ δική μου.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως ἦταν ὅτι τ' ἄλλο βράδυ ὁ «Ἀγαμέμνων» ἐσφυρίχθη λυσσωδῶς πρωτοστατοῦντος πάλιν τοῦ Ρακίνα.

***

Μιὰ μέρα ὡδήγησαν δεμένον ἐνώπιον τοῦ Πύρρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, μερικοὺς νέους ποὺ μέσα σ' ἕνα σπίτι, ἐξεφράσθησαν ὑβριστικῶς γιὰ τὸν νεαρὸν ἄνακτα.

—Ὁ βασιλεὺς τοὺς ρώτησε ἂν πραγματικῶς ἐτόλμησαν νὰ εἰποῦν τέτοια λόγια γι' αὐτόν.

—Θὰ ἐλέγαμε ἀκόμη περισσότερα ἀπήντησαν ἐκεῖνοι μὲ θάρρος ἂν δὲν μᾶς σωτάνε τέλος τὸ κρασί.

Ὁ Πύρρος ἐγέλασε καὶ τοὺς ἐσυγχώρησε.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΙ "ΓΟΗΤΕΣ,, ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὅλοι οἱ μεγάλοι «γόητες» τῆς ὀθόνης ἀναστάτωσαν τελευταῖα τὶς θαυμάστριές τους μὲ τὶς ἐκπληκτικὲς δηλώσεις ποὺ ἔκαναν στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο Ἤρβινγκ Γουὸρθ. Πρόκειται, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα· γιὰ τὴ γυναικεία καρδιά. Κι' οἱ μόνοι φυσικὰ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ χρησμοδοτήσουν, εἶναι οἱ δημοφιλεῖς «γόητες» τοῦ κινηματογράφου. ποὺ λαμβάνουν κάθε μέρα ἀναρίθμητα τραγικὰ γράμματα. Συλλογισθῆκατε ποτὲ τὶς ἐξομολογήσεις ποὺ τοὺς κάνουν οἱ ἐρωτευμένες θαυμάστριές τους. Μὲ τὰ δάκρυά τους θὰ μποροῦσε νὰ σχηματισθῆ μιὰ καινούργια ἁλμυρὰ λίμνη.

Οἱ Δὸν Ζουὰν τοῦ Χόλλυγουντ λοιπὸν ἀναμφισβιτήτως εἶναι βαθεῖς γνῶσται τῆς γυναικείας καρδιᾶς, γιατὶ ξέρουν πιὰ ὅλα τὰ ἀπόκρυφα μυστικά της. Κι' ὁ Ἤρβινγκ Γουὸρθ κατάφερε νὰ τοὺς ἀποσπάση αὐτὰ τὰ μυστικὰ καὶ νὰ τὰ φέρη στὴ δημοσιότητα.

«Οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν σήμερα μὲ τὸ σταγονόμετρο, γράφει ὁ Γουόρθ. Δὲν ὑπάρχουν πιὰ μεγάλα πάθη. Ὅλη ἡ φλόγα καὶ ἡ τρυφερότης τῆς γυναικείας καρδιᾶς ἔχει συγκεντρωθῆ στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ ταχυδρομεῖο τῆς φιλμουπόλεως μοιράζει στὶς βίλλες τῶν διαφόρων «ἀστέρων» 100—150, χιλιάδες γράμματα ! Ὅλα ἔχουν ἕνα λεπτὸ ἄρωμα καὶ ἡ διεύθυνσις εἶναι γραμμμένη μὲ γυναικεῖο χαρακτῆρα. Οἱ «ἀστέρες» περνοῦν τὴν ὥρα τους μ' αὐτὰ καὶ σημειώνουν τί πρέπει ν' ἀπαντήση ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀλληλογραφίας τους.

Μὰ συλλογισθῆκατε ποτὲ τί θὰ ἦταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ διάσημοι Δὸν Ζουὰν τῆς ὀθόνης, δίχως τὴν αἴγλη τοῦ κινηματογράφου; Πῶς θὰ κατώρθωναν νὰ κερδίσουν τὴν ἀγάπη μιᾶς γυναίκας ;

Ἂς δοῦμε τί λένε μόνοι τους γι' αὐτὸ τὸ τόσο σοβαρὸ ζήτημα.

Ὁ Κλὰρκ Γκέημπλ, π. χ. δὲν ἔδωσε ποτὲ σημασία σ' αὐτὲς τὶς ἐξομολογήσεις τοῦ ταχυδρομείου. Συμπαθεῖ βέβαια ὅλες τὶς θαυμάστριές του, μὰ εἶναι βέβαιος ὅτι καμμιά τους δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸν συγκινήση πραγματικά.

«Γιὰ νὰ σᾶς ἀγαπήση μὲ τὴν καρδιά της μιὰ γυναίκα, μοῦ εἶπε, δὲν πρέπει νὰ εἴσαστε διάσημοι. Δὲν πρέπει νὰ μοιάζετε μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ποὺ τραβάει τὶς πεταλοῦδες. Ἕνας τέτοιος ἔρως θὰ σβύση ἀμέσως, μόλις θὰ σᾶς γνωρίση ἡ ἐρωτευμένη μαζί σας. Κι' ὁ λόγος εἶναι ἁπλούστατος. Μιὰ θαυμάστρια μου π. χ. δὲν ἀγαπᾶ ἐμένα, τὸν Κλὰρκ Γκέημπλ ὡς ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὡς κινηματογραφικὸ «ἀστέρα». Αὐτὸ λοιπὸν πρῶτ' ἀπ' ὅλα προσβάλλει τὸν ἀνδρικὸ ἐγωϊσμό μου. Ἔπειτα, μιὰ εὔκολη νίκη δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

»Ξέρετε ποιὰ ἦταν ἡ μεγαλείτερη ἐρωτικὴ κατάκτησίς μου ; Μιὰ χαριτωμένη δακτυλογράφος. Τὴν εἶχα γνωρίσει, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, στὴν Νέα Ὑόρκη, ἕνα βραδυ ποὺ εἶχα χωθῆ μέσα στὸ πλῆθος, γιὰ νὰ διασκεδάσω σὰν κοινὸς θνητός ! Εἶχα μπῆ σ' ἕνα λαϊκὸ ντάνσιγκ στὸ ὁποῖον χορεύουν συμπαθητικὲς μοδιστροῦλες, ἐμποροϋπάλληλοι καὶ δακτυλογράφοι. Ἡ εἴσοδός μου δὲν κίνησε τὴν προσοχὴ κανενὸς καὶ καμμιᾶς.

»Μόνο μιὰ ξανθὴ μικρούλα, μόλις τὴν κύτταξα, μοῦ χαμογέλασε ! Βιάστηκα λοιπὸν νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τῆς ζητήσω νὰ χορέψωμε. Ἐκείνη δέχθηκε πρόθυμα, κι' ἔτσι ἔγινε ἡ γνωριμίς μας. Τὴν ἔλεγαν Πέτζυ Γκράντ κι' ἐργαζόταν ὡς δακτυλογράφος σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ τράπεζα. Ἦταν πάρα πολὺ χαριτωμένη. Μιὰ στιγμὴ ἐνῶ μιλούσαμε γιὰ ἕνα σωρὸ ἀσήμαντα πράγματα, μοῦ εἶπε :

«Ξέρετε. Ἔχετε μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸι Κλὰρκ Γκέημπλ !»

«Διάβολε ! Τί σύμπτωσις, ἔ ;»Γέλασα μὲ τὴν καρδιά μσυ. Μὰ κι' ἡ ὄμμορφη δὲν ἄργησε νὰ μὲ μιμηθῆ.

«Αὐτοὶ ὅμως οἱ «ἀστέρες» δὲν ἔχουν καρδιά, συνέχισε ἡ φίλη μου. Ἔχουν τόσες κατακτήσεις !»

»Ἐγὼ θέλησα τὰ διαμαρτυρηθῶ.

«Ἀφῆστε ... μὴ λέτε ἀνοησίες καὶ μὲ κάνετε νὰ χάσω τὴν καλὴ ἰδέα ποὺ ἔχω σχηματίσει γιὰ σᾶς !» μοῦ εἶπε μὲ παράπονο ἡ Πέτζυ.«Ἔπειτα, τί μπορεῖτε νὰ ξέρετε ἀπ'αὐτὰ τὰ πράγματα».

»Τὸ εἰδύλλιό μας βάσταξε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Πῶς χωρίσαμε ; Ἄ ! χωρίσαμε, γιατὶ ἔμαθε στὸ τέλος τὴν ἀλήθεια. Ἔμαθε ὅτι δὲν ἤμουν ἐμποροϋπάλληλος, ὅπως τῆς εἶχα πῆ,ἀλλὰ ὁ Κλὰρκ Γκέημπλ. Αὐτὸ δὲ ἀντὶ νὰ τὴν ἐνθουσιάση, τὴν ἔκανε νὰ κλαίη ἀπαρηγόρητα.

«Γιατὶ μὲ κάνατε νὰ σᾶς ἀγαπήσω ;» μοῦ ἔλεγε μὲ παράπονο. «Τώρα πιὰ ἔχασα κάθε ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ συλλογίζεσθε.Ἐσεῖς δὲν ἔχετε καιρό. Δὲν σᾶς ἀφήνουν οἱ θαυμάστριές σας ! Καλλίτερα λοιπὸν νὰ χωρίσωμε»...

«Καὶ χωρίσαμε. Θὰ τὸ πιστέψετε ; Εἶναι ἡ μόνη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου, ποὺ μὲ συγκίνησε, γιατὶ ἡ Πέτζυ μὲ εἶχε ἀγαπήσει ὡς ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὡς κινηματογραφικὸ «ἀστέρα». Ὑπογράφω 300 φωτογραφίες μου τὴν ἡμέρα, γιὰ τὶς θαμάστριές μου κι' ὅμως ἡ μόνη ἀφιέρωσις ποὺ ἔγραψα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἦταν ἡ δική της.»

***

Ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ πάλι, πρὶν νὰ παντρευθῆ τὴν Ντολορὲς Κωστέλλο ἦταν ἕνας ἀδιόρθωτος Δὸν Ζουάν. Ὅλο τὸ Χόλλυγουντ ἤξερε τὸ μυστικό του. Στὶς «διακοπές» του εἶχε πάντα τὶς πιὸ ὄμμορφες ἐρωτικές του περιπέτειες. Πῶς κατακτοῦσε τὶς γυναικεῖες καρδιές ; Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ μέθοδός του.

«Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν μ' ἀγαπᾶη πραγματικὸ μιὰ γυναίκα δὲν πηγαίνω ποτὲ στὸ πρῶτο ραντεβοῦ. Κάθε γυναίκα ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται μὲ τὴν καρδιά της δὲν συγχωρεῖ ποτὲ αὐτὴ τὴν προσβολή ! Μοῦ γράφει λοιπὸν ἕνα ψυχρὸ γράμμα καὶ μοῦ τὰ λέει ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Ὅσο γιὰ τὴ γυναίκα, ποὺ ἀγαπάει πραγματικά, αὐτὸ τὴ στενοχωρεῖ βέβαια, μὰ βρίσκει ἕνα σωρὸ προφάσεις γιὰ νὰ μὲ δικαιολογήση. Μὲ ἀγαπάει μάλιστα πιὸ πολύ. Κάποτε ἔτυχε νὰ μὲ «πολιορκοῦν» δυὸ γυναῖκες συγχρόνως. Ἡ μιὰ ἦταν γυναίκα ἑνὸς βιομήχανου κι' ἡ ἄλλη κόρη ἑνὸς «βασιλέως» τῆς Νέας Ὑόρκης. Κι' οἱ δυό τους εἶχαν ὀργανώσει ἕνα ἀξιοθαύμαστο δίχτυ κατασκοπείας καὶ ἤξεραν πῶς περνοῦσα τὴν ἡμέρα μου, τὶς γνωριμίες μου, καὶ τὰ μυστικά μου. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὴ ἡ πολιορκία εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ συγκινῆ.

»Δὲν μποροῦσα ὅμως τὰ εἶμαι φίλος καὶ τῶν δυό. Συλλογίστηκα νὰ τὶς ὑποβάλλω στὴ «δοκιμασία τοῦ πρώτου ρσντεβοῦ». Τοὺς ἔγραψα λοιπὸν ἕνα τρυφερὸ γράμμα, καὶ τὶς ἔστειλα καὶ τὶς δυὸ νὰ μὲ περιμένουν σ' ἕνα κέντρον. Ξέρετε τώρα τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ τεχνάσματος ; Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ τὶς βρῆκα φρονιασμένες μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου ! Μόλις μ' εἶδαν μοῦ εἶπαν καθαρὰ καὶ ξάστερα πῶς εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασή τους : Θὰ μὲ σκότωναν ἂν δὲν διάλεγα ἀμέσως ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσα ! Καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θύμωσα καὶ τοὺς δήλωσα ὅτι θὰ ἔκαναν καλὰ νὰ μὲ ἀφήσουν ἥσυχο κι' οἱ δυό τους. Ἡ κόρη λοιπὸν τοῦ «βασιλέως», δὲν μὲ ξαναενόχλησε πιά. Μὰ ἡ γυναίκα τοῦ βιομήχανου ἐξακολουθοῦσε τὴν πολιορκία της. Κι' ἐγώ, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ μαρτύριό της, ἀποφάσισα νὰ πάω σ' ἕνα ρσντεβοῦ της. Βλέπετε τώρα, ἐκείνη ποὺ μ' ἀγαποῦσε πραγματικὰ μὲ εἶχε κερδίσει».

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ περιφρονεῖ τὶς γυναῖκες ποὺ... τὸν ἀγαποῦν !

»Δὲν μὲ συγκινοῦν, μοῦ εἶπε, οἱ εὔκολες κατακτήσεις ! Μοιάζουν σὰν τὸ κυνῆγι ποὺ τὸ βρίσκει κανεὶς στὴν ἀγορά ! Δὲν νοιώθει δηλαδὴ καμμιὰ συγκίνηση, κανένα χτυποκάρδι, κσμμιὰ χαρὰ γιὰ νὰ τὶς ἀποκτήση.

Ὁ Γκλάϊβ Μπροῦκ ἀπήντησε ὡς ἑξῆς στὴν ἐρώτησή μου.

«Ὁ πραγματικός, ὁ μεγάλος ἔρως ἔρχεται μόνος του δίχως ἰδιοτροπίες δίχως κυνήγια καί, πρὸ παντός, δίχως προσπαθειες. Εἶναι κάτι ποὺ ἔρχεται ἀπρόοπτο σὰν... κεραυνός.

***

Οἱ κάπφς ἡλικιωμένοι «ἀστέρες» φάνηκαν πολὺ ἐπιφυλακτικοί.

Ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ π. χ. ἀρνήθηκε νὰ δώση ἀπάντηση στὶς ἐρωτήσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου, χαρακτηρίζοντάς τις ἁπλούστατα, ὡς ἀνόητες.. Ὁ δὲ Τσάρλυ Τσάπλιν τὸν εἰδοποίησε μὲ τὸν γραμματέα του, ὅτι ἔχει ἀνάγκη νὰ σκεφθῆ τόσο πολύ, πρὶν ἀπαντήση, ὥστε τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ... πῆ πότε θἄναι σὲ θέση νὰ δόση ἀπάντηση.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΑΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΟΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Γυνὴ τοῦ πρίγκηπος

(Συνέχεια)

Ὁ ντὲ Βρὶς ποτισμένος ἀπὸ τὴν φιλοσοφία ποὺ ἔβαζε τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερία πάνω ἀπ' τὸ κάθε τι θύμωνε καὶ μὲ τὴν σκέψη μονάχα πὼς ἡ Χρυσηΐς θὰ εἶχε ἕνα δικαίωμα ἐπάνω του, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ ἦταν δικαίωμα στοργῆς.

— Θὰ ὑποθέτατε ἴσως, τῆς εἶπε ψυχρὰ πὼς θὰ πηδοῦσα στὸ λαιμό σας ἢ θὰ ἔκλαιγα ἀπὸσυγκίνηση γιὰ τὸν ἐρχομό σας. Ἄ, ὄχι ! αὐτὸ εἶναι γελοῖο. Μήπως σᾶς ἤξερα ; Λίγα λεπτὰ, εἶναι μόλις ποὺ ἔμαθα ὅτι ὑπάρχετε. Τίποτα δὲν σᾶς δένει μαζί μου ! Οὔτε παρελθόν, οὔτε συνήθεια, οὔτε ὁμοιότης χαρακτῆρος καὶ ἰδεῶν ! Τίποτε ἀπολύτως τί ποτε !

—Τίποτε ὅλλο ἐκτὸς ἀπ' τοὺς φυσικοὺς δεσμοὺς ποὺ ἑνώνουν ἕναν πατέρα μὲ τὴν κόρη του, εἶπε ἤρεμα ἡ Χρυσηΐς, ποὺ μπορεστὰ στὴν παραφορὰ τοῦ Γκὺς ντὲ Βρὶς ἡ ἐγγονὴ τοῦ δικαστοῦ Στογωλὲς, ξαναύρισκε τὴν γαληνεμμένη καὶ ὑπερήφανη ψυχραιμία τοῦ παπποῦ της.

—Οἱ φυσικοὶ δεσμοὶ; θέλετε νὰ πῆτε τῆς κληρονομικότητος τῆς ράστσας ; 'Ομολογῶ ταπεινὰ πὼς εἶμαι ἀνίκανος νὰ ἀναγνωρίσω αὐτὰ τὰ πράγματα σὲ κάποιον !

— Μπά ! Δὲν σᾶς ἔρχεται λοιπὸν στὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη κάποιος ὁμαλὸς δεσμὸς μεταξύ μας ; Ἡ στοργὴ, καὶ ἡ τρυφερότης τοῦ παιδιοῦ γιὰ ἕναν πατέρα ποὺ τ' ἀγαπᾶ. Ἄκουσα νὰ λένε πὼς αὐτὸ συμβαίνει κάπου κάπου.

— Ἄ ! Ἄ ! τὰ περίμενα αὐτὰ τὰ λόγια. Δέκα λεπτὰ τώρα τὰ καταλάβαινα ν' ἀνεβαίνουν στὰ χείλη σου ! Πατρικὴ ἀγάπη ! παιδικὴ τρυφερότης ! Ὑπάρχει τέτοιο πρᾶγμα ; Νομίζετε πὼς τὰ βρίσκει κανεὶς ποτὲ στὴν φύση. Ξέρετε τί εἶναι ἡ στοργή, ἡ τρυφερότης ἢ ὁ οἶκος γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ μιλᾶτε μὲ τόσο στόμφο ;.. Ξέρετε πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ὄμμορφα αἰσθήματα, ποὺ τὰ τονίζετε, τόσο ζωηρά, δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα ἄλλο ἀπὸ ἀσθενικὲς καταστάσεις τοῦ ἀνθρώπου ;..

Μιὰ ἀναλαμπὴ φρίκης πέρασε ἀπὸ τὰ ὡραῖα μάτια ποὺσαν στημένα ἐπάνω στὸν ἄνδρα ποὺ μιλοῦσε ἔτσι.

— Πῶς μπορῆτε νὰ λέτε, ὅτι ἡ βαθειὰ τρυφερότης ἑνὸς παιδιοῦ γιὰ τὸν πατέρα του εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀσθενικῆς καταστάσεως;

— Κι' ὅμως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια... Αἴσθημα στὴ φύση δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἔφτιασαν τὰ μυαλά μας, ὅταν ἄρχισαν νὰ ἐκφυλίζωνται.

Σταμάτησε γιὰ λίγο κι' ἀλλάζοντας ξαφνικὰ τόνο τὴν ρώτησε.

— Πόσων χρονῶν εἶσθε, Χρυσηΐς ;

— Εἴκοσι ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Χρησηΐς ντὲ Βρὶς τὴν εἰκοστὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων της, ποὺ εἶνε καὶ εἰκοστὴ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τῆς μητέρας της Βαλεντίνης ντὲ Βρὶς, πηγαίνει καὶ προσεύχεται στὸν τάφο τῆς νεκρῆς μαζὺ μὲ τὴν γρηᾶ Μαρὺβόν, τὴν παραμάννα της. Ὅταν γυρίζουν πίσω στὸ σπίτι των ἡ γρηᾶ δίνει στὴ νέα ἕνα κουτὶ τὸ ὁποῖον ἡ μητέρα τῆς Χρησηΐδος εἶχε ἀφήσει ἐντολὴν νὰ δοθῆ στὴν κόρη της ὅταν θὰ γινότὰν εἰκοσι χρονῶν. Ἡ Χρυσηΐς τ' ἀνοίγει καὶ βρίσκει μέσα κοσμήματα, διάφορα ἄλλα μικροπράγματα τῆς μητέρας της, καὶ ἕνα ἡμερολόγιο, ὅπου ἡ Βαλεντίνη ἀφηγεῖται τὴν ζωή της ἀπ' τὴν παιδική της ἡλικία ὡς τὸν καιρὸ τοῦ θανάτου της. Ἐξιστορεῖ πῶς πέρασε τὰ παιδικά της χρόνια μέσα σὲ πίκρες καὶ θλίψεις κοντὰ στὸν αὐστηρὸ πατέρα της δικαστὴ Στογωλές, στὴ Λυὼν καὶ πῶς ἔπειτα ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι της γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἐργαζομένη ὡς νοσοκόμος ἐγνώρισε, μέσῳ τοῦ γιατροῦ Μοντοὰρ, τὸν κατόπιν σύζυγόν της Γκὺς ντὲ Βρὶς, πρίγκηπα τοῦ Ἀμπολίς, πτωχὸ ἀριστοκράτη ἀπὸ τὸ Διαμαντένο τῆς Ν. Ἀμερικῆς. Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο τους ὁ πρίγκηψ ἐγκαταλείπει τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν πατρίδα του μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι λόγοι πολιτικοὶ τὸν καλοῦν ἐκεῖ. Κατὰ τὴν ἀπουσία του ἡ Βαλεντίνη ἀρρωστᾷ καὶ καταφεύγει στὴ Βρεττάνη μὲ τὴν γρηᾶ Μαρυβόν, ὅπου γεννᾷ τὴ Χρησηΐδα. Τὸ ἡμερολόγιο σταματᾶ ὡς ἐδῶ γιατὶ λίγες μέρες μετὰ τὸν τοκετό της ἡ Βαλεντίνη πέθανε. Ἡ Χρυσηΐς ποὺ εἶχε ἀνατραφῆ ἀπὸ τὴ Μαρυβὸν καὶ τὴ νονά της κα Λὰ Καρὲκ πεθαμμένην κι' αὐτὴν τώρα ἀποφασίζει μετὰ τὴν ἀνάγνωση τοῦ ἡμερολογίου νὰ πάη στὸ Παρίσι γιὰ ν' ἀναζητήση τὸν πατέρα της. Ἐκεῖ προσλαμβάνεται ὡς δακτυλογράφος τοῦ κ. Λὲ Φὺρ καὶ μένει οἰκότροφος στὸ σπίτι του ὅπου γνωρίζεται μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ Λὲ Γκουρούμ ὁ ὁποῖος τὴν ἐρωτεύεται καὶ βοηθεῖ στὶς ἔρευνές της. Μιὰ μέρα ὁ Λὲ Φὺρ τῆς ἐπιτίθεται γιὰ νὰ τὴν κατακτήση κι' αὐτὸ τὴν ἀναγκάζει νὰ φύγη ἀπ' τὸ γραφεῖο καὶ τὸ σπίτι του. Μέχρις ὅτου βρῆ ἄλλη θέση πηγαίνει στὴ Λυὼν ὅπου ὁ παπποῦς της τὴ διώχνει ἀπ' τὸ σπίτι του πρὶν ἀκόμη τοῦ ἐξηγήση ὅτι εἶναι ἐγγονή του. Εἰς ἐκδίκησιν ἡ Χρυσηΐς τοῦ στέλνει τὴν πράξη τοῦ θανάτου τῆς μητέρας της, τὸν ὁποῖον ὁ γέρο Στογωλὲς ἀγνοοῦσε, καὶ ἡ ξαφνικὴ ἀναγγελία του τὸν συντρίβει, Ξαναγυρίζοντας στὸ Παρίσι μαθαίνει ἀπὸ τὸν βιομήχανο Ρουσσὲν πὼς ὁ πατέρας της δὲν ἦταν πρίγκηψ, ἀλλὰ γυιὸς ἑνὸς Ὁλλανδοῦ ἐμπόρου, κι' ὅτι ὁ γάμος τῆς μητέρας της στὴν δῆθεν πρεσβεία τοῦ Διαμαντένο ἦταν φανταστικός. Στὸ Ὁλλανδικὸ προξενεῖο τῆς δίνουν τὴ διεύθυνση τοῦ ντὲ Βρὶς στὸ Ρότερνταμ κι' ἡ Χρυσηΐς πηγαίνει ἐκεῖ καὶ τὸν βρίσκει. Τὴν δέχεται ὅμως μὲ μεγάλη ψυχρότητα.

— Εἴκοσι χρονῶν· βρίσκεσθ' δηλαδή, στὴν ἡλικία ποὺ τῶν ἀγοριῶν ὁ νοῦς τρέχει στὸν ἔρωτα καὶ τὰ κορίτσια ὀνειρεύονται τὸν σύζυγο... Εἴδατε τί κάνουν ὅλες οἱ ζωντανὲς ὑπάρξεις, ὅταν τὸ ἔνστικτο τοῦ πολλαπλασιασμοῦ κυριαρχήση μέσα τους ;.... Ρίξτε τὰ βλέμματα γύρω σας καὶ κυττάξτε καθαρὰ κι' ὄχι μὲ τὴν ψευτοσεμνοτυφία, ποὺ σᾶς γυρεύει νὰ σκεπάζετε τὸ πρόσωπο μπροστὰ στὴν ἀλήθεια... Καὶ θὰ δῆτε τὰ ζωντανὰ νὰ γλυστροῦν ἀπ' τὶς τρύπες τους καὶ νὰ φεύγουν μακρυά, ψάχνοντας γιὰ τὸ σύντροφο ποὺ θὰ ζευγαρωθῆ μαζί τους. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Τὰ παιδιὰ φεύγουν ἀπ' τὸ στίτι τῶν γονέων τους καὶ φτιάνουν ἀλλοῦ τὴ δική τους οἰκογένεια.

— Δὲν καταλαβαίνω τόσο καλὰ ποῦ θέλετε νὰ τελειώσετε..;

— Σ' αὐτό,— ὅτι σὲ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία τὰ μικρὰ τῶν ζώων φεύγουν μακρυὰ ἀπ' τὰ γέρικα, νὰ ζευγαρωθοῦν καὶ νὰ διαιωνίσουν τὸ εἶδος. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων ; Ὅταν ὁ ἔρωτας χτυπήση τὴν καρδιά τους ὑπακούοντας στὸ ἔνστικτο ποὺ Πηγαίνετε λοιπὸν νὰ δῆτε πόσο βαραίνει ἡ ὀγάπη τοῦ πατέρα, ἢ μιᾶς μητέρας στὰ μάτια ἑνὸς ἐρωτευμένου παιδιοῦ.

— Κσὶ τότε ;

— Τότε δὲν καταλαβαίνω πῶς στὴν ἡλικία τῶν εἴκοσι χρονῶν σεῖς ποὺ δὲν σᾶς ἤξερα κι' οὔτε μὲ ξέρατε, ἔρχεστε νὰ μοῦ ποοσφέρετε τὴ στοργή σας καὶ νὰ ἀξιώσετε τὴ δική μου ! Εἶναι λίγο ἀργὰ μοῦ φαίνεται! Εἶναι φυσικὸ νἄχετε σὲ ἡλικία 20 χρονῶν ἀνάγκην ἀπ' τὴν τρυφερότητα ἑνὸς πατέρα ; εἶναι ὁμαλὸ αὐτό ; εἶναι λογικό ; ἢ μήπως ἔρχεστε, γιατὶ ἡ καρδιά σας εἶναι ἀκόμη ἐλεύθερη καὶ δὲν φάνηκε ἐκεῖνος γιὰ χάρη τοῦ ὁποίου φαίνεσθε νὰ τὸ ἐπιθυμεῖτε ;

Ἡ Χρυσηΐς δὲν ἀπάντησε. Στεκόταν σιωπηλὴ ἀποσβολωμένη· σχηματισμοῦ, ποὺ κάνει ἐσᾶς ἕναν βορεινὸ θετικό, καὶ πρακτικὸ ὄνειρα καὶ φανταισίες. Δὲν θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ συναντηθοῦμε, γιατὶ τὰ λόγια τοῦ ἑνὸς θὰ ἐπαναστατοῦσαν τὸν ἄλλο .. Δὲν ἔπρεπε νἄρθω ! δὲν εἴχατε, εἶνοι ἡ ἀλήθεια ἀνάγκη νὰ μὲ γνωρίσετε καὶ καταλαβαίνω τώρα πὼς ὅταν λέγατε «θὰ ἐ σθε πολὺ στὴ ζωή μου... μιλούσατε πολὺ πολὺ λογικά.

— Φυσικά.

— Ἡ κόρη τοῦ καρβουνιάρη τῆς γωνιᾶς εἶναι πιὸ κοντά σας ἀπὸ μένα κι' ἂς ἔχω τὰ φωτεινὰ μάτια σας, τὰ κατσαρὰ μαλλιά σας, καὶ τὴν ὑψηλή σας σιλουέττα.

Μιὰ πίκρα τῆς ἀνέβαινε γι' αὐτὸν τὸν πατέρα ποὺ ἄκουγε ἤρεμα πὼς ἡ κόρη του ἦταν ξένη γιὰ κεῖνον. Σήκωσε τὸ ὀχρό της χέρι, τὸ κύτταξε κι' εἶπε μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο.

— Εἶναι πολὺ ἀστεῖο, τὸ ἴδιο αἷμα τρέχει στὶς φλέβες μας ! Εἶμαι, ὅπως λένε, «σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα σας.» Κι' ὅμως τὸ χέρι μου δὲν ἄγγιξε ποτὲ τὸ δικό σας... τὰ δάχτυλά μας δὲν συναντήθηκαν ποτέ... Δέν νοσταλγήσατε ποτὲ αὐτὴν τὴν ἐπαφή... Ἔ! λοιπόν, κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἐπιθυμῶ πιά.

— Δὲν γνωριζόμαστε, σᾶς τόπα.

—Καὶ τὰ λόγια σας ἦσαν τόσο πειστικὰ ἀφοῦ κι' ἐγὼ δὲνζητῶ νὰ πιὰ σᾶς γνωρίσω ! οὔτε νὰ σᾶς ἀγαπῶ! κατάλαβα πὼς θἄμαστε γιὰ πάντα δυὸ ἐχθροί.

Σταμάτησε γιὰ νὸ ἀναπνεύση !

Ἀργότερα, συνέχισε, ὕστερα, ἀπὸ καιρὸ, κατόπι ν μ' ἕνα δηκτικὸ τόνο στὴ φωνή της, ὅταν θὰ μὲ φέρνετε καμμιὰ φορὰ στὸ μυαλό σας θὰ ξαναθυμᾶστε μὲ περιφρόνηση τὰ ἀσθενικὰ κι' ἀνώμαλα αἰσθήματά μου.... Κι' ἐγὼ πάλι θὰ συλλογίζωμαι μ' ἀδιαφορία... τὴ διαλυτική σας φιλοσοφία.

Ὁ ντὲ Βρὶς ἄρχισε νὰ γελᾶ ! Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Χρυσηΐδος φάνηκαν νὰ τοὔφερναν κέφι.

— Εἶστε πολὺ ἀστεῖα, κόρη μου ! Τὰ λέτε αὐτὰ σὰν ν' ἀπαγγέλετε κανέναν ἐπικήδειο.

Μιὰ ἀστραπὴ προκλήσεως πέρασε ἀπ' τὰ μεγάλα γυναικεῖα μάτια.

— Μπορεῖ νἄμαι ἀστεῖα εἶπε. Εἴκοσι χρόνια χωρισμοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ ἀδυνατήσουν μέσα μου τὴν ὄμμορφη εἰκόνα ποὺ ἔκανα γιὰ ἕναν πατέρα... ἕνας πατέρας..., εἶναι σχεδὸν ἕνας δημιουργός !.. εἶναι ἡ ράτσα, ἡ κληρονομικότης, ἡ παράδοσις, ὅλο τὸ παρελθόν... Εἶναι ἐπίσης τὸ μέλλον, ἡ τρυφερότης, τὸ καταφύγιο, ἡ ἀφοσίωσις !.. ἕνας πατέρας ! λέξις μεγάλη ἴδια μὲ τὴ λέξη Θεός.

Τὸ καταλυπημένο βλέμμα της ἀγκάλιασε μιὰ στιγμὴ τὸ ὡραῖο καὶ σοβαρὸ ἀνδρικὸ κεφάλι κι' ἡ φωνή της γινόταν λιγώτερο σταθερὴ καθὼς ἐξακολουθοῦσε.

— Σᾶς εἶχα χτίσει ἕνα μυστικὸ ναό !.. Μιὰ ὥρα ἔφτασε γιὰ νὰ γκρεμιστῆ τὸεἴδωλο ποὺ προσκυνοῦσα εἴκοσι χρόνια. Ἀπὸ τὸ ὄνειρο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη μιὰ πραγματικότης δὲν μένει τίποτε ! ἢ, μᾶλλον, μένει ἕνα πτῶμα ποὺ σκοντάφτω ἐπάνω του. Μὴ γελᾶτε μαζί μου ἂν κυττάζω τὰ ἀπομεινάρια... πιρά, μὲ λύπη... ὅπως κυττάζουν, ἕνα νερό.

Τὰ συγχαρητήρια μου. Γίνατε νόμιμη πριγκήπισσα.

— Λόγια ! λόγια !.. Γίνεστε, γελοία, Χρυσηΐς, ὅταν παίρνετε τὰ πράγματα τόσο τραγικά. Τὸ εὐτύχημα εἶναι, πὼς δὲν πιστεύετε οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἀραδιάσατε.

— Τὸ φαντάζεστε ;..

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό ! Λόγια, λόγια καὶ τίποτε ἄλλο !. Ἄς βάλωμε τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Οὔτε «πτώματα» ὑπάρχουν, ἐδῶ μέσα, οὔτε ξένοι ποὺ τοὺς χωρίζει τὸ μῖσος. Ὑπάρχει μονάχα ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν θέλει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν μὲ παράκαιρες ἐκδηλώσεις υἱϊκῆς ἀγάπης, κι' ἀπέναντί του μιὰ νέα, ποὺ φανταζόταν, πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ τὴν δεχόταν σὰν τὸν «ἄσωτο υἱό του». Ὅταν τὰ πάρωμε τὰ πράγματα ἔτσι, τὸ πρόβλημα γίνεται πολὺ λίγο τραγικὸ καὶ λύνεται συγχρόνως εὐκολώτατα.

— Ἂν νομίζετε ὅτι οἱ ἐξηγήσεις αὐτὲς δικαιολογοῦν τὸν τρόπο, ποὺ μὲ δεχτήκατε..

— Γιατὶ δὲν μοῦ γράψατε πρὶν ἔρθετε ; Ἂν θὰ μοῦ δίνατε ἔτσι τὸν καιρὸ νὰ μελετήσω τὸ ζήτημα ἴσως ἡ ὑποδοχὴ ποὺ θὰ σᾶς ἔκανα νὰ ἦταν καλλίτερη.

— Δὲν σκέφθηκα πὼς ἕνας πατέρας ἔχει ἀνάγκη νὰ μελετήση πῶς θὰ δεχτῆ τὴν κόρη του.

— Ὑπάρχουν ἐκπλήξεις ποὺ εἶναι δυσάρεστες. Ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ μὲ καταλάβαιναν. Ἀπ' τὴν ὥρα ποὔρθατε δὲν ἔπαψα νὰ σᾶς λέω πὼς δὲν σᾶς ἤξερα. Καὶ σᾶς ἔλεγα πάντα τὴν ἀλήθεια.

— Ἄς εἶναι κι' ἔτσι· εἶμαι γιὰ σᾶς ἡ ἄγνωστη !

— Ἀκριβῶς !... Κι' ἐπειδὴ ἡ συμπάθεια ἢ — νὰ τὸ ποῦμε πιὸ ἁπλᾶ ἀκόμη — ἡ ἐμπιστοσύνη, δὲν εἶναι πράγματα ποὺ τ' ἀγοράζει κανεὶς ἀπ' τὸ πρῶτο μαγαζί, σᾶς δέχτηκα ὅπως θὰ δεχόμουν κάθε ἄγνωστη κι' ἀνεπιθύμητη ξένη ποὺ θἄμπαινε στὸ γραφεῖο μου,.. Καὶ τώρα δόστε μου τὰ χαρτιά σας.

— Τὰ χαρτιά μου ;.. ποιὰ χαρτιὰ μου ; .

— Ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νἄχετε. Δὲν θἄρθατε νὰ μὲ βρῆτε χωρὶς νὰ κρατᾶτε ἀποδείξεις γιὰ τὴν ταυτότητά σας. Θἄχετε, χωρὶς ἀμφιβολία, στὴν τσέπη σας ληξιαρχικὲς πράξεις.

— Ἔχω μερικές... παραδέχτηκε ἡ Χρυσηΐς, δαμασμένη ἀπ' τὸ αὐταρχικὸ ὕφος του.

— Ἔ, λοιπόν, δῶστέ μου τίς.

Ἄνοιξε διστακτικὰ τὴν τσάντα της καὶ τράβηξε, μέσα ἀπὸ μιὰ δέσμη, χαρτιῶν, τὸ βιαβατήριό της καὶ τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ ληξιαρχείου γιὰ τὴ γέννησή της.

Ὁ ντὲ Βρὶς διάβασε γρήγορα τὰ χαρτιὰ κι' ὕστερα, γυρίζοντας τῆς εἶπε μὲ μιὰ ἀόριστη εἰρωνία.

— Ἔχετε γίνει βλέπω νόμιμη πριγκήπισσα. Αὐτὸ εἶναι ὑπέροχο. Τὰ συγχαρητήριά μου, κόρη μου !

— Δὲν βρίσκω νἄναι ἀστεῖο αὐτό !..

— Ἐμένα ὅμως μὲ διασκεδάζει... εἶναι τόσο ἀπροσδόκητο.

— Εἶναι μᾶλλον σπαρακτικὸ γιὰ κεῖνον ποὔναι ὑποχρεωμένος νὰ παρουσιάζεται στὸν κόσμο μ' ἕναν τίτλο ποὺ δὲν εἶνοι δικός του.

— Τί ; ἔχετε ἐπίσημα, νόμιμα ἕνα τίτλο, ποὺ σᾶς δίνει μιὰ ἐξαιρετικὴ θέση στὴν κοινωνία καὶ δὲν εἶστε εὐχαριστημένη ;.. Ἀχάριστη !.. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ θἄδιναν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία γιὰ ν' ἀποκτήσουν μιὰ τέτοια ληξιαρχικὴ πράξη.

— Μ' ἕναν τίτλο ψεύτικο, κλεμμένον ἴσως...

— Καθόλου !.. Τὰ ὀνόματά σας εἶναι δικά σας καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀμφισβητήση. Πρέπει νὰ μ' εὐχαριστήσετε ποὺ σᾶς ἔκανα ἕναν ἄνθρωπο τόσο προνομιοῦχο. Μιὰ πριγκήπισσα !.. γεννημένη πριγκήπισσα !

Ἔμειναν σιωπηλοὶ παραδομένοι, καθένας τους, στὶς δικές τοῦ σκέψεις.

—Ἡ μητέρα σας λέγεται πάντα κυρία ντὲ Βρίς ; ρώτησε ἔξαφνα ὁ Γκύς.

Ἡ Χρυσηΐς ἀναπήδησε.

— Ἡ μητέρα μου ; ἡ μητέρα μου πέθανε ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια... Μόλις γεννήθηκα.

Ὁ ἄνδρας δὲν μίλησε. Ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του πάγωσαν, τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατάλευκο, σὰν νεκροῦ κι' ἀνοιγόκλεισε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ στόμα του σὰν νὰ δυσκολευόταν νὰ καταπιῆ τὸ σάλιο του.

— Καὶ σᾶς ποιός σᾶς ἀνέθρεψε ; ρώτησε ἤσυχα.

— Μιὰ φτωχὴ χωριάτισσα ἀπ' τὴ Βρεττάνη μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της μόλις γεννήθηκα. Καὶ μιὰ ἄλλη λυπήθηκε τὸ μικρὸ ὀρφανὸ πλασματάκι καὶ τοῦ ἔξασφάλισε τὴ ζωή. Ἡ φιλανθρωπία τῶν δυό τους μ' ἔκανε νὰ μὴν γνωρίσω οὔτε τὴν πεῖνα οὔτε τὴν καταφρόνια. Ἄς εἶναι εὐλογημένες !.. Ὡς τώρα δὲν στερήθηκα τίποτε.

Ὁ Γκὺς ντὲ Βρὶς σηκώθηκε. Τὸ ἀγέρωχο βλέμμα του κύτταξε μακρυὰ στὸ κενόν.

— Δὲν φταίω ἂν μείνατε ἔρημη στὰ παιδικά σας χρόνια. Σᾶς εἶπα πὼς στάθηκε ἀδύνατον ναὕρω τὰ ἴχνη τῆς Βαλεντίνης.

— Δὲν σᾶς κατηγορῶ γι' αὐτό. Ἐξ ἄλλου, δὲν μοὔλειψαν τὰ χάδια κι' οἱ περιποιήσεις, ὅσο μ' εἶχαν στὰ χέρια τους οἱ καλὲς γυναικοῦλες ποὺ μ' ἀνάθρεψαν.

— Ὡς τόσο, ἂν δὲν κάνω λάθος, δὲν ἔχετε κσμμιὰ περιουσία.

— Καμμιά, πραγματικῶς. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ

ἔχω ἐπάγγελμα.

— Τί ἐπάγγελμα ;

— Εἶμαι στενοδακτυλογράφος.

— Ἔχετε ἐργαστῆ ὥς τώρα ;

— Ἕνα μῆνα μονάχα. Εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅμως πὼς ὥς τώρα δὲν βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ δουλέψω γιὰ νὰ ζήσω.

—Τώρα, ποὺ ξέρω ὅλα αὐτὰ, μπορῶ νὰ ἐξηγήσω εὐκολώτερα τὸ διάβημά σας.

— Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὴν ἐπίσκεψή μου ἐδῶ ;

— Ναί !

— Πὼς ἦρθα νὰ σᾶς εὕρω γιατὶ εἶστε πλούσιος ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι φτωχή.

— Εἶναι ὁλοφάνερο.

— Ἔ, λοιπὸν, γελιέστε. Ἡ περιουσία σας δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο στὴν ἀπόφασή μου τὰ σᾶς συναντήσω... Τὸ ὅτι εἶστε πλούσιος, εἶναι, ἴσως, θλιβερὸ γιὰ μένα. Ἕνας φτωχὸς πατέρας θὰ μὲ δεχόταν καλλίτερα... Πάντως ἂν ἦρθα ἐδῶ τὸκανα γιὰ νὰ ὑπακούσω στὴ θέληση τῆς μητέρας μου.

— Στὴ θέληση τῆς μητέρας σας ;

— Ναί. Τὰ τελευταῖα της λόγια ὅταν πέθαινε ἦσαν : «Πρέπει» ἡ Χρυσηίς μου νὰ ξαναύρη τὸν πατέρατης.» Σᾶς ζήτησα καὶ μόλις ἔμαθα τὴ διεύθυνσή σας ἔτρεξα νὰ σᾶς συναντήσω.

— Καὶ θὰ χάσατε ἀρκετὸν καιρὸ γι' αὐτό.

— Μόλις λίγες ἑβδομάδες εἶναι ποὺ ξέρω πὼς ὑπάρχετε. Ὡς τότε δὲν εἶχα ἰδέα οὔτε γιὰ τὸν πατέρα μου οὔτε καὶ γιὰ τὸ θλιβερὸ ρομάντζο τῆς φτωχῆς τῆς μητέρας μου. Μόνο σὰν ἔγινα εἴκοσι χρονῶν τἆμαθα αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Εἴπατε πὼς εἶστε φτωχή. Ἔχετε ὅμως στὴ Λυὼν ἕνα παπποῦ ἀρκετὰ πλούσιον.

— Τὸ δικαστὴ Στογωλές ;

— Πέθανε ;

— Ὄχι ζῆ ἀκόμη...

— Καὶ δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ σᾶς ;

— Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πάρη τὴ θέση σας. Τί φταίει ὁ Στογωλὲς ἂν συνδέθηκε μαζί σας ἡ μητέρα μου ;.. Τί χρωστοῦσε σὲ μένα γιὰ νὰ μοῦ τὸ δώση ; Ἄλλως τε ὁ παπποῦς μου δὲν συγχώρησε ποτὲ τὴ μητέρα μου κὶ δὲν τὴν ξανάδε ἀπ' τὴ μέρα ποὺφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του. Ὡς προχθὲς μάλιστα δὲν ἤξερε οὔτε τὸ θάνατό της, οὔτε κι' ἂν ἐγὼ ὑπάρχω. Δὲν θὰ δεχθῶ τίποτε, ἀπ' αὐτόν.

—Ναί,... βέβαια,... ἔχετε δίκηο... Ὁπωσδήποτε ὅμως εἶναι παπποῦς σας κι' ἡ ἀφορμὴ ὅλου τοῦ κακοῦ ἦταν αὐτός.. Ἂν δὲν εἶχε αὐτὸν τὸ δεσποτισμὸ θἄχα παντρευτῆ τότε τὴ μητέρα σας. Ἀλλὰ ἤθελε νὰ διευθύνη αὐτὸς τὴν κόρη του σ' ὅλη της τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν ἔχη ὑποταγμένη τυφλὰ στὶς θελήσεις του.

—Ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ του, παρατήρησε ζωηρὸ ἡ Χρυσηΐς.

Τῆς φαινόταν φοβερὸ ν' ἀφήση ἐλεύθερο τὸ δημιουργὸ τῆς δυστυχίας της, νὰ φορτώνη τὶς εὐθύνες του στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοὔχε ποδοπατήσει τὴ θέληση.

—Ἐνδιαφερόταν ;... αὐτὸ εἶναι ἕνας λόγος. Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσωμε αὐτὰ τώρα. Εἴπατε, πὼς ἤρθατε νὰ μὲ βρῆτε, ὑπακούοντας στὴ θέληση τῆς μητέρας σας· πῶς γίνεται αὐτὸ ἀφοῦ ἡ μητέρα σας πέθανε ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια ;

Ὅταν ξεψυχοῦσε ἄφησε ἕνα γράμμα μαζὶ μ' ἕνα ἡμερολόγιο ὅπου ἐξιστοροῦσε ὅλη της τὴ ζωὴ τὰ παιδικά της χρόνια... τὸ γάμο της στὴν Πρεσβεία..., στὴν ἐκκλησία... τὸ γλυκὸ ρομάντζο τῆς νηόπαντρης.... τὴ γέννησή μου. Ἡ κακόμοιρη ἡ μητερούλα ἔνοιωθε πὼς οἱ μέρες της ἦταν μετρημένες... ἡ λύπη γιὰ τὸ χωρισμό σας τὴν ἔτρωγε σιγὰ σιγά... καὶ θέλησε νὰ μὴ μοῦ μείνη ἄγνωστο τίποτε ἀπ' ὅσα τὴν ἄφοροῦσαν... Εἶχε γράψει στὸ φάκελλο ποὔκλεισε τὸ γράμμα της, «Γιὰ τὴν κόρη μου, σὰν θὰ γίνη εἴκοσι χρονῶν.»

—Κι' ἐκεῖ σᾶς ἔγραφε νἄρθετε νὰ μὲ βρῆτε !

—Ναί .. Ἤθελε νὰ μ' ἀναθρέψετε σεῖς... Δὲν ἤξερε... δὲν φαντάσθηκε... πὼς εἴσαστε... ἐκεῖνο... ποὺ λέτε πὼς... εἴστε !... Σᾶς εἶχε ἐμπιστοσύνη,.. Δὲν τῆς πέρναγε ἀπ' τὸ νοῦ τὸ κακό.

—Πάψετε νὰ ἐπιμένετε σ' αὐτὲς τὶς νοσηρὲς λεπτομέρειες κι' ἔλᾶτε στὰ γεγονότα. Ἡ μητέρα σας σᾶς ἀφηγήθηκε ὅ,τι τὴν ὀφοροῦσε ;

—Ναί !... στὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς της.

—Τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ εἶναι μεγάλο ;

—Ἕνα τετράδιο μὲ καμμιὰ πενηνταριὰ φύλλα..

—Τὄχετε μαζί σας τὸ τετράδιο αὐτό ;

—Ὄχι..,

—Δὲν τὸ πήρατε μαζί σας ;

Δὲν εὕρισκε τί νὰ τοῦ ἀπαντήση. Τὰ μπέρδευε, γιατὶ δὲν ἦταν μαθημένη νὰ λέη ψέμματα. Ἀπ' τὴν ἄλλη, αὐτὸς ὁ πατέρας μὲ τὸ προστακτικό του ὕφος τὴν ἔκανε νὰ φοβᾶται.

—Δὲν τὸ σκέφθηκα... δὲν φαντάσθηκα... μπορεῖ καὶ νὰ αἰσθάνθηκα πὼς δὲν θὰ σᾶς ἐνδιέφερε...

Ὁ ντὲ Βρὶς κατάλαβε τοὺς δισταγμούς της.

—Ἐμπρός !.. Πέστε τὴν ἀλήθεια ! Τὸ φέρατε. Δὲν μπορούσατε νὰ μὴν τὸ φέρετε, ἀφοῦ ἦταν τὸ πιὸ δυνατὸ ἐπιχείρημά σας γιὰ νὰ μὲ συγκινήσετε !

Ἄθελά της, σὰν νὰ τὴν κινοῦσε τὸ ἔνστικτο, τὰ δακτυλα τῆς Χρυσηΐδος ἔσφιξαν τὴν τσάντα της.

— Ἡ μητέρα μου δὲν σᾶς ἤξερε καλά. Τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ ἡμερολογίου τὰ γεμάτα ἐρωτικὸ θαυμασμὸ ποὺ κλείνουν ὁλόκληρη τὴ νεανικὴ ψυχή της δὲν ἔχουν κανένα νόημα γιὰ σᾶς.

— Γιατί ;

— Γιατί... τὰ ζῶα... στὴ φύση... δὲν γράφουνε...

Σηκώθηκε ἀπότομα σφίγγοντας τὴ τσάντα της στὸ στῆθος.

— Ὄχι ! ὄχι ! μὴ μοῦ τὸ ζητᾶτε. Θἄταν ἱεροσυλία νὰ παραδόσω αὐτὴ τὴν ἀγνὴ ἐρωτικὴ ὁμολογία στὸ σαρκασμὸ καὶ τὴν περιφρόνησή σας. Ἡ μητέρα μου ἔγραψε τὸ ἡμερολόγιό της γιὰ ἕνα κορίτσι σὰν κι' αὐτὴν—γιὰ μένα, ποὺ μποροῦσα νὰ τὴν νοιώσω... ὄχι γιὰ ἕνα ἄνδρα... ὄχι γιὰ σᾶς.

Στεκόνταν πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Τὸ ζωηρό του βλέμμα ἔτρεχε, ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ στὰ μακρουλὰ καὶ λεπτὰ ὄμμορφα δάκτυλά του ποὔσφιγγαν πεισματάρικα τὴν τσαντα ἐπάνω στὸ παρθενικὸ στῆθος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ τέσσερα μάτια ποὺ τόσο ἔμοιαζαν μεταξύ τους διασταυρώθηκαν καὶ στάθηκαν σ' αὐτὴ τὴ θέση ἀκίνητα,

—Ἡ ἄρνησίς σας νὰ μοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο εἶναι ἀνόητη. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν τὸ καλλίτερο ἀτοῦ σας.

—Δὲν μοῦ χρειάζεται κανένα ἀτοῦ. Τώρα πιὰ τὸ παιγνίδι παίχθηκε κι' οὔτε ὁ ἕνας μας οὔτε ὁ ἄλλος θέλει νὰ τὸ ξαναρσίση. Ἄλλωστε, φεύγω γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ πιὸ πολύ.

—Μείνατε σὲ κανένα ξενοδοχεῖο ;

—Ναὶ στὸ «Μαάς».

—Γιὰ πολὺν καιρό ;

—Μπά, γιὰ λίγες ὧρες. Θὰ φύγω ἀπόψε. Μείνετε ἥσυχος... δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε πιά. Δὲν θὰ σᾶς ξαναενοχλήσω οὔτε μὲ τὴν τρυφερότητα, οὔτε μὲ τὴν παρουσία μου.

Ὁ πατέρας δὲν ἀπαντοῦσε. Τὴν κύτταζε σοβαρὰ σχεδὸν σκληρά. Ἡ νέα σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη καὶ τότε μὲ μιὰ κίνηση τὴν κρότησε.

—Σταθῆτε ! ξεχάσατε τὸ διαβατήριό σας, ποὺ σᾶς εἶναι ἀπαραίτητο.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

Τὸ δίπλωσε προσεκτικὰ καὶ τῆς τὸ πρόσφερε. Καθὼς τὄπαιρμὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων της θυμήθηκε.

—Ξέχασα καὶ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς κοινότητος.

—Ἀ !.. ὄχι αὐτὸ τὸ κρατῶ ! Θὰ πάρετε εὔκολα ἄλλο.

Πῆρε τὸ χαρτὶ ποὺ βεβαίωνε τὴ γέννηση τῆς πριγκηπίσσης ντὲ Βρὶς τὸ δίπλωσε καὶ τὄρριξε σ' ἕνα συρτάρι. (Ἀκολουθεῖ)

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

ΕΛΛΕΥΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Μεσάνυχτα· καὶ μ' ἔφερε στ' ὠραῖο
κι' ἄσπρο χωριό μου τ' ὄνειρο τό πλάνο,
στὴν ἀγκαλιά τῶν ἐδικῶν μου ἐπάνω
ὦ ! ἡ ψεύτικη χαρά μου, γλυκὰ κλαίω.

Ὅμως μοῦ λείπει ὁ νοῦς καὶ λέω καὶ λέω,
ἐνῶ τὰ λόγια μου. ἄλλα ἀντ' ἄλλα, χάνω
μὰ μέσα μου νογῶ πὼς θὰ πεθάνω
ὥσπου νἄβγη, Θέ μου, τὸ φῶς τὸ νέο.

Ἐπῆρε ἡ μέρα κι' ἔρχονται οἱ γειτόνοι
μὰ ἐγὼ στὸ καληνώρισμά τους λείπω
καὶ μόνη ἐκείνη καρτερῶ καὶ μόνη.

Τοῦ κάκου ἀναπηδῶ στὸν κάθε χτύπο
ρωτάω τοὺς δικούς μου νὰ μοῦ ποῦνε
μὰ ἐκεῖνοι ἄλλοῦ τὰ μάτια τους γυρνοῦνε.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΔΙΑΡΡΗΚΤΟΥ

Χρηματοκιβώτια ποὺ ἀνοίγουν σάν. . κονσέρβες

Πίσω ἀπὸ τὴν τελειοποίηση κάθε νέου τύπου χρηματοκιβωτίου βρίσκεται ἡ ἱστορία, ἑνὸς ἀδιακόπου ἀγῶνος μεταξὺ τῶν κατασκευαστῶν τῶν χρηματοκιβωτίων καὶ τῶν διαρρηκτῶν : Μόλις ὁ κατασκευαστὴς ἐπινοήση τὸν νέο τύπο, ὁ διαρρήκτης ἐργάζεται γιὰ νὰ βρῆ τὴν μέθοδο ποὺ θὰ τὸ ἀνοίξη.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν Καλιφορνία ἡ ἀστυνομία ἔκλεισε ἕνα σχολεῖο διαρρηκτῶν τῶν χρηματοκιβωτίων, ἡ μυστικὴ ὕπαρξις τοῦ ὁποίου τὴν ἀπασχολοῦσε ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες. Στὴν πρωτότοπη αὐτὴ σχολὴ οἱ μαθηταὶ—ὅλοι εἰδικευμένοι διαρρῆκται—πλήρωναν ἐφ' ἅπαξ 100 δολλάρια, καὶ μάθαιναν ἀπὸ τὸν «δάσκαλο» πῶς μποροῦσαν ν' ἀνοίξουν ὅλα τὰ χρηματοκιβώτια τῶν τελευταίων τύπων. Κυρίως φοιτοῦσαν στὴν σχολὴν αὐτὴν διαρρῆκται οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχαν ἀποφυλακισθῆ καὶ δὲν ἦσαν κατὰ συνέπειαν συγχρονισμένοι μὲ τὴν πρόοδο τῆς κατασκευῆς τῶν νέων χρηματοκιβωτίων.

Αἱ μέθοδοι τῆς διαρρήξεως ἑνὸς χρηματοκιβωτίου διαιροῦνται σὲ δύο γενικοὺς τρόπους : Ἡ σπάζουν, δηλαδή, τὴν πόρτα του, μὲ εἰδικὰ ἐργαλεῖα, ἢ τὸ ἀνατινάσσουν μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες.

Ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη ποὺ μεταχειρίζονται οἱ διαρρῆκται ἀποτελεῖ θαῦμα εὑρεσιτεχνίας γιὰ τὴν σύνθεσίν της. Ὑπολογίζουν τὴν ποιότητα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ποὺ περιέχεται στὸ χρηματοκιβώτιο, τὸ πάχος τοῦ θώρακός του καὶ τὴν ἀντοχὴ καὶ τὸν μηχανισμὸ τῆς κλειδαριᾶς, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὅλων αὐτῶν καταρτίζουν τὸ μῖγμα.

Ἔτσι ἡ ἔκρηξις ἐπιτυγχάνει καὶ εἶναι ταχεῖα καὶ ἀθόρυβη.

Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσωμε πῶς γίνεται ἡ διάρρηξις ἑνὸς χρηματοκιβωτίου μὲ τὸν πρῶτο τρόπο.

Ὁ διαρρήκτης καθορίζει τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται, ἡ κλειδαριά, καὶ ἐκεῖ μὲ τὸ τρυπάνι ἀνοίγει μιὰ τρύπα, ἀπ' τὴν ὁποίαν εἰσάγει μπαμπάκι βουτηγμένο στὸ ἐκρηκτικὸ ὑγρό. Κατόπιν εἰσάγει τὸ φυτίλι, τὸ ἀνάβει καὶ ἡ ἔκρηξις ποὺ ἐπακολουθεῖ καταστρέφει ὅλο τὸ σύστημα τῆς κλειδαριᾶς καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει.

Ἂς ὑποθέσωμε ὅμως ὅτι ἡ πόρτα καὶ μετὰ τὴν ἔκρηξη παραμένει κλειστή. Τότε ἔχομε τὴν δευτέρα φάση τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ διαρρήκτης μεταχειρίζεται μιὰ λεπτὴ σμίλη καὶ ἕνα σφυρὶ κατασκευασμένα καὶ τὸ δυὸ ἀπὸ εἰδικὸ μολύβι, ὥστε νὰ μὴν ἀκούγεται ὁ ἦχος τῶν κτυπημάτων. Ἡ σμίλη τοποθετεῖται στὴν σχισμὴ τῆς πόρτας, τὴν κτυπᾶ μὲ τὸ σφυρὶ ὥσπου νὰ δημιουργηθῆ μιὰ χαραμάδα, τὴν ὁποίαν μεγαλώνει κατόπιν μὲ μεγαλείτερη σμίλη καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Στὸ τέλος ἡ χαραμάδα γίνεται ἀρκετὰ μεγάλη—μὲ ἄνοιγμα περίπου μισοῦ πόντου. Κατόπιν τὴν στοκάρει μὲ κοινὸ σαποῦνι.

Τέλος στὸ ἐπάνω μέρος ἀφήνει μιὰ τρύπα ἀπ' τὴν ὁποίαν χύνει τὴν ἐκρηκτικὴ ὕλη.

Ὅταν γίνουν ὅλα αὐτὰ στὸ ἐπάνω ἄνοιγμα τοποθετεῖται τὸ φυτίλι. Ἐπακολουθεῖ ἡ ὑπόκωφη ἔκρηξη, καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει αὐτὴν τὴν φορά.

Ὁ πρῶτος σοβαρὸς σταθμὸς ποὺ σημειώθηκε, στὶς διαρρηκτῶν χρηματοκιβωτίων, ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τῆς θαυματοποιοῦ φλόγας τῆς ὀξυγονο-ἀσετυλίνης, μὲ τὴν ὁποίαν ἄνοιγαν οἱ διαρρῆκται μεγάλες τρύπες σὲ μισὴ ὥρα.

Ἀργότερα ὅμως, οἱ κατασκευασταὶ βρῆκαν τὸ ἀντιφάρμακο. Κατεσκεύασαν τὸν τύπον χρηματοκιβωτίου μὲ τρώματα θωράκων ἀπὸ διάφορα μέταλλα.

Τὸ πρῶτο π. χ. στρῶμα ἦταν ἀπρόσβλητο, ἀπὸ τὸ διαμάντι. Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὴν ἐκρηκτικὴ ὕλη, καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς ὀξυγονο-ἀσετυλίνης.

Ἔτσι ἡ μέθοδος τῆς διαρρήξεως μὲ τὴν φλόγα τῆς ὀξυγονο-ἀσετυλίνης ἐγκατελείφθη. Σήμερα δὲ θεωρεῖται, ἀπὸ ὅλους τοὺς συγχρονισμένους διαρρήκτας ἐπικίνδυνη, ἀργή, καὶ χωρὶς νὰ φέρη κανένα ἀποτέλεσμα.

Μιὰ ἄλλη συνήθης καὶ προφιλὴς μέθοδος τῶν διαρρηκτῶν γιὰ τὴν διάρρηξιν χρηματοκιβωτίων, εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ἑνὸς γιγαντιαίου κόπτου ποὺ μοιάζει στὸ σχῆμα μὲ τὸν κόπτη ποὺ ἀνοίγουν τὶς κονσέρβες.

Ὁ κόπτης αὐτὸς ἔχει μῆκος ἑνάμισι μέτρου καὶ ἡ ἀτσαλένια λεπίδα του εἶναι δεκαπέντε πόντους. Ὁ διαρρήτης ἀνοίγει μὲ τὸ τρυπάνι του μιὰ τρύπα, ἐφαρμόζει σ' αὐτὴν τὴν λεπίδα τοῦ κόπτου του, καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ χρηματοκιβωτίου, πραγματοποιεῖται.

Διαρρήξεις χρηματοκιβωτίων, γίνονται καὶ μὲ πεπιεσμένο ἀέρα, τὸν ὁποῖον εἰσάγουν μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο. Ἡ μέθοδος ὅμως αὐτὴ εἶνε ἐπικίνδυνος καὶ οἱ διαρρῆκται δὲν τὴν συνηθίζουν.

Τώρα ἂς μιλήσωμε καὶ γιὰ τοὺς καλλιτέχνας διαρρήκτας, οἱ ὁποῖοι ἀνοίγουν τὰ χρηματοκιβώτια κανονικότατα, χωρὶς νὰ μετσχειρισθοῦν τὴν παραμικρὴ βία.

Ἄσσος τῶν διαρρηκτῶν αὐτῆς τῆς τάξεως παραμένει ἀκόμα ὁ Ἀμερικανὸς διαρρήκτης Χάμιλτων ὁ ὁποῖος τώρα ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ δράση.

Αὐτὸς πρὶν διαρρήξη ἕνα χρηματοκιβώτιο ποὺ εἶχε ἐπισημάνει, τὸ ἐπισκεπτόταν τρεῖς φορές. Κατὰ τὴν πρώτη του ἐπίσκεψη, ἀωοσποῦσε τὴν περιστρεφομένη ρυθμιστικὴ πλάκα τοῦ συστήματος ἀσφαλείας τοῦ χρηματοκιβωτίου, καὶ μέσα στὸ ἄνοιγμα τοποθετοῦσε ἕνα κομμάτι χαρτί. Ἐπαναφέροντας κατόπιν στὴ θέση της τὴν πλάκα.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἀνοιγόταν τὸ χρηματοκιβώτιο ὕστερα ἀπὸ τὶς ἀνάλογες καὶ μυστικὲς στροφὲς τῆς πλάκας, στὸν δίσκο τοῦ κρυμμένου χαρτιοῦ παρουσιαζόταν ἕνας ἀριθμὸς ὀδοντώσεων ποὺ προκαλοῦντο ἀπὸ τὶς ἐπαφὲς τῆς περιστρεφομένης ρυθμιστικῆς πλάκας μὲ τὸ χαρτί.

Κατὰ τὴν δευτέρα του ἐπίσκεψη ὁ Χάμιλτων ἀποσποῦσε πάλι τὴν πλάκα. Ἔβγαζε τὸ χαρτί, μελετοῦσε τὰ «σημάδια» καὶ σὰν ἔμπειρος γεωμέτρης ἔβγαζε τὰ συμπεράσματά του τὰ σχετικὰ μὲ τὸν συνδυασμὸ τῶν στροφῶν.

Κατὰ τὴν τρίτη του ἐπίσκεψη ἄνοιγε τὸ χρηματοκιβώτιο ὅπως θὰ τὸ ἄνοιγε κι' ὁ ἴδιος ὁ ταμίας.

Μιὰ ἄλλη διάρρηξις πραγματοποιεῖται μὲ τὸ μπαμπάκι. Καὶ ἰδοὺ πὼς κατορθώνεται.

Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα ὁ διαρρήκτης βάζει κομμάτια μπαμπάκι καὶ τὰ συμπιέζει ὅσο εἶναι δυνατόν. Τὰ κομμάτια τὸ μπαμπάκι ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐξωτερικὴ πίεση ποὺ ὑφίστανται, προχωροῦν ὅπου ὑπάρχει κενὸ καὶ στὸ τέλος πιέζουν τὸ ἐλατήριο, τῆς κλειδαριᾶς. Κατόπιν εἰσάγει στὴν βουλωμένη κλειδαρότρυπα ἕνα κομμάτι ξύλο, σπρώχνοντας μὲ ὅλην τὴν δύναμή του τὸ μπαμπάκι, τὸ ὁποῖον μεταδίδει τὴν πίεσή του, στὸ ἐλατήριο. Αὐτὸ λειτουργεῖ καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο ἀνοίγει.

Αὐτοὺς ὅλους τοὺς τρόπους ἐπενόησαν οἱ διάφοροι κακοποιοί, γιὰ νὰ κάνουν μὲ ἐπιτυχία μιὰ διάρρηξη.

Ἀλλὰ ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ, ἡ περίφημη αὐτὴ ἀγγλικὴ ἀστυνομικὴ ὀργάνωσις, δὲν ἔδεσε τὰ χέρια. Τὰ ἐπιτήδεια λαγωνικά της κατώρθωσαν ν' ἀποκαλύψουν ὅλους τοὺς τρόπους ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ διαρρῆκται γιὰ νὰ ἀνοίξουν ἕνα χρηματοκιβώτιο καὶ κατετόπισαν σχετικῶς, μὲ συνεχεῖς δημοσιεύσεις τὰ θύματα. Τοὺς ἐξήγησαν τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν καὶ τοὺς ὑπέδειξαν ἀρκετοὺς τρόπους ποὺ γίνονται ἀπρόσβλητα τὰ χρηματοκιβώτιά των.

ΛΟΥΙΣ ΜΑΝΣΕΦΙΛΔ

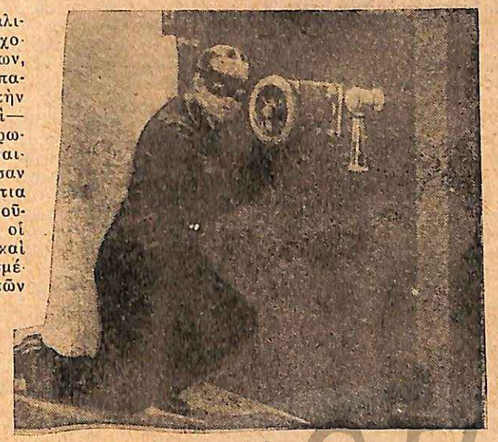

Ὅλες οἱ κλειδαριὲς ἀνοίγουν ἀπὸ τὸν ἔμπειρο διαρρήκτη

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Λαοὶ πολιτισμένοι μὲ πρωτόγονα ἔθιμα.—Θρησκευτικὸς φανατισμός, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ ἐξωφρενισμούς.—Φρικτὰ βασανιστήρια χάριν ἐξιλασμοῦ ἢ τιμωρίας.

Θὰ μποροῦσε ποτὲ κανεὶς νὰ φαντασθῆ ὅτι ὑπάρχουν στὴν γῆ λαοί, ποὺ ἂν καὶ βρίσκωνται σ' ἕνα ἀρκετὰ προχωρημένο σημεῖο πολιτισμοῦ, ἐξακολουθοῦν ὡστόσο νὰ μένουν φανατικὰ προσηλωμένοι σὲ μερικὰ βάρβαρα ἔθιμά τους, ἐντελῶς πρωτόγονα;

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀπίθανο. Ἐν τούτοις ὅμως ὑπάρχουν μερικοὶ λαοί, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν ἀκόμα τὰ βάρβαρα ἔθιμά τους, μολονότι ἐξευρωπαϊσμένοι, ὅπως, λ.χ. ἡ ἰνδικὴ φυλὴ τῶν Κέττι.

Πέρα, στὴν ἄκρη τοῦ Εἰρηνικοῦ, στὴν Σιγκαπούρη, ἐκεῖ ὅπου ἔχει ἐγκαταστήσει ἡ Ἀγγλία τὴν πιὸ ἰσχυρὴ ναυτικὴ βάση τοῦ κόσμου, ζῆ ἀπὸ αἰῶνες ἡ ἰνδικὴ φυλὴ τῶν Κέττι, ποὺ ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου συγχρωτισμοῦ της μὲ τοὺς Εὐρωπαίους κατακτητάς, ἔχει τόσο πολὺ βγῆ ἀπ' τὴν πρωτόγονο κατάσταση, ὥστε θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς λαὸς ἀρκετὰ πολιτισμένος.

Παρ' ὅλον ὅμως τὸν ἐκπολιτισμό τους οἱ Κέττι, ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὰ παλαιά τους ἔθιμα, ποὺ θὰ προκαλοῦσαν τὴν φρίκη καὶ σὲ ἀνθρώπους ἀκόμα λιγώτερο πολιτισμένους ἀπ' αὐτούς.

Γιὰ νὰ γνωρίση κανεὶς τὰ παράξενα ἔθιμα τῶν Ἰνδῶν αὐτῶν, πρέπει νὰ ζήση ἀρκετὸ καιρὸ μαζύ τους.

Ἕνας Γερμανὸς ταξειδιώτης,ὁ ὁποῖος ἔμεινε γιὰ πολλοὺς μῆνες μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς παράξενης αὐτῆς φυλῆς, παρακολούθησε καὶ μελέτησε τὰ ἔθιμά τους καὶ μᾶς δίνει αὐτὲς τὶς ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες:

Οἱ Κέττι ἀκολουθοῦν πιστὰ τὸ σύστημα τῆς συμβιώσεως. Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια ζῆ στὸ ἴδιο σπίτι. Ὅλα δὲ τὰ παιδιά, ἀκόμα καὶ τὰ παντρεμμένα, τὰ ἐξουσιάζει ὁ πατέρας. Ὅταν αὐτὸς πεθάνη, τὸ σπίτι τὸ κληρονομᾶ ὁ μεγαλείτερός του γυιός, ὁ δὲ πιὸ μικρὸς τὰ κοσμήματα τῆς μητέρας. Τὸ ὑπόλοιπο τῆς περιουσίας τὸ μοιράζονται ὅλοι ἐξ ἴσου.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ποὺ τὰ παιδιὰ βρίσκονται ὑπὸ τὴν πατρικὴ ἐξουσία, ἔχουν τὴν ὑποχρέωση νὰ φέρουν τοὺς μισθούς των στὸν πατέρα των κι'αὐτὸς τοὺς δίνει κάτι ἐλάχιστο γιὰ τὰ μικροέξοδά των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάθε οἰκογένεια τῶν Κέττι μαζεύει ἀρκετὰ χρήματα, ὅταν λάβωμε ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἐργασία ἀμείβεται πολὺ καλὰ στὴν Σιγκαπούρη.

Ἀλλὰ τί κάνουν οἱ Κέττι αὐτὰ τὰ πολλὰ χρήματα; Ἁπλούστατα, τὰ δωρίζουν ἢ τὰ δίνουν γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς. Πρὸ παντὸς ὅμως τὰ προσφέρουν ὑπὸ τύπο δωρεῶν, στοὺς ναούς των. Γι' αὐτὸ κι' ὁ πιὸ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῶν Ἰνδιῶν βρίσκεται στὴνΣιγκαπούρη καὶ εἶναι ἕνα πραγματικὸ θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς.

Κανένα φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα δὲν ἀποτείνεται, χωρὶς ἀποτέλεσμα, στοὺς Κέττι. Πάντα θὰ φανοῦν πρόθυμοι αὐτοὶ νὰ στείλουν τὴν εἰσφορά τους, ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητη.

Γιὰ νὰ καταλάβη ὅμως κανεὶς καλὰ τὰ ἔθιμα τῶν Κέττι, πρέπει νὰ τοὺς παρακολουθήση κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ καθαρμοῦ, ποὺ τὴν πανηγυρίζουν κάθε ἄνοιξη, τὴν ἡμέρα τοῦ Ταϊπουζάμ. Αὐτὴν τὴν ἡμέρα εἶναι ἡ ἑορτὴ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ Σουμπραμανιάν. Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ περιφέρεται μέσα σὲ φορεῖο, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἡ συνοδεία τῶν μετανοούντων. Κι' αὐτοὺς τοὺς ὑποβάλλουν σὲ ἱεροεξεταστικὰ μαρτύρια, γιὰ νὰ τοὺς ἐξαγνίσουν.

Ὅταν τὸ ἁμάρτημά τους εἶναι πολὺ βαρύ, θρησκευτικὴ παράβασις, δηλαδή, τοὺς δένουν σ' ἕνα δένδρο, τοὺς πριονίζουν τὰ χέρια, τοὺς βγάζουν τὰ μάτια καὶ τοὺς κόβουν τὴν γλῶσσα.

Οἱ λοιποὶ μετανοοῦντες, οἱ ὁποῖοι δὲν κατηγοροῦντσι γιὰ θρησκευτικὴ ἀσέβεια, παρὰ φέρουν ἄλλες ἐλαφρότερες κατηγορίες, ὑποβάλλονται σὲ βασανιστήρια τεσσάρων βαθμῶν.

Στὸν πρῶτο βαθμὸ ἐνσφηνώνονται τριακόσιες ὡς τετρακόσιες βελόνες στὸ σῶμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Οἱ βελόνες τοποθετοῦνται μὲ μεγάλη τέχνη κι' ἐπιτηδειότητα, ἀπὸ τὸ πρόσωπο ὡς τὰ πόδια.

Στὸν δεύτερο βαθμὸ περνοῦν μεγάλες βελόνες, σὰν βέλη, ἀπ' τὰ μάγουλα καὶ τὴν γλῶσσα.

Στὸν τρίτο βαθμὸ ἐνσφηνώνονται πάλι βελόνες, ἀλλὰ ἀπ' τὶς βελόνες κρέμονται κρίκοι, ποὺ φέρουν βάρη ἀπὸ μόλυβδο.

Στὸν τέταρτο βαθμὸ οἱ ἁμαρτωλοὶ κρατοῦν τὸ ἁμάξι τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ τοὺς μπήγουν ἀγκίστρια στὶς πλάτες, ἢ στὰ στήθη, ποὺ τὰ συνδέουν μὲ σχοινιὰ μὲ τὸ φορεῖο.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ μάρτυρες Κέττι δὲν λιποψυχοῦν. Ἀπεναντίας ὑποφέρουν ὅλα τὰ μαρτύρια μὲ παραδειγματικὴ καρτερία καὶ μ' ἐξαιρετικὸ θάρρος.

Ἀκόμα καὶ Ἰνδοὶ φακίραι πηγαίνουν στὴν τελετὴ τοῦ καθαρμοῦ τῶν Κέττι, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ἰσχυρὴ θέληση, ποὺ τοὺς διακρίνει, ὅταν τοὺς ὑποβάλλωνται τὰ διάφορα μαρτύρια.

Ἡ ἀρχὴ τῆς περιφορᾶς τοῦ φορείου μὲ τὴν ἱερὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, γίνεται ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι.

Ἀργὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ ναοῦ τὸ ἀργυρὸ βάθρο, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἔχει τοποθετηθῆ χρυσοστόλιστη καὶ ἀδαμαντοποίκιλτη ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἔχει ἀκόμη στὶς τέσσαρες ἄκρες της κι' ἀπὸ ἕναν ἀμέθυστο, ἀνυπολογίστου, πραγματικό, ἀξίας.

Τὸ βάθρο τὸ κρατοῦν οἱ μάρτυρες τοῦ τετάρτου βαθμοῦ, προσέχοντας νὰ μὴν ἐκδηλώνουν κανένα συναίσθημα ὀδύνης ἢ λιποψυχίας. Μπροστὰ ἀπὸ τὴν συνοδεία πηγαίνει μουσικὴ ἀπὸ τύμπανα καὶ αὐλούς. Ἡ ὅλη πομπὴ κινεῖται μέσα σὲ καπνοὺς ἀπὸ λιβάνι. Ἡ περιφορὰ μέσα στὶς στοὲς ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸν ναό, τελειώνει ἐκεῖ ποὺ ἄρχισε.Στὴν κεντρικὴ εἴσοδο,δηλαδή. Ἐκεῖ ὅμως δὲν τελειώνουν καὶ τὰ βασανιστήρια τῶν ἁμαρτωλῶν. Τοὺς φοροῦν ξύλινα πέδιλα, μὲ ὀρθὰ καρφιά.

Πρέπει νὰ τὰ φορέσουν καὶ νὰ προχωρήσουν ὡς τὸν βωμό. Κι' ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι καθόλου μικρή.

Ὅταν φθάσουν στὸν βωμό, θὰ ξαπλωθοῦν χάμω καὶ θὰ δεχθοῦν πενῆντα ραβδισμούς. Τοὺς μαστιγώνουν μ' ἕνα ἰδιόρρυθμο μαστίγιο, καμωμένο ἀπὸ τὸν φλοιὸ κάποιου φοινικόδενδρου.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας τοῦ καθαρμοῦ, ἀνάβουν οἱ Κέττι μεγάλες φωτιὲς κοντὰ στὴν θάλ σσα. Καὶ φροντίζουν νὰ τὶς διατηροῦν καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς νύκτας.

Ἐκεῖ, γύρω ἀπ' τὶς φωτιές, ἄνδρες καὶ γυναῖκες τραγουδοῦν μελαγχολικὰ τραγούδια, ἐνῶ κτυποῦν χαρακτηριστικὰ τὰ τύμπανά τους.

Γιὰ ἕνα ξένο τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζουν αὐτὲς οἱ μεγάλες νυκτερινὲς φωτιές, ποὺ κατοπτρίζονται μέσα στὴν θάλασσα, εἶναι πολὺ προτιμότερο, ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς περιφορᾶς τῆς εἰκόνος τὸ μεσημέρι, μὲ τὴν πένθιμη συνοδεία τῶν μαρτύρων.

Οἱ Κέττι ὅμως διαφωνοῦν. Θεωροῦν περίφημο καὶ θαυμάσιο τὸ φρικτὸ θέαμα τῆς φοβερῆς λιτανείας.

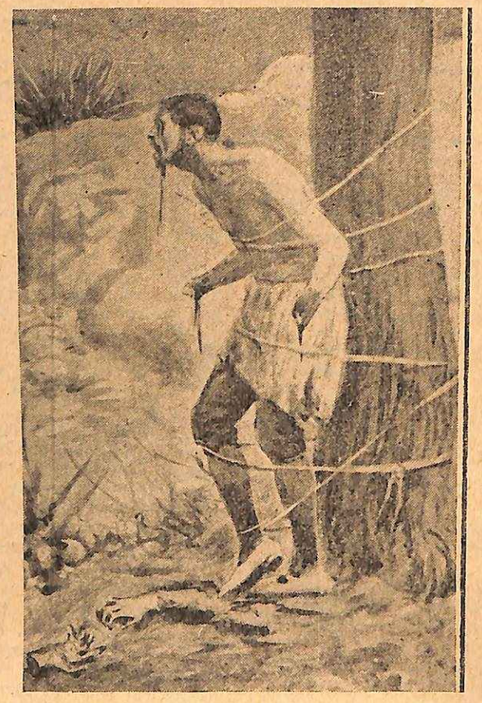

Τοὺς δένουν σ' ἕνα δένδρο, τοὺς πριονίζουν τὰ χέρια, τοὺς βγάζουν τὰ μάτια καὶ τοὺς κόβουν τὴν γλῶσσα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝΤΩΝΥ ΚΛΕΜΕΝΣ

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΜΕΛΑΝΙ

Ὅταν ὁ Κέμερερ ἀπεφάσισε νὰ δολοφονήση τὸν προϊστάμενό Τζέϊκ Μπάνφ ἡ ὥρα ἦταν ἕξη τὸ πρωΐ, καὶ βρισκόταν ντυμένος στὸ δωμάτιό του. Ἦταν οἰκότροφος τῆς οἰκογενείας Φρέλιγκ, καὶ γιὰ νὸ μὴν γίνη ἀντιληπτὴ ἡ ἀπουσία του ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἄνοιξε τὸ ραδιόφωνο καὶ πῆρε τὴν Γυμναστικὴ Ἀκαδημία ὁ πομπὸς τῆς ὁποίας ἔδινε στοὺς συνδρομητὰς τὶς πρωϊνὲς Σουηδικὲς ἀσκήσεις... Κστόπιν βγῆκε στὸ μπαλκόνι—καθόταν στὴ σοφίτα,—σκαρφάλωσε στὴν στέγη τῆς πολυκατοικίας, καὶ μπαίνοντας ἀπὸ ἕνα φεγγίτη ὅπου εἶχε ἐπισημάνει ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, βρέθηκε στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ κατόπιν στὸν ἔρημο δρόμο. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἀναχώρησή του, ἐνῶ τὸ ραδιόφωνο ποὺ πλημμύριζε τὸ δωμάτιο μὲ τοὺς ἦχους τῶν παραγγελμάτων τοῦ «σπῆκερ» μαρτυροῦσε στὴν οἰκογένεια Φρέλιγκ, ὅτι ὁ οἰκότροφός τους ἔκανε Σουηδικὰς ἀσκήσεις.

Ὁ Κέμερερ ἤξερε ὅτι ὁ Μπάνφ θὰ βρισκόταν αὐτὴν τὴν ὥρα μόνος στὸ γραφεῖό του. Φόρεσε τὰ γάντια του κι' ἀνέβηκε τὰ ξύλινα σκαλιά, ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ δεύτερο πάτωμα, ὅπου ἦσαν τὰ γραφεῖα. Ὁ Τζέϊκ Μπάνφ ἔγραφε ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ὅταν εἶδε τὸν Κέμερερ νὰ μπαίνη σὲ τόσο ἀκατάλληλη ὥρα στὸ γραφεῖό του, ἄφησε τὸν στυλογράφο ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ρώτησε.

— Πῶς τόσο νωρὶς σήμερα, Κέμερερ;

Ὁ ὑπάλληλος ὅμως, δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ συζήτηση. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ ραδιόφωνο τοῦ γραφείου καὶ πῆρε τὸν πομπὸ τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδηδίας. Ἤθελε νὰ γνωρίζη ποιὰ παραγγέλματα δινόνταν ὥστε νὰ ἔχη ἕτοιμο τὸ «ἄλλοθι» του ἀργότερα.

— Τί σ' ἔπιασε μὲ τὸ ραδιόφωνο αὐτὴ τὴν ὥρα; τὸν ρώτησε περίεργος ὁ διευθυντής, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας καλοκάγαθος ἄνθρωπος καὶ φερνόταν μὲ οἰκειότητα στοὺς ὑπαλλήλους του.

Ὁ Κέμερερ ὅμως χωρὶς ν' ἀπαντήση διέσχισε τὸ δωμάτιο, κι' πλησίασε στὸ γραφεῖο. Ὁ Μπάνφ ταράχτηκε.

— Τί συμβαίνει, ἐπὶ τέλους; ξαναρώτησε.

— Τίποτα, εἶπε, ὁ ἄλλος καὶ σκύβοντας ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸ γέρο καὶ ἀδύνατον προϊστάμενόν του.

Ὁ διευθυντής, δὲν πρόβαλε καμμιὰν ἀντίσταση. Τὸ κορμί του τινάχθηκε σπασμωδικά. Ἐπεχείρησε, νὰ φωνάξη ἀλλὰ ἡ φωνὴ πνίγηκε στὸν λαιμό του. Ἐπάνω στὴν ἀγωνία του νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπου, τράβηξε τὴν ἐπάνω τσέπη τοῦ σακκακιοῦ τοῦ δολοφόνου του καὶ ὁ γυάλινος στυλογράφος ποὺ εἶχε στὸ μέρος αὐτό, ὁ Κέμερερ ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν θέση του, ἔπεσε χάμω καὶ θρυμματίσθηκε πιτσιλίζοντας, μὲ τὸ μελάνι ποὺ χύθηκε, τὸ πάτωμα.

Ὁ δολοφόνος, ὅταν στραγγάλισε τὸ θῦμα του, ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ μαζεύη, τὰ γυαλάκια τοῦ στυλογράφου του βλαστημώντας γι' αὐτὴν τὴν ἀναποδιά. Ἄξαφνα ὅμως τοῦρθε μιὰ ἔμπνευσις καὶ σταμάτησε. Ὁ στυλογράφος ποὺειχε ἀφημένον ἐπάνω στὸ γραφεῖο του, ὁ Μπάνφ, ἦταν ἀπαράλακτος μὲ τὸν δικόν του. Τὸν πῆρε, τὸν σκούπισε μὲ τὰ γάντια του καὶ τὸν ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἕνα πρᾶγμα τώρα δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχάση. Ν' ἀλλάξη τὸ μελάνι γιατὶ ὁ Μπάνφ ἦταν γνωστὸν ὅτι μεταχειριζόταν μελάνι πράσινο.

Γιὰ ν' ἀποδείξη, λοιπὸν, ὅτι ὁ στυλογράφος αὐτὸς ἦταν δικός του, καὶ ὄχι τοῦ θύματος, ἔπρεπε νὰ τὸν καθαρίση καλὰ ἀπ' τὸ πράσινο μελάνι καὶ νὰ βάλη στὴν θέση του μπλέ. Γέλασε, ἐνῶ τὸ ραδιόφωνο ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνη τὰ γυμναστικὰ παραγγέλματα. Τὸκλεισε καὶ σὲ μισὴ ὥρα βρισκόταν στὸ δωμάτιό του, ξαναγυρίζοντας σ' αὐτὸ μὲ προφύλαξη ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος ποὺ εἶχε βγῆ.

Τὸ ραδιόφωνο λειτουργοῦσε λαμπρά... Γδύθηκε, φόρεσε τὶς πυτζάμες του κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται μὲ τί τρόπο νὰ καθαρίση τὴν πέννα. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήση πουθενὰ ἴχνη μελανιοῦ μέσα στὸ διαμέρισμά του καὶ γι' αὐτὸ ἄνοιξε τὴν μπαλκονόπορτα ποῦβλεπε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς πολυκατοικίας κι' ἔχυσε τὶς λίγες σταγόνες τοῦ πράσινου μελανιοῦ ποὺ ἦταν μέσα στὸν στυλὸ τοῦ Μπάνφ, κάτω στὸ δρόμο. Κατόπιν τὸν ἔπλυνε καλὰ καὶ τὸν γέμισε μὲ μπλὲ μελάνι.

Ἀνακουφίστηκε. Ἤξερε ὅτι σὲ λίγη ὥρα, θὰ κατέφθανε ὁ πόλισμαν ἢ ὁ ντέτεκτιβ νὰ τὸν ἀνακρίνη γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ προϊσταμένου του.

Τώρα ὅμως δὲν τὸν φόβιζε τίποτε: Ἦταν προετοιμασμένος. Πῆγε στὴν κουζίνα, καλημέρισε τὴν σπιτονοικοκυρά του, τὴν κυρία Φρέλιγκ καὶ τῆς εἶπε νὰ τοῦ ἑτοιμάση τὸ πρόγευμα. Πῆρε κατόπιν τὸ μπάνιο του καὶ κάθισε στὸ τραπέζι νὰ προγευματίση.

Σὲ λίγη ὥρα ἀπὸ μιὰ συνομιλία τῆς κυρίας Φλέλιγκ μὲ κάποιον κατάλαβε ὅτι τὸν ζητοῦσαν. Ἡ κ. Φρέλιγκ φαινόταν πάλι συγχισμένη.

— Κύριε Κέμερερ! φώναξε στὸν ἐνοικό ἀπὸ τὸ διάδρομο. Ἤρθε κάποιος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ σᾶς ζητεῖ.

Ὁ ντέτεκτιβ τὴν σταμάτησε μὲ μιὰ κίνηση.

— Ἀφῆστε κυρία, τῆς εἶπε. Πηγαίνω μόνος μου νὸ τὸν δῶ.

Σὲ λίγες στιγμὲς πράγματι φάνηκε ἕνας κον τόσωμος κύριος μὲ πανωφόρι κρατώντας τὸ καπέλλο στὸ χέρι του.

— Βρισκόσαστε ἐδῶ ὅλο τὸ πρωΐ;

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό; ἀπάντησε ὁ Κέμερερ, διακόπτοντας τὸ πρόγραμμά του. Ποιὸς εἶσθε;

Ὀντέτεκτιβ ἔδειξετὴν ἀστυνομική τουταυτότητα.

— Μὴν ταράζεσθε, ὅμως,, τὸν ,καθησύχασε. Ἤρθα νὰ κάνω μιὰ τυπικὴ ἀνάκριση. Ὁ προϊστάμενός σας ὁ Τζέϊκ Μπάνφ βρέθηκε πνιγμένος στὸ γραφεῖο του.

— Θεέ μου! ξεφώνισε ὁ δολοφόνος.

Ἡ κ. Φρέλιγκ σκούπισε ἕνα δάκρυ ἐνῶ ὁ ἄνδρας της ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ μπουκωμένο τὸ στόμα ἐπενέβη.

—Καὶ τί σχέση ἔχει ὁ Κέμερερ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση; Ἐκεῖνος βρισκόταν ὅλο τὸ πρωΐ, στὸ δωμάτιό του κι' ἔκανε Σουηδικὲς ἀσκήσεις μὲ τὸ ραδιόφωνο ὅπως κάθε πρωΐ!

— Ἐσεῖς ὅμως δὲν τὸ ἀκούγατε τὸ ραδιόφωνο, δὲν εἶν' ἔτσι; Ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ τὸν κύριο Φρέλιγκ.

— Τὸ ἀκούγαμε! Τὸ ἀκούγαμε! ἀπάντησε μαζὶ τὸ ὀντρόγυνο.

— Καὶ τὰ βήματα τοῦ νοικάρη μας! πρόσθεσε ὑπερβάλλοντας ὁ Φρέλιγκ.

— Δυὸ λεπτά, τοὺς διέκοψε ὁ ντέτεκτιβ. Τὸ πρᾶγμα θὰ τὸ ἐξακριβώσωμε εὔκολα. Ἀφοῦ λέτε ὅτι δὲν ξέρετε τίποτε θὰ μοῦ δώσετε νὰ ἐξετάσω ὅ,τι σᾶς ζητήσω.

—Τί θέλετε νὰ σᾶς δώσω; ρώτησε ὁ Κέμερερ.

Τὸν στυλογράφο σας ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ, τραβόντας τον ἀπὸ τὴν τσέπη του.

Πῆρε τὸν στυλογράφο, πλησίασε στὸ παράθυρο, ἔβγαλε τὸ κάλυμμα ἐξέτασε τὴν πέννα. Ἔπειτα κάθισε στὸ τραπέζι κι' ἔγραψε μερικὲς λέξεις στὸ καρνέ του.

Ὁ Κέμερερ μὲ τὸ ἀντρόγυνο παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις. Μὲ τὰ πρῶτα γράμματα ποὺγραψε ὁ ντέτεκτιβ ἔδειξε τὴν δυσφορία του. Τὸ μελάνι ἦταν μπλέ.

—Εἶσθε ἀθῶος, γύρισε κι' εἶπε στὸν Κέμερερ. Ἂν ὁ στυλογράφος αὐτὸς ἦταν τοῦ Μπάνφ, τὸ μελάνι θὰ ἦταν πράσινο. Ξέρετε... ὁ δολοφόνος ἀφοῦ ἔπνιξε τὸ θῦμα του, τοῦ πῆρε κατόπιν τὸν στυλογράφο γιατὶ ὁ δικός του ἔπεσε κάτω κι' ἔσπασε...

Ἄξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε μιὰ γυναίκα κρατώντας μιὰ μαξιλαροθήκη λερωμένη μὲ μιὰ σταγόνα πράσινο μελάνι.

—Συγγνώμην! εἶπε. Εἶμαι ἡ κ. Ρέϋλυ μένω στὸ κάτω πάτωμα: Μπορεῖτε σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς ἔχυσε μελάνια πράσινα ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ μοῦ λέρωσε τὴν μαξιλαροθήκη;

Ὁ ντέτεκτιβ κύτταξε τὴν πράσινη σταγόνα τὸ μελάνι, χαμογέλασε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη τὶς χειροπέδες καὶ τὶς πέρασε στὰ χέρια τοῦ Κέμερερ.

ΑΝΤΩΝΥ ΚΛΕΜΕΝΣ

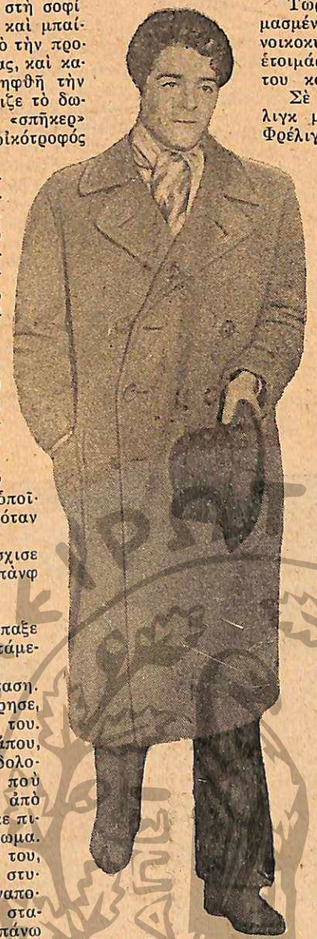

Φάνηκε ἕνας κοντόσωμος κύριος...

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΥΠΑ ΤΟΥ

Τὸν Στέφεν Κρέϋλ τὸν συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Κέϊπ Τάουν. Ἡ μακρυὰ καὶ λεπτὴ μύτη του, τὸ εὐρὺ μέτωπό του καὶ τὰ ἀτίθασσα ξανθὰ μαλλιά του, ἔδειχναν ἀρκετὰ καθαρὰ τὸν παράξενο χαρακτῆρα του. Ἦταν τρομερὰ φιλόδοξος καὶ ἡ φιλοσοφία του αὐτὴ φανερωνόταν στὸ φλογερὸ βλέμμα του. Φοβόταν μήπως τὸν πάρουν τὰ χρόνια πρὶν κάνη τίποτε τὸ ἀξιόλογο στὴ ζωή του, καὶ τώρα ποὺ ἦταν εἰκοσιοκτὼ χρονῶν μιὰ ἀκατάσχετη φιλοδοξία τὸν κατέτρωγε καὶ τοῦ βασάνιζε τὸ μυαλό.

Καθὼς πίναμε δυὸ κοκτέϊγ κουβεντιάζοντας ἡ συζήτησις ἤρθε στὰ μεγάλα ἔργα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν στὴν Ἀφρική. Ὁ Κρέϋλ ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ πῆρε σοβαρὸ ὕφος.

—Δυστυχῶς, φίλε μου, εἶπε, οἱ μεγάλες ἰδέες δὲν πραγματοποιοῦνται χωρὶς χρήματα, πάρα πολλὰ χρήματα.

Χαμογέλασε νευρικὰ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβήθηκα μήπως μοῦ ζητοῦσε κανένα δάνειο. Ἤξερα ὅτι οἱ 5000 λίρες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ οἰκογένειά του ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, εἶχαν ἐξαντληθῆ. Ἀπόδειξις ὅτι εἶχε αὐτὲς τὶς μεγαλεπήβολες ἰδέες.

—Νὰ π. χ. μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιχείρησις, συνέχισε, οἱ καταράκτες τῆς Βικτωρίας. Ἑκατομμύρια τόννων νεροῦ πηγαίνει χαμένο, ἐνῶ θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ ἠλεκτροφωτίση καὶ νὰ ἠλεκτροκινήση ὅλη τὴν Ἀφρική.

—Μήπως σκέπτεσαι ν' ἀγοράσης αὐτοὺς τοὺς καταράκτες;τὸν ρώτησα γιὰ ν' ἀστειευθῶ.

—Ἀκριβῶς! μοῦ ἀπάντησε, σοβαρώτατα,

Ἡ ἀπάντησίς του μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ, ὅτι ὁ Κρέϋλ θὰ ἦταν ἢ μεθυσμένος ἢ τρελλός. Τὰ γαλανὰ μάτια του καθὼς τόνισε τὴν τελευταία λέξη ἔβγαλαν ἀστραπές.

—Χρειάζονται ὅμως πολλὰ χρήματα παρετήρησα.

—Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τ' ἀποκτήσω ἀμέσως.

—Διαμάντια καὶ χρυσάφι ὑπάρχουν ἄφθονα σ' αὐτὴν τὴν ἤπειρο...Ψᾶξε νὰ τὰ βρῆς.

—Ποῦ; Πές μου ποῦ ὑπάρχει τόπος μὲ χρυσάφι ἢ διαμάντια ποὺ δὲν τὸν ἔσκαψαν οἱ ἄνθρωποι καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τρέξω καὶ νὰ τὸν τινάξω στὸν ἀέρα γιὰ νὰ βρῶ τὶς πολύτιμες πέτρες ποὺ μοῦ χρειάζονται, γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Γέλασα καὶ παράγγειλα ἄλλα δυὸ κοκτέϊγ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Κρέϋλ θάρχόταν μ' αὐτό,σὲ λίγο, στὰ λογικά του.

—Ἄκουσα σήμερα τὸ πρωΐ, τοῦ εἶπα πὼς ὑπάρχει ἕνας τέτοιος θησαυρότοπος. Εἶναι στὸ νησὶ τοῦ 'Ερμοῦ» ποὺ βρίσκεται πολλὰ μίλλια μακρυὰ ἀπ' τὶς ἀκτὲς τῆς Νοτιο-δυτικῆς Ἀφρικῆς. Ἀπὸ μακρυὰ φαίνεται σὰν ἕνας μακρὺς μαῦρος βράχος, σκεπασμένος ἀπὸ τὰ λαστιχόδεντρα. Τὶς πληροφορίες γι' αὐτὸ μοῦ τὶς ἔδωσε ὁ πλοίαρχος ἑνὸς φορτηγοῦ ποὺ ἦρθε ἀπ' ἐκεῖ σήμερα τὸ πρωΐ.

—Καὶ σ' αὐτὸ τὸ νησὶ ὑπάρχουν διαμάντια; μὲ ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Κρέϋλ.

—Ἀκριβῶς! ὅπως λένε οἱ ναυτικοί. Μόλις φθάση κανεὶς στὴν κορυφὴ τοῦ μεγαλείτερου βράχου τοῦ νησιοῦ ποὺ ὑψώνεται στὴν ἀκτή, θ' ἀνακαλύψη μιὰ πελώρια τρύπα ποὺ μοιάζει μὲ φουγάρο. Ἡ τρύπα αὐτὴ εἶναι ἡ εἴσοδος μιᾶς σπηλιᾶς ποὺ ἐκτείνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.Οἱ ναυτικοὶ τὴν ἔχουν ὀνομάσει : «Τρύπα τοῦ Θανάτου». Ἂν σταθῆς στὸ χεῖλος τοῦ στομίου κι' ἀκροασθῆς θ' ἀκούσης τὸ πάφλασμα τῶν κυμάτων ποὺ κτυποῦν στὰ τοιχώματα τῶν σπηλαίων ποὺ διακλαδώνονται κάτω ἀπ' τὴ θάλασσα.

Γύρισα κι' ἀντίκρυσα μιὰν ὄμμορφη ξανθὴ γυναίκα

—Ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ νησί; Ποιοὶ κατοικοῦν ἐκεῖ ;

—Μερικὲς χιλιάδες πιγκουΐνοι.

—Ἄνθρωπος κανείς;

—Ἔμενε κάποιος Τζόνσον. Ἡ δουλειά του ἦταν νὰ μαζεύη λαστιχόδεντρα καὶ νὰ τὰ κουβαλᾶ στὴν παραλία. Τελευταίως ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τρελλάθηκε. Τὸ φορτηγὸ ποὺ πῆγε νὰ παραλάβη τὰ λαστιχόδενδρα τὸν βρῆκε σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση κι' ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν πάρη μαζί του. Σήμερα τὸ πρωΐ τὸν ἔφεραν στὸ Κέϊπ Τάουν καὶ τὸν ἔκλεισαν σ' ἕνα ἄσυλο. Ὅπως μοῦ εἶπαν οἱ ναῦτες τοῦ φορτηγοῦ ὅταν ἔφθασαν στὸ νησὶ τὸν βρῆκαν νὰ τριγυρνᾶ στὴν ἀκτὴ καὶ νὰ κτυπᾶ τὰ χέρια του ὅπως οἱ πιγκουΐνοι τὰ φτερά τους· νὰ γελᾶ καὶ νὰ φωνάζη. . . Εἶχε μείνει ἕξη μῆνες μόνος στὸ νησὶ καὶ ἡ μοναξιὰ τὸν τρέλλανε.

Ὁ Κρέϋλ ἤπιε τὸ κοκτέϊγ του μονοροῦφι.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν πνευματικὴ δύναμη ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσουν μόνοι, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, εἶπε μὲ ὑποροπτικὸ ὕφος. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω γιατί, ἀφοῦ, ὅπως λές, ὑπάρχουν διαμάντια δὲν ἔτρεξαν ὡς τώρα ἐκεῖ οἱ τυχοδιῶκτες.

Σήκωσα τοὺς ὤμους.

—Οἱ τυχοδιῶκτες ποῦχαν τὴ διάθεση νὰ τρέξουν ἐκεῖ δὲν ἔλειψαν ποτὲ γιατὶ ἡ ἱστορία τοῦ θησαυροῦ δὲν εἶναι τωρινή, ἀλλὰ πολὺ παλιά. Ὅλοι οἱ ναυτικοὶ ποὺ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖνες τὶς θάλασσες τὴν ξέρουν καὶ τὴν ἀφηγοῦνται.

—Τότε λοιπόν, πῶς ὁ θησαυρὸς βρίσκεται ἀκόμη στὴ θέση του;

—Βρίσκεται, γιατὶ κανεὶς ἀπ' ὅσους πῆγαν νὰ τὸν πάρουν δὲν ξαναγύρισε πίσω.

—Πῶς αὐτό;

—Σοῦ ἀφηγοῦμαι ὅ,τι ἄκουσα ἀπ' τὶς ἐξιστορήσεις τῶν ναυτικῶν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ξέρω τίποτε, δὲν πῆγα ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ νησί.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κρέϋλ εἶχε τώρα ἀποκορυφωθῆ. Μ' ἄκουγε κρεμασμένος ἀπὸ τὰ χείλη μου καὶ μοῦ ἔκανε ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις σὰν νὰ νόμιζε, πὼς δὲν ἤθελα νὰ τοῦ ἀποκαλύψω ὅσα ἤξερα.

Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ τοῦ ἀφηγηθῶ λεπτομερέστερα ὅσα τοῦ εἶχα ἤδη πῆ.

—Οἱ τελευταῖοι, ποὺ πῆγαν μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀνακαλύψουν τὸν κρυμμένο θησαυρό, ἦσαν μερικοὶ ναυτικοί. Εἶχαν ὀργανώσει καλὰ τὸ σχέδιό τους κι' ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ ὅ,τι φαντάσθηκαν, πὼς θὰ τοὺς ἦταν χρήσιμο γιὰ τὴν δουλειά τους. Βγῆκαν στὴν ἀκτή, σκαρφάλωσαν ὡς τὴν κορφὴ τοῦ βράχου, κατέβηκαν στὴ σπηλιὰ ποὺ ἦταν γεμάτη διαμάντια...

—Καί ;

—Ἀπὸ τότε δὲν τοὺς ξαναεῖδε ποτὲ πιὰ κανείς. Ἐξαφανίσθηκαν μέσα στὰ βάθη τῆς σπηλιᾶς στὸν λαβύρινθο τῶν διαδρόμων, ποὺ διακλαδώνονται, καὶ φθάνουν ἄγνωστον ποῦ. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήση, τί ἀπέγιναν.

—Δὲν ἔψαξαν ποτὲ νὰ τοὺς βροῦν ;

—Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ κάνη μιὰ τέτοια ἀπόπειρα ; Ποιὸς θᾶχε τὸ θάρρος νὰ προσθέση τὸν σκελετό του στοὺς τόσους ἄλλους, ποὺ γεμίζουν τὶς σπηλιὲς μὲ τὸ διαμάντια.

ΥΠΟ Ο. ΜΑΙΗΚΗΝ

ΘΑΝΑΤΟΥ..

Μονάχα οἱ πιγκουΐνοι μποροῦν νὰ ξέρουν ποῦ βρίσκονται τώρα.

—Πιάνει κανένα καράβι σ' αὐτὸ τὸ νησί ;

Μονάχα τὸ πλοῖο ποὺ μεταφέρει ἀπὸ κεῖ τὰ λαστιχόδενδρα κάθε ἕξ μῆνες καὶ τώρα ποὺ τρελλάθηκε ὁ μόνος κάτοικός του, οἱ ἔμποροι τῆς Κέϊπ Τάουν ζητοῦν ἕναν ἄλλον γιὰ τὴ θέση του.

—Πόσα πληρώνουν γι' αὐτὴ τὴ δουλειά ;

—Ἀστεῖα πράγματα. Δέκα λίρες τὸν μῆνα. Καὶ θὰ ζῆς μονάχα μὲ αὐγὰ πιγκουΐνων καὶ μιὰ κάσσα οὐΐσκυ ποὺ θὰ σοῦ φέρνουν κάθε ἑξάμηνο. Πρέπει ὅμως νὰ πηγαίνω.

Ὁ Κρέϋλ μ' ἐκράτησε.

—Στάσου δυὸ λεπτά, ἀγαπητέ μου, σοῦ νὰ συνστήσω στὴν γυναίκα μου, τὴν Λωρέτα. Νὰ την ἔρχεται.

Γύρισα κι' ἀντίκρυσα μιὰ ὄμμορφη—ξανθὴ γυναίκα, ποὺ μᾶς πλησίαζε. Ὁ Κρέϋλ μὲ σύστησε καὶ μαγεμμένος ἀπὸ τὴν ὀμμορφιά της ἔμεινα ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμη μαζύ τους συζητώντας μὲ κέφι γιὰ τὰ τολμηρὰ σχέδια τοῦ φίλου μου.

Ὅταν τοὺς ἀποχαιρέτησα στὸ τέλος κι' ἔφυγα ἤμουν βέβαιος ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μάθαινα τὴν ἐκτέλεση κάποιου παρατόλμου ἐπιχειρίματος τοῦ φίλου μου. Ὡστόσο ὅμως πέρασε ἀρκερὸς χωρὶς ν' ἀκούσω νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν.

***

Πέρασαν δυὸ χρόνια.

Ἕν' ἀπόγευμα καθόμουν στὴν καμπίνα μου, σ' ἕνα φορτηγὸ πλοῖο ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸ «Νησὶ τοῦ 'Ερμοῦ». Διάβαζα ἕνα γεωγραφικὸ περιοδικό, ὅταν ἔξαφνα μπῆκε μέσα ὁ πλοίαρχος καὶ μὲ ρώτησε ἂν θέλω νὰ βγῶ γιὰ λίγη ὥρα στὸ νησὶ μαζὶ μὲ τοὺς ναῦτες, ποὺ θ' ἄφηναν ἐκεῖ μιὰ κάσσα οὐΐσκι γιὰ τὸν φύλακα τοῦ νησιοῦ.

—Πῶς λένε ; τὸν φύλακα ρώτησα.

—Κρέϋλ !

—Ἔρχομαι ἀμέσως !..

Σὲ λίγη ὥρα γεμάτος περιέργεια πηδοῦσα πρῶτος ἀπ' ὅλους στὴν ἀμμουδιά. Μὲ ὑποδέχτηκαν καμμιὰ πενηνταριὰ πιγκουΐνοι ποὺ πλησίαζαν σὲ παράταξη σὰν στρατιῶτες ἀνοιγοκλείνοντας ρυθμικὰ τὰ πτερά τους καὶ προχωρώντας μὲ ἀξιοπρεπὲς ὕφος.Μὲ περικύκλωσαν καὶ μὲ κύτταζαν σιωπηλοί. Στὴν ἀρχὴ φοβήθηκα. Οἱ συνοδοί μου ὅμως μὲ καθησύχασαν καὶ ποῦδειξαν τὴν καλύβα ποὺ ἔμενε ὁ Κρέϋλ.

—Εἶναι ἀκατάδεκτος, μοῦ εἶπαν, δὲν ἔρχεται ποτὲ ὡς ἐδῶ. Ἔρχεται καὶ παίρνει τὸ οὐΐσκυ του ὅταν φύγωμε, ἐμεῖς.

Τοὺς παρακάλεσα νὰ μὲ περιμένουν καὶ προχώρησα μονάχος στὸ βάθος τοῦ νησιοῦ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς πιγκουΐνους ποὺ μὲ κύτταζαν διαπεραστικὰ στὰ μάτια.

Μὲ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ ἀκολουθία μου ἔφθασα στὴν καλύβα τοῦ Κρέϋλ καὶ μπῆκα μέσα. Τὸν εἶδα νὰ κάθεται σ' ἕνα σκαμνί. Μὲ ἀναγνώρισε ἀμέσως, ἐγὼ ὅμως τρόμαξα νὰ τὸν γνωρίσω. Εἶχε ἀφήσει γένεια κι' ἦταν πολὺ ἀδύνατος.

—Κρέϋλ ! τοῦ φώναξα.

Μὲ κύτταζε σιωπηλὸς γιὰ λίγες στιγμές, κι' ὅστερα μὲ ρώτησε ἂν τοῦφεραν τὸ οὐΐσκι. Στὴν καταφατική μου ἀπάντηση, πήδησε ἀπ' τὸ κάθισμά του.

—Πῶς τὰ περνᾶς, Κρέϋλ, τὸν ρώτησα. Βρῆκες τὸ διαμάντια ποὺ λέγαμε :

Τὰ μάτια του χαμήλωσαν πονηρά.

—Θὰ φύγης ἀπ' τὸ νησὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ; μὲ ρώτησε ἀντὶ νὰ μ' ἀπαντήση.

—Ὄχι δὲν θὰ μείνω, τὸν καθησύχασα. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

—Θὰ μὲ περνᾶς σίγουρα γιὰ τρελλό, μοῦ εἶπε κι' ὅμως ἡ «Τρύπα τοῦ θανάτου» ὑπάρχει, καθὼς καὶ οἱ σωροὶ τῶν διαμαντιῶν στὶς ὑπόγειες σπηλιές. Πῆγα καὶ τὶς ἐξερεύνησα, ὄχι ὅμως ἀπὸ κεῖ ποὺ πῆγαν οἱ ἄλλοι τριανταπέντε, ποὺ οἱ σκελετοί τους βρίσκονται σκορπισμένοι στὶς διάφορες σπηλιές. Πῆγα ἀπ' ἕνα ἄλλο μέρος μιὰ εἴσοδος,ποὺ τὴν ἐξέρουν μονάχα οἱ πιγκουΐνοι, οἱ ὁποῖοι μεταφέρουν στὰ ράμφη τους, αἰῶνες ὁλόκληρους τώρα, τὰ διαμάντια ποὺ βρίσκουν καὶ τὰ σωριάζουν στὶς σπηλιές. Τώρα ὅμως ποὺ βρήκα τὸν ἀμύθητο θησαυρό μου ἀδιαφορῶ γιὰ ὅλα μου τὰ παληά σχέδια.

Ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἕνας πιγκουΐνος. Πλησίασε τὸν Κρέϋλ μὲ μιὰ περίεργη σοβαρότητα, σταμάτησε στὰ πόδια του ἄφησε νὰ πέση ἀπὸ τὸ ράμφος του ἕνα διαμάντι,καὶ κατόπιν πέταξε ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο.

Παρακολούθησα ὅλη τὴν ἀπροσδόκητη σκηνὴ κατάπληκτος.

Ὁ Κρέϋλ ἔτριξε τὰ δόντια του ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ σκύβοντας ἔπιασε τὴν πέτρα.

—Βλέπεις ; μοῦπε μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο. Οἱ πιγκουΐνοι ἔχουν μάθει καὶ μοῦ φέρνουν τοὺς θησαυροὺς ποὺ βρίσκουν.

—Καὶ ἡ γυναίκα σου Κρέϋλ ; τὸν ρώτησα γιὰ νὰ γυρίσω ἀλλοῦ τὴν προσοχή μου. Τί τὴν ἔκανες ;

—Τὴν σκότωσα! φώναξε μὲ τὰ μάτια βγαλμένα ἀπὸ τὶς κόγχες Καὶ ὁ σκελετός της εἶνε ὁ τριακοστὸς πέμπτος στὴ σειρά.

—Καὶ ποῦ εἶναι τὸ μέρος ἀπ' ὅπου μπαίνουν οἱ πιγκουΐνοι καὶ ἀποθηκεύουν τὰ διαμάντια ποὺ βρίσκουν,ρώτησα.

Στὴν ἐρώτησή μου αὐτὴ ἔγινε κατακκόκινος ἀπὸ θυμό.

—Γιὰ νὰ μὲ προδώσης κι' ἐσὺ σὰν τὴ γυναίκα μου, ἔ! Χά, χά, χά! Ὄχι, ὄχι ! Εἶσαι γελασμένος !

Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὴν ζώνη του ἕνα μαχαίρι μοῦ ἐπετέθη νὰ μὲ κτυπήση.

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα στὸ παράθυρο καὶ πήδησα ἔξω. Ὁ Κρέϋλ μὲ κυνήγησε βλαστημώντας, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ἔτρεχαν πίσω μου καὶ οἱ φίλοι του οἱ πιγκουΐνοι κρώζοντας ἀπειλητικά.

. . . . . .

Ὅταν ἔφθασα στὴν ἀκτὴ δὲν εἶπα τίποτε σὲ κανέναν.

Ἡ ὕπαρξις τοῦ θησαυροῦ στὸ μυστηριῶδες αὐτὸ νησὶ καὶ ἡ τρέλλα τοῦ Κρέϋλ μοῦ ἀπασχολοῦσαν τρομερὰ τὸ μυαλό. Ἐπῆγα στὸ Κέϊπ Τάουν, μὲ σκοπὸ νὰ ὀργανώσω ἀργότερα μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὸ «νησὶ τοῦ 'Ερμοῦ.»

Πέρασαν ἕξη μῆνες κι' ἦρθε ἡ εἴδησις ὅτι ὁ Κρέϋλ ἐξηφανίσθη.

Ναύλωσα ἕνα φορτηγὸ κι' ἔτρεξα στὸ νησὶ μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα πὼς θαῦρισκα τὰ διαμάντια. Ὅταν ἔφθασα σταθηκε ἀδύνατον ναῦρω τὴν μυστηριώδη εἴσοδο τοῦ Κρέϋλ καὶ πῆγα νὰ κατέβω ἀπὸ τὴν «Τρύπα τοῦ Θανάτου». Κρεμάστηκα ἀπὸ ἕνα σκοινὶ καὶ κατέβαινα σιγὰ σιγά. Ἔξαφνα μιὰ δύσπνοια μ' ἔπιασε. Ἀναθυμιάσεις ἐρχόνταν ἀπὸ κάτω. Βρισκόμουν σὲ κρατῆρα ἡφαιστείου ! Ἔπιασα τὸ σκοινὶ κι' ἀνέβηκα γρήγορα ἐπάνω. Τώρα ἐξηγοῦσα τὶς ἐξαφανήσεις ὅλων ὅσοι προχώρησαν στὴν «Τρύπα τοῦ Θανάτου». Γύρισα στὴν βάρκα μου εὐχαριστώντας τὸν Θεὸ ποὺ σώθηκα.

Ὁ πιγκουΐνος ἄφησε νὰ πέση στὰ πόδια του ἕνα διαμάντι

Οἱ πιγκουΐνοι μὲ κυττοῦσαν ἀπὸ ἕναν βράχο κρατώντας στὰ κλειστὰ ράμφη τους τὸ μυστικὸ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θησαυροῦ.

Ἀπὸ τότε δὲν τόλμησα πιὰ νὰ ξαναπάγω στὸ Νησὶ τοῦ 'Ερμοῦ.

Ο. ΜΑΙΗΚΗΝ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια)

Κουρασμένος πλέον ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸν ἐξορκισμὸν στὸν ὁποῖον τὸν ὑπέβαλαν οἱ τρεῖς ἐρημῖτες Μπρασκάϊγ, Λαβὰν καὶ Μπρανκαγιόν, τοὺς συνέστησε νὰ πᾶνε νὰ πιοῦν λίγο γιὰ ν' ἀναλάβουν. Συνέστησε δὲ νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὸν Γκρεγκουάρ.

ΧΙΥ

Η ΛΥΠΗΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ κ. ΜΠΟΥΑ ΡΕΝΤΟΝ

Τὸ ἴδιο πρωὶ ἡ Ἰζαμπὼ σηκώθηκε εὐδιάθετη. Συνοδευομένη ἀπὸ τὶς δεσποινίδες τῆς τιμῆς ἐπεσκέφθη πρῶτα τὴν τίγρη της Ἰμπέρια, ἡ ὁποία νοσηλευότανε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν φυλάκων τῶν κλουβιῶν τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Ἡ Ἰμπέρια ἐγέμισε ἀπὸ χάδια καὶ γλυκά.

Ἡ βασίλισσα ἐδέχθη τὸν κόσμο στὴν μεγάλη αἴθουσα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐδήλωσε ὅτι θέλει νὰ μείνη μόνη καὶ γύρισε στὰ διαμερίσματά της. Οἱ δεσποινίδες διευθύνθησαν στὰ δικά τους. Οἱ ἔνοπλοι ἐπῆραν θέση στὴν αἴθουσα τῶν φυλάκων. Οἱ εὐγενεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς αὐλῆς ἐξαφανίσθησαν.

Ὁ Μπουὰ Ρεντὸν ἔκανε μιὰ βόλτα καὶ ἦλθε νὰ ὑποβάλη τὴν ἀναφορά του.

—Τί κανουν οἱ ἐρημῖτες : ρώτησε ἡ βασίλισσα.

—Ἐξορκίζουν.

—Αὐτοὺς τοὺς ἐρημῖτες τοὺς γνωρίζεις ;

—Ὄχι !

—Ἐ ! λοιπὸν πρέπει νὰ τοὺς γνωρίσης. Εἶνσι γενναῖοι οἱ ὁποῖοι τρῶνε καὶ πίνουν καλλίτερα, καὶ γνωρίζουν νὰ παίζουν καὶ χαρτιά. Ἡ συντροφιά των λοιπὸν δὲν ἐνοχλεῖ ! Εἶναι χαρούμενοι σύντροφοι καὶ πρὸ παντὸς θὰ ἐξορκίσουν... τὸν βασιλέα... Θὰ περιμένουν καὶ θὰ τοὺς βοηθήσης νὰ ἐξορκίσουν τὸν βασιλέα. Ἐκτὸς ἂν ἀποφασίσης νὰ τὸν ἐξορκίσης μόνος σου.

—Ἐγώ ; εἶπε μὲ κατάπληξη ὁ λοχαγός.

—Σύ ! ἄκουσε λοιπόν. Οἱ ἐρημῖτες αὐτοὶ εἶναι ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν δοῦκα τῆς Βουργώνης ὅπως καὶ οἱ δυὸ πρῶτοι. Ἐκεῖνοι δὲν κατάφεραν τίποτε. Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ τελειώνωμε. Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ ἐξορκισθῆ ! Καὶ καθὼς δυσπιστῶ στὴν ἱκανότη-μερικὲς προφυλάξεις.Δὲν θὰ φανερωθῆς!Θὰ σὲ ὁδηγήση σ'ἕνα δω-θὰ περιμένης, δύο, τρεῖς ἢ ὅσες ἡμέρες χρειασθῆς ! Ἡσύχασε. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσουν νὰ πεθάνης τῆς πείνας καὶ κάθε μέρα θὰ ἔ-χης νέα δικά μου. Μοναχὰ θὰ εἶσαι ἕτοιμος σὲ κάθε στιγμὴ νύκ-τας καὶ ἡμέρας, νὰ ἐξορκίσης τὸν βασιλέα...,

—Νὰ ἐξορκίσω... Ἐγώ...

—Ἐμπρός, μὴν κάνης τὸν ἠλίθιο, εἶπε σοβαρὰ ἡ Ἰζαμπώ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ βασίλισσο τῆς Γαλλίας Ἰζαμπώ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ 6ου ἀνάγκασε τὸν ἐραστήν της Γιάννην Ἀτρόμητον νὰ μαχαιρώση τὴν ἐρωμένην του Λωράνς ντ' Ἀμπρὲμ ἀφοῦ τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁ μάγος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρντὶ Πασσαβὰν ποὺ ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὡδηγήθη στὸν μάγο Σαϊτάνο. Ἐλευθερώθη ἀφοῦ ἐλευθέρωσε κι' ἄλλους τρεῖς, ἀλλὰ ξανασυνελήφθη κι' ἐκλείσθη στὴ φυλακή. Τὴν Λωράνς τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη της Ροξελὶς τὴν ἔστειλαν εἰς ἕνα μακρυνὸ χωριὸ ὅπου τὴν συνήντησε ἡ δούκισσα τῆς Ὀρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμπιβὲρ καὶ τὴν ἀνάθρεψε ὡς κόρη του ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀδέττη. Μιὰ μέρα ποὺ πῆγε στὸν πύργο τους ὁ τρελλὸς βασιλεὺς καὶ τὴν εἶδε, συνῆλθε. Τὴν ἔπῆρε στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Ἰζαμπὼ ζήλεψε. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ὁ πατέρας της ἀπεφάσισε νὰ τὴν κάνη ἐρωμένη του. Ἡ Ὀδέττη—Ροξελὶς ποὺ δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παληά της ζωὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τὸν νέον. Ὁ Χαρντὶ πῆγε στοῦ Σαϊτάνο καὶ ἐκεῖνος τοὺειπε ὅτι ἡ Ροξελὶς καὶ ἡ Λωράνς πέθαναν. Κάποια μέρα ποὺ γύριζε ἀπὸ περιοδεία ἔσωσε τὴν βασίλισσα ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν λησταῶν καὶ ἐκείνη τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὁρκισθῆ ὅτι θὰ σκότωνε τὸν Σιαμπιβὲρ. Αὐτὸς ἠρνήθη. Ὁ Ἀτρόμητος ἔστειλε καὶ ἐδολοφόνησαν τὸν ἀδελφό τοῦ βασιλέως. Ἔπειτα οἱ ἴδιοι ἄνθρωποί του ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς Ἰζαμπὼ ἐδολοφόνησαν τὸν Σιαμπιβὲρ καὶ τὴν παραμάννα τῆς Ὀδέττης κι' ἐπῆγαν στὸ δωμάτιο τῆς νέας νὰ τὴν ἀπαγάγουν. Ἀλλὰ τὴν ἔσωσε ὁ Πασσαβάν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξώντωναν ἂν δὲν παρουσιάζετο ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπάσματος ποὺ θὰ τὸν συνώδευε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Ὁ Πασσαβὰν ὅταν ἐγύρισε σπίτι του ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἀτρομήτου, οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγόρησαν ὡς δολοφόνον τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης. Ἐξέφυγε κι' ἐπῆγε στὸν πύργο ὅπου ἔμενε ἡ χήρα τοῦ δολοφονηθέντος, ὅπου θὰ ἐσκοτώνετο ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ δούκισσα, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ Ροξελὶς ἐζοῦσε. Γυρίζοντας στὸ Παρίσι ἐφιλοξενήθη στὸ σπίτι τῆς νέας Βαλανσιὲν κι' ἐκεῖ συνήντησε τὴν Λωράνς, ἡ ὁποία ὅμως τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγαν Ἰωάννα. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγε στοῦ Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκοίμισε γιὰ νὰ τὸν σκοτώση καὶ νὰ πειραματισθῆ ἐπάνω του. Τὸν ἴδιο καιρὸ στὰ ἀνάκτορα ἡ Ἰζαμπὼ ἑτοίμαζε τὴν τίγρη της γιὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ κατὰ τῆς Ὀδέττης. Τὴν ἐξαπέλυσε πεινασμένην καὶ ἐξαγριωμένην στὸ διαμέρισμα νῆς νέας, ἀλλ' ὁ σκύλος τῆς τελευταίας, ὁ Μαγιόρ, ἐξηνάγκασε τὸ θηρίον νὰ ὑποχωρήση καταπληγωμένον πριν προλάβη νὰ φάη τὴν κυρίαν του. Ἡ Ἰζαμπὼ πηγαίνει στὸν Σαϊτάνο γιὰ νὰ τοῦ ζητήση νὰ σκοτώση τὴν Ὀδέττη καὶ ἐκεῖ εὑρίσκει τὸν Πασσαβάν. τὴν ὥρα ποὺ ὁ μάγος ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν σκοτώση καὶ τὸν πέρνει μαζί της στὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ τοῦ προτείνει νὰ γίνη ἐραστής της. Ὁ νέος ἀρνεῖται κι' ἡ Βασίλισσα τὸν ἀφήνει πάλι στὸν Σαϊτάνο ὁ ὁποῖος τὸν παρασύρει, στὰς κατακόμβας τοῦ Παρισιοῦ ὅπου συνεδριάζουν συνομώται ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀτρομήτου. Ἐκεῖ ἐσκότωσε τὸν Κουρτελὲς κι' ἔφυγε. Ἐν τῷ μεταξὺ δυὸ ἐρημῖτες ποθεῖχαν πάει νὰ θεραπεύσουν τὸν βασιλέα, ἐπῆγαν Ἀτρόμητο καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τοὺς ἔδιωξε ἡ Ὀδέττη, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ βασιλεὺς θὰ ἔπινε τὸ ὑγρὸ ποὺ τοὺς ἔδωσε. Ἐκεῖνος στέλνει τότε τοὺς Μπρανκαγιόν, Λαβὰν καὶ Μπρασκάϊγ, μεταμφιεσμένους σὲ ἐρημῖτες, νὰ σκοτώσουνταὐτοὶ τὸν βασιλέα Ὁ Πασσαβὰν πηγαντει στὸν Σαϊτάνο νὰ τὸν ἐκδικηθῆ κι' ἐκεῖ μαθαίνει ἀπ' αὐτὸν ὅτι ἡ Ὀδέττη καὶ ἡ Ροζελὶς εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Ἀναστέναξε καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν κολοσσόν.

—Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω περισσότερο. Πρέπει ἡ ραδιοῦργος νὰ ἐξαφανισθῆ ! Θὰ πετύχης ;

—Μάλιστα !

—Δὲν εἶναι πιὰ ζήτημα νὰ τὴν ἀπαγαγωμε ἢ νὰ μὴ γίνη φόνος στὸ βασιλικὸ ἀνακτορο. Σοῦ ζητῶ αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἔρωτός σου ! Γίνεσαι ὁ ἱππότης μου ! Πήγαινε ἱππότα μου ! Πήγαινε, λοχαγέ μου! Πήγαινε, ἀγαπητὲ ἐραστή ! Πήγαινε καὶ ἀπάλλαξέ με ! Κτύπησε.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλῆ γλυκά, ἤρεμα ! Ὁ Μπουὰ Ρεντόν, μαγευμένος θὰ σκότωνε ὅποιον δήποτε. Ἄνοιξε τὰ χέρια του...

Ἡ Ἰζαμπὼ τὸν ἀπέφυγε ἀλλὸ τοῦ ἔμειδίασε τρυφερὰ καὶ αὐτὸ τὸ μειδίαμα ἔφθασε νὰ ταράξη τὸν λοχαγό.

—Λοιπὸν θὰ κτυπήσης. Θὰ κτυπήσης μέχρι θανάτου ! Ἄς τελειώνωμε μιὰ καὶ καλή ! Ἂν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀνακτόρου σοῦ ἐπιτεθοῦν, μὴν ἀνησυχῆς γιατί...

—Ἀ ! Γιὰ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐφώναξε ὁ Μπουὰ Ρεντόν, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα καὶ λύσσον γιὰ νὰ σκοτώση. Ἄς ἔλθουν αὐτοί.. Μιὰ γυναίκα... ἕνα κορίτσι... θὰ μπροῦσα.,..

—Τί... τὶ λοιπόν, εἶπε κοκκινίζοντας ἡ Βασίλισσα.

—Θὰ μποροῦσα νὰ διστάσω... ἀλλὰ δὲν διστάζω.,. Ξέρω... νὰ τὴν κτυπήσω, νὰ τὴν σκοτώσω μὲ ἕνα μόνον κτύπημα στὴν καρδιά. Καὶ ὅσον ἀφορᾶ τοὺς ἄλλους....

—Ἔλα, ἀγάπη μου, ἔλα νὰ σώσης τὴν βασίλισσά σου, τὴν ἐρωμένη σου ! Καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὸν βασιλέα...

Ὁ κολοσσὸς ἐφρικίασε. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Ἰζαμπὼ τοῦ μιλοῦσε μὲ τόνο σοβαρό, τρομερὰ πράγματα παρεσκευάζοντο. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἔκπληξις τὸν ἐμπόδισε νὰ παραδοθῆ στὸν τρόμο. Τοῦ ζητοῦσε νὰ ἐξορκίση ! Δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάση... Ἡ βασίλισσα τὸν ἐκύτταζε.

— Θὰ ἐποπτεύσης λοιπὸν τοὺς ἐρημῖτες καὶ ἐν ἀνάγκη θὰ τοὺ βοηθήσης σὲ δεδομένη στιγμή, ἀλλὰ πρὸ παντὸς θὰ ἀπασχοληθῆς γιὰ τὴν δεσποινίδα Ὀδέττη τοῦ Σιαμπιβέρ.

—Τὴν δεσποινίδα, μουρμούρισε ὁ λοχαγός ! Διάβολε, ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω.

—Ἐκεῖ ὅπου ἀπέτυχαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Δουκός, ἐκεῖ ποὺ ἡττήθη ἡ Ἰμπέρια, θὰ πετύχης σύ !...

Ὁ κολοσσὸς ἀντελήφθη !

Τοῦ ζητοῦσαν νὰ σκοτώση τὴν Ὀδέττη...

Γιὰ λίγα λεπτά, καὶ ἐνῶ ἡ βασίλισσα ἦτο σιωπηλή, ὁ γίγας στεκόταν σὰν νὰ τὰ εἶχε χαμένο. Ἔπειτα ἡ ἀντίδρασις ὑπῆρξε αὐτόματη.

—Στὸ κάτω—κάτω προτιμῶ αὐτό... Φοβήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι θὰ ζητοῦσε νὰ σκοτώσω τὸν βασιλέα.

Ἡ Ἰζαμπὼ ἐσηκώθη. Ἐπροχώρησε ἀργὰ ἕως τὸ παράθυρο ἔρριξε ἕνα σκεπτικὸ βλέμμα στὸν κῆπο τὸν κάτασπρο ἀπὸ χιόνι στὸν ὁποῖον κατὸ διαστήματα περνοῦσαν περιπολίες.

—Τὸν βασιλέα ; ἐσυλλογίζετο κιτρινίζοντας... ὅ,τι αὐτὴ θελήση. Μάλιστα ! Ἀλλὰ τὸν βασιλέα ! Διάβολε...

—Οἱ ἐρημῖτες, ἔλεγε ἡ Ἰζαμπώ, οἱ ἐρημῖτες καλοῦνται Μπρασκάϊγ, Λαβάν, καὶ Μπρανκαγιόν.

—Ἀ ! Ἀ ! ἡ τριάς...

—Αὐτοὶ οἱ ἐρημῖτες θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὸν ἐξορκίσουν !.. Πότε ; αὔριο ; σὲ 8 ἡμέρες ; Θὰ τὸ μάθης... Θὰ εἶσαι ἕτοιμος γιὰ ὅλα... Ὅταν δόσουν τὸ σημεῖο, ὅταν θὰ ἔλθουν νὰ σὲ ζητήσουν, θὰ τρέξης, θὰ κτυπήσης τὴν δεσποινίδα Σιαμπιβὲρ κατ' ἀρχάς... Καὶ ἔπειτα, ἂν ἐκεῖνοι φοβηθοῦν ἂν διστάσουν...

—Ἂν διστάσουν ;

—Μάλιστα ! θὰ κτυπήσης σύ ! Θὰ κτυπήσης τὸν βασιλέα.

Ἐνῶ μιλοῦσαν ἐβάδιζαν πρὸς τὴν μεγάλη γαλαρία ποὺ ἦταν ἔρημη, χάρις στὶς διαταγὲς τῆς βασίλισσας. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἡ βασίλισσα ἐσήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν κολοσσὸν, τὸν ὁποῖον εἶδε πελιδνό. Ἐννόησε τί συνέβαινε μέσα στὴν ψυχή του, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ θεωρῆ τὸν βασιλέα ὡς τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὄχι ἕνα ἄνδρα ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὄχι ἕναν δυστυχισμένο τρελλό, ἀλλὰ ἕναν βασιλέα ποὺ εἶναι ἡ Μεγαλειότης, ποὺ εἶναι ἡ δύναμις, σχεδὸν ἡ θεότης.

Ἡ Ἰζαμπὼ ἐσήκωσε τὰ χέρια, τὰ ἔβαλε στοὺς ὤμους τοῦ γίγαντος καὶ βρυχήθηκε.

—Ὁρκίσου ὅτι θὰ κτυπήσης...

Ὁ λοχαγὸς τὴν εἶδε κοντά του, ἀρωματισμένη μαγευτικὴ καὶ τὸ λογικό του ἔπαυσε νὰ λειτουργῆ, ἔγινε ἔρμαιον τοῦ πάθους ! Μὲ ἕνα σφίξιμο μανιώδες ἅρπαξε τὴ βασίλισσα στὸ μπρατσα του καὶ ψιθύρισε.

—Ὁρκισθῆτε νὰ ἀνήκετε πάντοτε σὲ μένα.

—Πάντοτε, εἶπε ἐκείνη. Σὲ σένα ! Σὲ σένα μονάχα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Τὶς ζηλοτυπίες σου θὰ τὶς κατευνάσω. Τὸν ἔρωτά σου θὰ τὸν ἀνεβάσω τόσο ψηλά, ὥστε κανεὶς ποτὲ νὰ μὴν μπορέση νὰ σοῦ προξενήση λύπη. Ἐμπρός ! γρήγορα. Ὁρκίσου νὰ χτυπήσης. Αὐτὴν πρῶτα καὶ τὸν βασιλέα κατόπιν.

—Τὸν βασιλέα, τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, εἶπε ἐκεῖνος μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα. Θὰ τὸν σκοτώσω μὲ ἕνα κτύπημα, μὲ ἕνα μόνον κτύπημα στὴν καρδιά.

Ἐκείνη ἀφέθη στὴ διάθεσή του. Τὸ σφίξιμό του ἔγινε βιαιότερο... Τὴν ἀνασήκωσε ἕως αὐτὸν καὶ τὰ χείλη του ἀνεζήτησαν τὰ χείλη τῆς Ἰζαμπώ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κάτω στὶς σκάλες ἀκούσθη μιὰ ὑπόκωφη φωνή.

***

Μετὰ τὸν ἐξορκισμὸν τοῦ βασιλέως εἴδαμε ὅτι, οἱ τρεῖς ἐρημῖτες ὡδηγήθησαν εἰς ἕνα παρακείμενο δωμάτιο, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε πλούσιο τραπέζι καὶ ἐκλεκτὸ κρασί. Ὁ βασιλεὺς ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐπέβλεψε στὴν ἐγκατάστασή των καὶ τοὺς ἐγέμισε μόνος μὲ κρασὶ τὰ ποτήρια των, θέλησε ἔπειτα νὰ κάνη μιὰ βόλτα. Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν λοχαγό του καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν συνοδεύση μὲ 12 φρουρούς.

Μπαίνοντας λοιπὸν στὸν πρσθάλαμο ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρ'ς τὴν γαλαρία καὶ μιὰ ξαφνικὴ φωνὴ τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη.

Σταμάτησε ἀμέσως.

Τὸ κεφάλι του ἐστριφογύριζε. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν.. Δάκρυα ἄφθονα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του...

Ἐκεῖ ἐπάνω στὴν γαλαρία, ἡ Ἰζαμπὼ καὶ ὁ Μπουὰ Ρεντὸν ἔμειναν κατ' ἀρχὰς κατάπληκτοι. Μὲ ἕνα εἶδος τραγικῆς βραδύτητος ἀπεσπάσθη ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἡ Ἰζαμπὼ ἐπερίμενε. Ὁ φόβος ἔλαμπε στὴν ματιά της. Ἀπαθής, ἀδιάφορος, ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ, ὁ Μπουὰ Ρεντὸν ἔλεγε μέσα του ὅτι ἡ στιγμὴ νὰ τελειώση μιὰ γιὰ πάντα εἶχε φθάσει.

Κάρολος ὁ ΣΤ' ἦτο βέβαιος γιὰ τὴν πίστη τῆς Ἰζαμπώ ; Τὸ ἐναντίον φαίνεται παραδεδεγμένο. Ἀπὸ πολὺ καιρὸ ζοῦσε χωριστὰ ἀπὸ τὴν βασίλισσα. Στὶς στιγμὲς τῆς ἡσυχίας του καὶ τοῦ λογικοῦ του τὴν περιφρονοῦσε καὶ τὴν φοβότανε. Τὴν ὑπωπτευότων. Καὶ ἡ ὑποψία του ἦτο σχεδὸν βεβαιότης.

Ἀλλὰ ποτὲ ἡ βεβαιότης αὐτὴ δὲν εἶχε ἐπαληθεύσει μὲ μιὰ παρόμοια ἐκτυφλωτικὴ λάμψη. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε πιάσει ἐπ' αὐτοφώρω...

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε τὴν ἀπόδειξη.

Ὁ Κάρολος ποὺ κατ' ἀρχὰς εἶχε ἀγαπήσει τὴν γυναίκα του μὲ πάθος, εἶχε σιγὰ—σιγὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ διστηροῦσε ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὴν περιφρόνησή του καὶ τὸ μῖσος του, αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀορίστου στοργῆς ποὺ ἀνταποκρινόνταν στὶς βαθύτερες στιγμὲς τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος...

Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά, μπρὸς στὴ φανερὴ ἀπόδειξη, τὸ μῖσος παρουσιάσθη.

Τέλος εἶχε μέσα του τὸν τρομερὸν πόνο τῆς προσβολῆς ποὺ ἀπεκαλύφθη χωρὶς τὴν ἐλπίδα πλάνης.

Ἡ βασίλισα τὸν εἶδε τόσο ὠχρό, τόσο ἤρεμο, τόσον ἄγρια ἀποφαστικό, ὥστε ὁ τρόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐγέμισε τὴν καρδιά της. Δὲν ἤξερε πιὰ ποὺ βρισκόταν, οὔτε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ βασίλισσα. Ἀντελήφθη μόνον ὅτι θὰ ἐγίνοντο τρομερὰ πράγματα. Ἔπρεπε ἀμέσως νὰ λάβη τὴν μεγάλη ἀπόφαση. Ἔσκυψε πρὸς τὸν Μπουὰ Ρεντὸν κι' ἐβρυχήθη.

—Σκοτῶστε τον !

Ὁ Μπουὰ Ρεντὸν τρομερὰ ὠχρός, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὶς σκάλες.

Δὲν εἶχε δισταγμὸ ἢ ἀμφιβολία. Ἐκινήθη σὰν μιὰ μηχανή. Κατέβαινε πρὸς συνάντηση τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἀνέβαινε.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων ἐπαρουσιάσθη στὸν προθάλαμο συνοδευόμενος ἀπὸ 12 ἐνόπλους

Ἡ στιγμὴ ὑπῆρξε καταστρεπτική.

Ὁ Μπουὰ Ρεντὸν ἐσταμάτησε. Εἶχε στὰ χείλη τὸ ὠχρὸ καὶ ἀκαθόριστο μειδίαμα τοῦ νικημένου ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ πεθάνη.

—Δειλέ ! ἐμυκᾶτο ἡ Ἰζαμπώ. Πήγαινε λοιπόν, ἀλλὰ πήγαινε.

Αὐτὲς τὶς λέξεις ἐκείνη ἐνόμισε ὅτι τὶς ἐφώναξε δυνατά, ἀλλὰ τὶς ἔλεγε μέσα της.

Τώρα ὁ λοχαγὸς βρισκόταν στὸ μέσον τῆς σκάλας, κοντὰ στὸν βασιλέα, κι' ἐννόησε μὲ μιὰ ματιὰ τὶς προθέσεις του.

—Κύριε Μπουὰ Ρεντὸν, τοῦ εἶπε, ποῦ πηγαίνετε ;

Ὁ βασιλεὺς γύρισε πρὸς τὸν λοχαγό του. Ἀλλὰ ἡ χειρονομία ἀνεπλήρωσε τὸν λόγο! Ἄπλωσε πρὸς τὸν Μπουὰ Ρεντὸν ἕνα χέρι ποὺ ἔτρεμε... καὶ τότε ὁ λοχαγὸς εἶπε:

—Κύριε Μπουὰ Ρεντόν, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, καὶ κυρίου μου, παραδόσατε τὸ ξίφος σας!..

Ὁ Μπουὰ Ρεντὸν ὑπήκουσε χωρὶς λέξη. Ἔβγαλε τὸ ἐγχειρίδιο, τὸ ξίφος καὶ τὰ παρέδωσε στὸν λοχαγὸ ὁ ὁποῖος τὰ ἔδωσε σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας του.

Ὁ βασιλεὺς ἀνέβη. Ὁ λοχαγὸς τὸν ἀκολούθησε μὲ τοὺς ἐνόπλους στὸ μέσον τῶν ὁποίων βρισκόταν ὁ Μπουὰ Ρεντόν.

Μόλις ἔφθασαν στὴν γαλαρία ὁ βασιλεὺς ἐστάθη μπροστὰ στὴν Ἰζαμπό. Ἐκυττάχθησαν. Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη, ἀπολιθωμένη γιατὶ ἐκαταλάβαινε ὅτι στὴν πρώτη λέξη, στὴν πρώτη κίνηση θὰ συνελαμβάνετο, ἐκτὸς ἂν ὁ βασιλεὺς τὴν ἐσκότωνε μὲ μιὰ μαχαιριά.

Ἐκυττάχθησαν χωρὶς νὰ μιλοῦν. Σιγὴ τρομερὴ καὶ μακάβριος. Κατηγόριες θὰ ἦταν κάτι τὶ τὸ ἀνθρώπινο. Φωνὲς καὶ ἀπειλὲς θὰ φαινόνταν σὰν μιὰ ἀνακούφισις. Τίποτε ! Οὔτε λέξη, οὔτε χειρονομία. Μοναχὰ ἡ συνάντησις τῶν δυὸ αὐτῶν ματιῶν ἦτο θανάσιμη.

Ἀκόμη μιὰ φορὰ ὁ λοχαγὸς προσπάθησε νὰ ἐπιτύχη μιὰ ἐπείκεια.

—Μεγαλειότατε σὲ ποιὰ κρύπτη πρέπει νὰ ὁδηγήσω τὸ εὐγενῆ αὐτόν.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τὸν λοχαγό του καὶ εἶπε,

—Εὐγενῆ ;

—Μεγαλειότατε ξαναεῖπε ὁ λοχαγός, ποῦ πρέπει νὰ ὁδηγήσω τὸν Μπουὰ Ρεντόν ; Στὶς φυλακὲς τοῦ ἀνακτόρου ;

Ὁ βασιλεὺς ἔσκασε στὰ γέλια. Ἦταν τρομερός.

Ἡ Ἰζαμπὼ ἐδάγκωσε τὰ χείλη γιὰ νὰ μὴν φωνάξη.

Ἡ Ἰζαμπὼ καὶ ὁ Μπουὰ Ρεντὸν ἔμειναν κατάπληκτοι.

—Στὴν Χουϊντελὸν τότε ; ἐψέλλισε ὁ λοχαγός.
—Στὴν κρεμάλα ! ἀπήντησε ὁ βασιλεύς.
—Μεγαλειότατε !
—Στὴν κρεμάλα ! Στὸν θάνατο ! Σὰν ἕνα κοινὸ ἐγκληματία. Σὰν ἕνα ἀγύρτη. Ἕνα κλέπτη ποὺ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ.
—Ἡ δίκη, Μεγαλειότατε ; Ἀπαιτεῖται δίκη.
—Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη δίκης γιὰ τὸν κλέφτη ποὺ συνελήφθη νὰ κλέβῃ. Ἐμπρός ! στὴν κρεμάλα. Ἐμπρός, ἢ διατάσσω νὰ κρεμάσουν σᾶς τὸν ἴδιο ἐπὶ ἀνυπακοῆ,
Ἡ Ἰζαμπὼ ἔκλεισε τὰ μάτια.
Ὁ βασιλεὺς ἐβάδισε πρὸς σύτήν, τὴν ἄγγιξε στὸ μπράτσο καὶ μὲ μιὰ μακάβρια γλυκύτητα εἶπε.
—Ἐλᾶτε, κυρία.
Ἐκείνη ἀμέσως ἀντελήφθη τί ἤθελε ὁ βασιλεύς Προσπάθησε ν' ἀντισταθῆ καὶ ἐψιθύρισε.
—Νὰ ἔλθω ; ποῦ Μεγαλειότατε ; εἶμαι κουρασμένη. Ἀφῆστε με νὰ γυρίσω στὸ διαμέρισμά μου.
—Ἐλᾶτε. εἶπε πάλι ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν ἴδια γλυκύτητα.
—Ποῦ ; ἐφώνξε ἐκείνη. Ποῦ θέλετε νὰ ἔλθω ;
—Νὰ ἰδῆτε ποὺ θὰ κρεμάσουν τὸν ἐραστήν σας.
Ἐκείνη ὑπεχώρησε. Ἔνοιωσε νὰ τρέμη ἡ καρδιά της ! Ἕνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ λαιμό της. Ἦταν μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε συνταραχθῆ ἀπὸ πάθη καὶ φιλοδοξίες, ἀλλὰ ἦταν γυναίκα. Ἀγαποῦσε τὸν Μπουὰ Ρεντόν ; Γιατὶ ὄχι ; Εἶναι πιθανόν ! Τόσο ἰσχυρὸς τόσο ρωμαλέος τόσο ὑπάκουος τόσο ἡλίθιος, εἶχε καταντήση νὰ αἰσθανθῆ γιὰ αὐτὸν κάτι τὶ περισσότερο ἀπὸ στοργή. Ἦταν τὸ ὅπλον τῆς προσβολῆς καὶ ἀμύνης. Κοντά του, ἐπὶ ἑκατὸ φορές, βρέθηκε τὴν νύκτα ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο Σαὶν Πώλ. Κοντά του, χωρὶς συνοδεία, αἰσθανότανε τὸν ἑαυτόν της σὲ πλήρη ἀσφάλεια.
—Μεγαλειότατε, εἶπε ἐκείνη μὲ ἕνα ρόγχο φρίκης, τέτοια θεάματα, τὸ ἔέρε-ε καλά, μοῦ προξενοῦν κακό ! Δὲν θὰ πάω.
—Κυρία μου, ὁ ἐραστής σας θὰ κρεμασθῆ. Θὰ εἶσθε ἐκεῖ Θὰ τὸν ἰδῆτε νὰ πεθαίνη. Ἂν δὲν ἔλθετε, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ διατάξω νὰ σᾶς συλλάβουν ἀμέσως καὶ θὰ ζητήσω γιὰ σᾶς τὴν τιμωρία τῶν μοιχαλίδων. Δεμένη γυμνὴ ἐπάνω εἰς ἕνα γάϊδαρο μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὴν οὐρὰ τοῦ ζώου, θὰ ὁδηγηθῆτε, κυρία, διὰ μέσου τῆς πόλεως καὶ ὁ δήμιος θὰ σᾶς μαστιγώνη. Ἐμπρὸς, κυρία, ἀπομακρύνατε τὸ σκάνδαλο αὐτὸ ἀπὸ τὴν βασιλεία τῆς Γαλλίας, τὴν ὁποία ἀρκετὰ ἀτιμάσατε. Ἐλᾶτε.
—Ἔρχομαι.
—Λοχαγέ ! εἶπε ὁ βσσιλεύς, δῶστε τὸ χέρι στὴ βασίλισσα. Θέλει νὰ δῆ κρεμασμένον τὸν ἀγύρτη.
Ἦταν ἡ τελευταία προσβολή. Ὁ λοχαγὸς ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ πρόσφερε τὸ μπράτσο του, βέβαιος ὅτι ἡ βασίλισσα θὰ ἀρνεῖτο νὰ στηριχθῆ σ' αὐτό. Ἀλλὰ ἀμέσως ἔνοιωσε τὴν ἐπαφὴ ἑνὸς ἐλαφροῦ ἀλλὰ καὶ παγωμένου χεριοῦ. Ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὴν Ἰζαμπὼ νὰ χαμογελάη.
Εἶχε δαμασθῆ. Πόσες θανάσιμες ἀποφάσεις μποροῦσε νὰ παίρνη μέσα στὴν ψυχή της, κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ.
Κατέβηκαν τὶς σκάλες καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο πηγαίνοντας πρὸς τὸν Πύργον τοῦ Χουϊντελόν.
Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀνακτόρων ἀντελήφθησαν τὸ δρᾶμα καὶ ἔσπευσαν κατὰ ἑκατοντάδες νὰ τὸ παρακολουθήσουν.
Στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν θεατῶν αὐτῶν βρισκότανε ὁ βασιλεὺς καὶ κοντά του ἡ Ἰζαμπώ.
Σὲ λίγο ὁ Μπουὰ Ρεντὸν ἐκρεμάσθη.
Ὁ βασιλεὺς ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸν λοχαγό του καὶ εἶπε.
—Κύριε, θὰ συνοδεύσετε τὴν βασίλισσα ἕως τὸ ἀνάκτορό της καὶ θὰ τοποθετήσετε φρουροὺς σὲ ὅλες τὶς πόρτες. Ἀφοῦ ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων της πέθανε, εἶναι δουλειὰ δική μας νὰ φροντίσωμε γιὰ τὴν ἀσφάλειά της.
Μιὰ κίνησις καταπλήξεως. Αὐτὴ ἡ διαταγή, μ' ὅλα τὰ τελευταῖα λόγια, ἐσαδυναμοῦσε μὲ μιὰ σύλληψη. Ἔπειτα τὴν κατάπληξη διεδέχθη ὁ σεβασμός. Ἐπλησίασαν τὸν βασιλέα ! Ἐμουρμούριζαν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε γιατρευτῆ κι ἀνελάμβανε τὴν πραγματικὴν ἐξουσία. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τοὺς ἀφωσιωμένους στὴ βασίλισσα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντιδράση ὁπωσδήποτε.
Ἡ βασίλισσα ἔφευγε μόνη,... συνοδευομένη... ἢ μᾶλλον περικυκλωμένη ἀπὸ τοὺς φύλακας καὶ ἕνα ἀόριστο μειδίαμα περιφρονήσεως συνέσπασε τὰ ὠχρά της χείλη. Ἀπὸ τὴν Χουϊντελόν, τότε ξέσπασε ἕνα γέλιο. Ὑπῆρχε κάποιος ἐκεῖ, ὁ ὁποῖος κυττοῦσε, γελοῦσε, καὶ ἐμουρμούριζε.
—Ἀνθρωπίνη εὐγνωμοσύνη, ἀγάπη, στοργή, ἀτοσίωσις, σᾶς ἀναγνωρίζω.
Ὁ βασιλεὺς ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἀνάκτορό του, συνοδευόμενος ἀπὸ ἐνθουσιασμό, καὶ ἀπορῶν γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν εὔνοια, ποὺ τοῦ ἐρχότανε τόσο ξαφνικά. Ἔβλεπε τρυγύρω του πρόσωπα χαρούμενα, καὶ κατέληξε νὰ αἰσθανθῆ κάποια ἀνησυχία. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα του.
Ὁ ἐνθουσιασμὸς ξέσπασε. Ἐφώναξαν. Ἐσπρώχνοντο γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν βασιλέα. Μιὰ φωνὴ ἀντήχησε.
—Ὁ βασιλεὺς ἐγιατρεύθη. Ζήτω ὁ βασιλεύς.

ΧΥΙ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΣΑΒΑΝ

Εἶχαν περάσει σχεδὸν ὀκτὼ ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Πασσαβὰν καὶ ὁ Τανεγκὺ εἶχαν συνδεθῆ διὰ φιλίας.
—Ἂν δὲν σὲ εἶχε πιάσει ἡ μανία νὰ μποῦμε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Σαὶν Πώλ, ἔλεγε ὁ Τανεγκύ, θαὕρισκα αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ὥραία. Τρῶμε καλά, πίνομε καλλίτερα, ἀλλὰ κοιμόμαστε ἄσχημα. Ἀ ! φίλε μου, γιατί, διάβολε, περνᾶμε τὶς νύχτες μας περιτριγυρίζοντας τὸ ὀχυρὸ τοῦ βασιλέως ;
—Ἀλλά, εἶπε ὁ Πασσαβάν, ἀφοῦ κοιμώμαστε τὴν ἡμέρα ;
—Ναί, ἀλλὸ διάβολε...
—Πρέπει νὰ ξαναπάρω τὴν Ροζελίς.
—Καλὰ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Ροζελὶς καὶ γιατί νὰ τὴν ζητᾶς ;
—Γιὰ νὰ τῆς δώσω τὴν προῖκα της, εἶπε ὁ Πασσαβὰν μὲ τὸ στεγνὸ μειδίαμά του. Λοιπόν, πρέπει νὰ τὴν ζητήσω στὴν δίδα Ὀδέττη τοῦ Σιαμπιβέρ, ἡ ὁποία κατοικεῖ στὸ ἀ ἀκτορο Σαὶν Πώλ. Μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν σᾶς φαίνονται λογικά ;
—Βέβαια, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε ὅτι αὐ-ὴ ἡ λογικὴ θὰ μᾶς ὁδηγήση στὴν κρεμάλα.
Τὴν στιγμὴ ἐκείνη εἶδαν νὰ παρουσιάζεται ιπροστά τους ὁ Τιμπώ, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε.
—Ἐξοχώτατοι, ὀφείλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι εἶδα νὰ παραφυλάνε τρυγύρω στὸ πανδοχεῖο κάτι φάτσες ποὺ μοῦ φάνηκαν ὅτι εἶχαν κακὲς προθέσεις. Μήπως ἀνεκάλυψαν τὰ καταφύγιά σας ;
—Κέρατα τοῦ Διαβόλου ! ἐφώναξε ὁ Τανεγκύ.
Ὁ Πασσαβὰν ἐσηκώθη, ἐζώσθη τὸ σπαθί του, πῆγε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο καὶ ξαναγυρίζοντας.
—Κύριε Τιμπώ, στὴν περίπτωση ποὺ θὰ ἔχη μάχη σᾶς προειδοποιῶ ὅ,τι αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ καταφύγετε στὸ κιβώτιο.
—Καὶ γιατί ; διέκοψε ὁ Τιμπὼ ἔκπληκτος.
—Γιατὶ ἔκρυψα ἐκεῖ τὸν θησαυρό μου καὶ κυττάχτε.
Ὁ Πασσαβὰν ἀνεσήκωσε τὸ σκέπασμα καὶ ὁ ξενοδόχος ἐπλησίασε κι' ἄφησε μιὰ φωνὴ χαρούμενη ἐκπλήξεως.
Ἔπειτα τρέχοντας βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.
—Εἶναι δαιμονισμένος εἶπε ὁ ἰπ πότης.
—Ὄχι, εἶναι τὰ δουκάτα τοὺ Εὐφραίμ ! ἀλλὰ ἀγαπητὲ φίλε, γιατὶ νὰ τοῦ δείξετε ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάφι ; νᾶτος ποὺ ἔρχεται.
—Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔγινε ἕνας μανιώδης τρελλός.
Ὁ Τιμπὼ ἐγύρισε καὶ ἄφησε μπροστὰ στὸν Πασσαβὰν μιὰ μεγάλη περγαμηνὴ καὶ μὲ τὸ καλλίτερο μειδίαμα τοῦ εἶπε.
—Ὁ λογαριασμὸς τοῦ κυρίου ἱππότου, ἀνέρχεται τώρα στὸ ποσόν τῶν.
—Καλά. Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μάθω τὸ ποσὸ αὐτό, ἀφοῦ δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ σᾶς πληρώσω.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὅλοι ἔσπευσαν νὰ ἰδοῦν τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ Μπουὰ Ρεντόν.

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε νὰ μαθετε τὸν χαρακτῆρά σας, ἀπροτερήματάσας, τὶς ψυχικὲς ἰδιότές σας; Ἀπὸ μικρὰ πράγματα ἐξαρᾶται ἡ εὐτυχία καὶ τὸ μέλλον σας, ἡ εὐαιμονία, τὰ αἰσθηματικά σας ζηήματα.

Γράψατε λίγες λέξεις μ' ἕνα ψευδώνυμον στὴν ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, εἰδικὴν γραφολόγον τοῦ «Πανθέου» ἐσωκλείοντες 5 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα.

Αἱ ἐπιστολαί σας πρὸς τὴν γραφολόγον πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι μὲ τὸν πραγματικὸν γραφικὸν χαρακτῆρα σας, χωρὶς καλλιγραφίας καὶ ἐπιτηδεύσεις, καὶ νὰ ἀπευθύνονται εἰς τὴν διεύθυνσιν :

Κυρίαν Μίναν Μπενχούρ,

Γραφολόγον περιοδ. «Πάνθεον» Ἀθήνας

Σημ.—Ὅσοι καὶ ὅσαι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὸν χαρακτῆρα φιλικῶν σας προσώπων, ἐσωκλείσατε χειρόγραφόν τους

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν γραφολόγον πρέπει νὰ συνοδεύωνται ἀπαραιτήτως καὶ μὲ τὸ κατωτέρω δελτίον. Εἰς ὅσας δὲ ἐπιστολὰς περιέχονται χειρόγραφα δύο ἢ περισσοτέρων προσώπων πρέπει νὰ ἐσωκλείωνται τὰ ἀναλογοῦντα διὰ κάθε ἀπάντησιν γραμματόσημα καὶ δελτία.

Ἐπειδὴ ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν καταχώρησιν ὅλων τῶν ἀπαντήσεων τῆς Γραφολόγου διὰ τοῦτο ἀκολουθεῖται εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν ἡ χρονολογικὴ σειρὰ τῆς ἀφίξεως τῶν σχετικῶν ἐπιστολῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μικρὴ Κασιοτοπούλα.—Κάϊρον.—Ὅταν ἔχης κοντά σου ἕνα εὐχάριστο πρόσωπο ξεχνᾶς κάθε σου καϋμὸ καὶ ὅταν φύγη μελαγχολῆς πολύ. Δὲν πρέπει. Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ δημιουργοὶ τῆς εὐτυχίας μας καὶ μᾶς χρειάζεται δύναμις χαρακτῆρος. Μὴν εἶσαι τόσο αἰσθηματικὴ γιατὶ χάνεις.

Μὶς Allain Κάϊρον.—Ἐπιτυχία θὰ πῆ προσπάθεια καὶ θέλησις καὶἐπιμονή. Μὴν ἀφήνεσαι σ' ὀνειροπολήματα καὶ διαρκῆ μελαγχολίαν. Ἔχεις προσόντα πολλά. Βάλε σ' ἐνέργεια τὴ γοητεία σου καὶ θὰ ἐπιτυγχάνης ὅτι θέλεις.

Πολυβασνισμένη.— Ἔχεις τὴ μανία νὰ προσποιεῖσαι καὶ αὐτὸ σὲ ἀδικεῖ πολύ. Νὰ φροντίσης νὰ εἶσαι εἰλικρινέστερη στοὺς ἄλλους καὶ συνεπὴς στὶς ὑποσχέσεις σου. Μὴν κάνης πόζες. Ἄνοιγε τὴν καρδιά σου καὶ θὰ δῆς πὼς θὰ γίνη θερμὴ φωλιὰ ἀγάπης. Σὲ ζηλεύουν καὶ σὲ κακολογοῦν ἄδικα τώρα.

Φοῖβον—Κέρκυρα. — Τολμηρός, εὐγενικὸς καὶ λιγάκι καταφερτζῆς. Βάζεις κάτι στὸ νοῦ καὶ φροντίζεις μὲ κάθε νόμιμο μέσο νὰ τὸ πετύχης. Ἔχεις θάρος καὶ θὰ ἐπιτύχης στὴ ζωή. Μὴ λὲς ὅμως ψέμματα παρὰ ὅταν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κρύψης κάποιες μικρὲς σου ἀτέλειες.

Νάρκισσον.— Ἔχετε τάξη στὴ ζωή σας καὶ κρίνετε τὸ κάθε τι μὲ δικαιοσύνη καὶ καλὴ διάθεση. Δὲν πέφτετε ποτὲ ἔξω γιατὶ παρακολουθεῖτε τὸν ἑαυτό σας σὰν τὸ ρολόϊ. Σᾶς ἀγαποῦν πολὺ καὶ δὲν κάνετε ποτὲ τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν γιὰ σᾶς. Μιὰ μέρα θὰ γίνετε κάτι ἐσεῖς. Νὰ τὸ θυμᾶστε.

Καστανούλα Σαμιώτισα.—Ἀπλῆ σὲ ὅλα. Καμμιὰ κοκεταρία, καμμιὰ ἐπιτήδευσις. Ἔχετε τὴ ψυχὴ μικροῦ παιδιοῦ. Δίνετε πίστη σὲ ὑποσχέσεις, σὲ λόγια καὶ περιμένετε καλὸ ἀπὸ ὅλους. Τόση εὐπιστία δὲν εἶνε καλό. Προσέχετε. Ὑπάρχουν καὶ φείδια ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀναγνώστην—Γιάννενα.—Σᾶς ἀρέσει νὰ λέτε τὴ σκέψη σας χωρὶς νὰ κρύβετε τίποτα. Ἀγαπᾶτε τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα. Σᾶς πικραίνει τὸ παραμικρὸ ἀλλὰ παρηγορεῖσθε εὔκολα. Εἶσθε ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου ποὺ περιμένει ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἀντάμοιβή του Γίνετε λιγάκι πιὸ συγχρονισμένος.

Ἄσπρη Κατσαρίδα.—Ζῆτε στὴν ἐποχὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ μὲ ὄνειρα πολλὰ καὶ μὲ ἐλπίδες. Μὴ χάνετε τὸν καιρό σας σὲ πρόσκαιρους ἔρωτες. Φροντίσετε νὰ δυναμώσετε τὴν ψυχή σας μὲ μελέτες τονωτικὲς γιὰ ν' ἀντικρύσετε στὴ ζωὴ δυναμωμένη. Σᾶς λείπει τὸ γοῦστο, ἔχετε ὅμως ἀθῶα ψυχή.

Δίλιαν Χαλκίδα.—Ἀλλάζετε τόσες γνῶμες ὅσα καὶ ὑποκάμισα. Ποτὲ δὲν εἶσθε μὲ τὴν ἴδια διάθεση, οὔτε προσηλώνεσθε στὸ ἴδιο ἄτομο. Αὐτὸ εἶνε καὶ καλὸ καὶ κακό. Ὅταν σᾶς πάρουν εἴδηση θὰ σᾶς ἀποφεύγουν. Τώρα ἔχετε ἕνα ἀνεκπλήρωτο πόθο ποὺ σᾶς βασανίζει ἀλλὰ θὰ περάση κι' αὐτὸ γρήγορα.

Μαριέττα. Ἡ ψυχή σας μοιάζει μὲ μιὰ πεταλουδίτσα ποὺ τρέχει ἀφελὴς ἐπάνω στὰ λουλούδια χωρὶς φροντίδες καὶ ἔννοιες. Σᾶς ἀγαποῦν καὶ ἀγαπᾶτε. Δὲν σᾶς λείπει τίποτα καὶ ὅμως δὲν εἶσθε οὔτε πλουσία, οὔτε πολὺ ὡραία. Μπράβο. Θὰ εἶσθε τυχερὴ μιὰ μέρα.

Φίτσα Θ.—Γιατὶ εἶσθε λιγάκι στριφνὴ χωρὶς νὰ ἔχετε κακὴ καρδιά ; Κρύβετε τὴ σκέψη σας, δὲν λέτε τὰ μυστικά σας καὶ ὑποπτεύεσθε πὼς ὅλοι σᾶς θένε κακό. Ἔτσι δημιουργεῖτε μίαν ἀτμόσφαιρα καχυποψίας γύρω σας ποὺ σᾶς βλάπτει. Ἕνε ἀνάγκη νὰ ἀερίση λιγάκι τὴ ψυχή σου.

Ξανθὴ Ἀμεριανούλα—Ξυλόκαστρο.—Τολμηρή, ἀπέριττη καὶ λιγάκι σπάτσλη. Ἰδιότροπη, ἐξαιρετικὰ φιλήδονη καὶ μοντέρνα σὲ βαθμὸ τρομακτικό. Προσέχετε στὶς ἐκφράσεις σας ὅταν θυμώνετε. Μπορεῖ νὰ δημιουργήσετε χάσμα μεταξύ σας καὶ ἐκείνοι ποὺ σᾶς λατρεύουν.

Ὁ φίλος σας εἶναι ἄνθρωπος μὲ πολὺ τάκτ καὶ δύναμη ψυχική. Ξέρει νὰ φέρεται καὶ νὰ παίρνη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, χωρὶς νὰ δημιουργῆ ὑποχρεώσεις.Μὴν τοῦ κάνετε σκηνὲς ζηλοτυπίας γιατὶ θὰ κουραστῆ γρήγορα. Προσέχετε.

Λευκὸ Κρίνο—Κύμη.—Καλλιτεχνικὴ καὶ καλλιεργημένη. Εὐπρέπεια καὶ τάξις εἰς ὅλα σας καὶ καλαισθησία ἐξοιρετική. Εἶσθε τὸ κέντρον τῆς ἀγάπης πολλῶν καρδιῶν συγγενικῶν καὶ φίλων. Τὸ ἀγνοεῖτε ἢ κάνετε πὼς δὲν τὸ ξέρετε κι' αὐτὸ αὐξάνει τὸ θέλγητρό σας.

Σκλάβον Κεφαλληνία.—Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο γνώρισμα στὸν χαρακτήρα σας. Ἐν τούτοις ἔχετε τὸ σὲξ—ἀπὴλ ποὺ σᾶς κάνει ἀγαπητὸ παντοῦ Ἔχετε τὴν ἀδυνσμία νὰ λέτε φανερὰ ὅτι σκέπτεσθε ἀλλὰ μὲ τόση ἀφέλεια καὶ ψυχικὴ καλωσύνη ποὺ σᾶς κάνει πιὸ ἀξιαγάπητο. Ἀποφεύγετε τὰ χαρτιὰ γιατὶ θὰ σᾶς βλάψουν.

Ἰμπέρια Γιάνενα.— Μοιάζετε μὲ σταχτοπούτα. Περιμένετε τὸ βασιλόπουλο ποὺ θὰ περάση νὰ σᾶς πάρη ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶσθε κλεισμένη. Δὲν ἀναμιγνύεσθε μὲ πολὺ κόσμο καὶ ἀποφεύγετε τὸ θόρυβο, Ἡ ψυχή σας εἶναι κρυμμένος μενε ξές. Φοβᾶσθε καὶ ἐλπίζετε. Βγῆτε παραέξω ἀπὸ τὸ σαράϊ σας. Δὲν θὰ πάθετε κακό.

Ξανθὸ Δαίμονα.—Πολὺ παιδὶ στὴ σκέψη καὶ πολὺ δαίμονας στὰ ἔργα. Παντοῦ βρίσκετε κᾶτι γιὰ νὰ γελάσετε καὶ νὰ κοροϊδέψετε. Γελᾶτε μὲ ὅλα. Τίποτα δὲν βρίσκετε χωρὶς νὰ τὸ χαρακτηρίσετε κωμικό. Δὲν ἔχετε ἄδικο. Ὁ κόσμος εἶνε σήμερα μιὰ μεγάλη γελοιογραφία καὶ τὸ γέλιο ὠφελεῖ.

Ἀναξαγόραν. — Τυπικὸς σὰν δάσκαλος, πέρνετε πάντα τὸν ἴσιο δρόμο τὸν χιλιοπατημένο. Ποτὲ τὸ μονοπάτι ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήση στὴν κορυφή. Ἡ ἐπιτυχία θέλει νὰ κοπιάση κανεὶς γιὰ νὰ τὴν εὕρη. Λοξοδρομήσατε λιγάκι καὶ τινάξετε τὴ σκόνη τοῦ σχολαστικισμοῦ.

Νεαρὰ Κωνσταντινουπολίτισσα.—Δὲν ἔχετε καμμιὰ ποιητικὴ ἔξαρση στὴ φαντασία. Ὅλα σας εἶναι πεζὰ κι' ἀνθρώπινα. Σκέπτεσθε μόνο πὼς θὰ περάσε καλὰ ἔστω κι' ἂν παραμελήσετε τὰ καθήκοντα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις σας. Χωρὶς κακίες ἀλλὸ καὶ χωρὶς ξεχωριστὰ προτερήματα. Φροντίσετε νὰ στολίσετε τὸ χαρακτῆρα σας μὲ πιὸ πολλὲς ἀρετές.

Ξανθὴ γυναίκα.—Πετᾶτε στὰ σύννεφα χωρὶς νὰ λογαριάζετε ποῦ θὰ σᾶς φέρη ὁ ἀέρας καὶ ἡ κακοκαιρία. Ἀγαπᾶτε τὸ γλέντι καὶ τὶς ἡδονὲς καὶ δὲν χάνετε ποτὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ θὰ σᾶς παρουσιαστῆ. Προσοχὴ ὅμως. Ὁ κόσμος εἶναι κακὸς ντέντεκτιβ κακὴ γλῶσσα.

Ὁ φίλος σας σᾶς παίζει τὸν παππᾶ. Μὴν τὸν πολυπιστεύετε. Προσπαθεῖ νὰ περάση μερικὲς ὧρες εὐχάριστες κοντά σας. Παρακολουθήσετέ τον καὶ θὰ πεισθῆτε. Δὲν εἶνε ἀπὸ κείνους ποὺ λένε τὴν ἀλήθεια...

Soubarbe. Α! — Ἐξυπηρετικὸς καὶ καλός. Δὲν ἀγαπᾶς καθόλου τὰ χασομέρια καὶ τὶς φλυαρίες ἀλλὰ παίρνεις πάντα τὸν πρακτικότερο δρόμο σὲ κάθε τί. Ρψοκίνδυνος λιγάκι καὶ τολμηρὸς πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Προσοχὴ στὰ χαρτιὰ καὶ στὸ χρηματιστήριο.

ΝΙΝΑ ΜΠΕΝΧΟΥΡ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἕως τώρα οἱ πρακτικοὶ ἰατροί, ἢ —κυριολεκτικότερα— οἱ κομπογιαννίτες, ἐθεράπευαν τὰ διαφόρους ἀσθενείας μὲ ἐξορκισμούς, βότανα, ἢ ἄλλα φάρμακα, ἰδικῆς του, ὁ καθένας ἐπινοήσεως.

Τελευταίως ὅμως, εἰς τὰς νοτίους ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας ἐνεφανίσθη ἕνας πρωτότυπος συνάδελφος τῶν ἀνωτέρω, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ φαρμάκων καὶ βοτάνων χρησιμοποιεῖ ὡς θεραπευτικὸν μέσον τὸν σκελετὸν μιᾶς γυναίκας. Ἡ θεραπεία μὲ τὸν σκελετὸν γίνεται δι' ἐπιθέσεως· Τοποθετεῖται, δηλαδή, ὁ ἄρρωστος ἐπάνω σ' ἕνα κρεββάτι καὶ τὸ πάσχον μέρος τοῦ σώματός του προσδένεται μὲ τὸ ἀντίστοιχον μέρος τοῦ σκελετοῦ. Ὁ χρόνος ποὺ διαρκεῖ ἡ πρόσδεσις κανονίζεται, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τοῦ νοσήματος, ἀπὸ μίαν ὥραν ἕως μίαν ἡμέραν.

Ἂν ὁ ἄρρωστος δὲν θεραπευθῇ τὴν πρώτην φορὰν ἡ πρόσδεσις ἐπαναλαμβάνεται, μέχρι τῆς ὁριστικῆς θεραπείας του.

Ὁ θόρυβος ποὺ ἔγινε γύρω ἀπὸ τὸν πρωτότυπον αὐτὸν θεραπευτὴν ἐπροκάλεσεν, ὅπως ἦταν φυσικόν, τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν καί, ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος δρᾶσιν, ὁ αὐτοσχέδιος Ἱπποκράτης ἐκάθισε εἰς τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου. Κατὰ τὴν δίκην του πσρουσιάσθησαν ἀρκετοὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες καὶ κατέθεσαν ὅτι ἐθεραπεύθησαν μὲ τὴν μέθοδόν του, ἐνῶ εἶχε σταθῇ ἀδύνατον νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ ἄλλους ἐπιστήμονας ἰατρούς.

Τὸ δικαστήριον ὕστερα ἀπὸ μακρὰν διαδικασίαν τὸν ἄφησε εἰς τὸ τέλος ἐλεύθερον, ὄχι βέβαια διότι ἐπείσθη διὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου του, ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν ἐφαρμογήν της δὲν ἐχρησιμοποίει κανενὸς εἴδους φάρμακα.

ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΟΝ ΜΕ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Εἰς τὴν Βιέννην ὑπάρχει τὸ ἱστορικὸν ἑστιατόριον τῆς κυρίας Σάσερ ποὺ ἱδρύθη πρὸ 75 ἐτῶν περίπου καὶ σήμερον ἔχει ὡς τίτλον τὸ ὄνομα τῆς ἰδιοκτητρίας του.

Ἡ σημερινὴ διεύθυνσις τοῦ ἑστιατορίου ἐξέδοσε τελευταίως ἕνα πολυσέλιδον τόμον μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ καταστήματος καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πελατῶν του, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι τώρα ἱστορικὰ καὶ ἔνδοξα.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ μαθαίνομε ὅτι τὸ ἑστιατόριον τῆς κυρίας Σάχερ ἔχει καὶ τὸ πολυτιμότερον τραπεζομάνδηλον τοῦ κόσμου, διὰ τὸ ὁποῖον προσεφέρθησαν μυθώδη ποσὰ ἀπὸ διαφόρους συλλέκτας. Τὸ τραπεζομάνδηλο αὐτὸ εἶναι ἡ χρυσῆ βίβλος τῶν πελατῶν τοῦ ἑστιατορίου· Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γευματίση κάποιον ὑψηλὸν πρόσωπον, τὸ τραπέξι ἐστρώνετο μὲ τὸ τραπεζομάνδηλον αὐτὸ καὶ ὁ πελάτης παρεκαλεῖτο νὰ βάλη ἐπάνω τὴν ὑπογραφήν του.

Ἡ κυρία Σάσερ, ἡ ὁποία κεντοῦσε θαυμάσια, ἐκεντοῦσε ἀμέσως μὲ χρωματιστὸ μετάξι τὴν ὑπογραφήν. Οἱ διάδοχοί της τὴν ἐμιμήθησαν καὶ σήμερα τὸ τραπεζομάνδηλον ἔχει τριακοσίας περίπου ὑπογραφάς.

ΕΝΑ ΡΕΚΟΡ ΚΛΟΠΗΣ

Ἕνα ἄλλο ἀμερικανικὸν ρεκὸρ κλοπῆς! Ὁ Ζοζὲφ Μπάροου ἐδικάσθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὑπὸ ἑνὸς πλημμελειοδικείου τῆς Βοστώνης διὰ τὴν 98ην κλοπήν του.

Ὁ Μπάροου δὲν εἶναι τρομερὸς γκάκστερ καὶ αἱ κλοπαί του, ὅσον πολλαὶ καὶ ἂν εἶναι, δὲν τὸν ἔκανον πλούσιον. Ἄλλοτε ἔκλεπτε εἴδη μικρᾶς ἀξίας ἀπὸ τὰς βιτρίνας τῶν καταστημάτων, ἄλλοτε διάφορα οἰκιακὰ ζῶα ποὺ τὰ ἐχάριζε εἰς τοὺς φίλους του, ἄλλοτε βιβλία, ἄλλοτε λουλούδια. Τὸ ὅλον εἶχε ζήσει ἑπτὰ χρόνια εἰς τὰ φυλακὰς διὰ τὰς κλοπάς του.

Ὅπως εἶπε καὶ κατὰ τὴν ἀπολογίαν του διὰ τὴν τελευταίαν κλοπήν, θὰ σταματήση τὸ ἔργον του ὅταν θὰ συμπληρώση τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸ κλοπῶν του.

Ὁ εἰσαγγελεὺς σχεδὸν τὸν συνεχάρη διότι, μολονότι προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα διὰ τὴν κλοπήν, δὲν ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἱκανότητά του αὐτὴν διὰ μεγάλας κλοπάς, ὁπότε θὰ ἐκινδύνευε νὰ χάση διὰ παντὸς τὴν ἐλευθερίαν του.

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

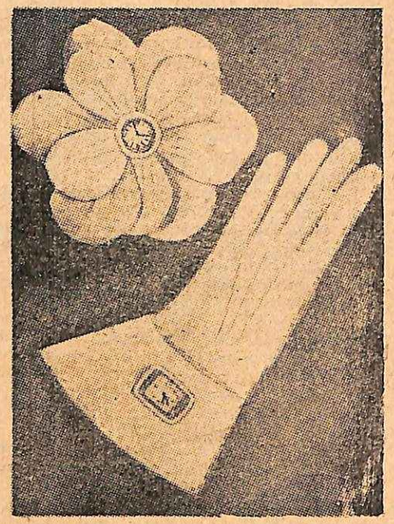

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὡρολογοποιοὶ λανσάρουν τελευταίως μικροσκοπικὰ ρολογάκια ποὺ τοποθετοῦνται στὸ κέντρον ἑνὸς λουλουδιοῦ ἢ ἐπάνω σ' ἕνα γάντι ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα.

ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΗ ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΘΗΡΙΟΥ

Ὁ διάσημος καθηγητὴς Ζούλιαν Χούξλεϋ, γραμματεὺς τῆς ζωολογικῆς ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου, θὰ ἐπιχειρήση, ὅπως ἐδήλωσε, νὰ παραγάγη ἕνα ζῶον ἀπὸ ἕνωσιν λέοντος καὶ τίγρεως.

Τὰ νέα εἴδη, λέγει εἰς μίαν συνέντευξίν του, ποὺ ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ δημιουργήση ἀπὸ τὰς διασταυρώσεις γνωστῶν εἰδῶν, δὲν εἶναι συνήθως βιώσιμα ἢ ἀργοῦν πολὺ νὰ ἐξελιχθοῦν. Πολλὰ ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς ἀρχικούς των τύπους. Ἕνα ζῶον, μιγὰς λέοντος καί τίγρεως, ὑπῆρχεν ἤδη πρὸ εἰκοσαετίας εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ δὲν παρήγαγε ζῶα ὅμοια μὲ αὐτό. Ἔδοσε πάντοτε ἢ λέοντα ἢ τίγριν, ἀναλόγως τοῦ θηρίου μετὰ τοῦ ὁποίου διεσταυρώνετο.

«Τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ συνεχίσω τὸ πείραμα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, δημιουργῶν μιγάδας καὶ τῶν δύο γενῶν καὶ πιστεύω νὰ ἐπιτύχω τὸ ἰσχυρότερον θηρίον τῆς φύσεως»

ΕΠΩΛΗΣΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΥ

Ὁ κ. Ντάτσσλ, Ἄγγλος πολίτης, ἐπώλησε τὰς ἡμέρας αὐτὰς διὰ δευτέραν φορὰν τὴν κεφαλήν του. Ἡ ἀγοραπωλησία αὐτὴ εἶναι ἀκατανόητος δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ξέρουν τὴν ἀξίαν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς

Ὁ κ. Ντάτασλ εἶναι φαινόμενον μνήμης. Θυμᾶται ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐφημερίδων εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἐδιάβασε. Εἰς τὴν μνήμην του ἔχει ἀποθηκεύσει δύο χιλιάδες γεγονότα τοῦ τελευταίου πολέμου, τὰ ὁποῖα ἀφηγεῖται μὲ τὰς πλέον ἀσημάντους λεπτομερείας.

Τὸ 1918 ἕνα συνδικάτον τεσσάρων Ἀμερικανῶν ἰατρῶν ἠγόρασε τὴν κεφαλήν του διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτὸ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀντὶ 10 χιλ. δολλαρίων. Ὁ Ντάτασλ εἰσέπραξε τὰ χρήματα, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ οἱ τέσσαρες ἰατροὶ ἀπέθαναν καὶ ἡ κεφαλή του ἔμεινεν χωρὶς ἰδιοκτήτην. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ Βασιλικὴ Ἑταιρεία τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τὴν ἠγόρασεν ἀντὶ 10.000 λιρῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΗΥΤΟΤΚΟΝΗΣΕ ΟΤΑΝ ΕΜΑΘΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ!

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1930 ἕνας πλούσιος ἰατρὸς τοῦ Μπράϊτον τῆς Ἀγγλίας, ὁ Οὐΐλλιαμ Τίουκ, ἐτρελλάθηκε ξαφνικὰ καὶ ἐσκότωσε μὲ ἕνα λοστὸν τὴν γυναίκα του καὶ τὸν δεκαπενταετῆ υἱόν του. Ὅτσν συνελήφθη ἀντὶ νὰ δικασθῇ ἐκλείσθη εἰς τὸ εἰδικὸν ἄσυλον τῶν ἐγκληματιῶν τρελλῶν. Ἐκεῖ ἔζησεν ἕξη ἔτη ἤρεμα καὶ ἀνέκτησε τὸ λογικό του. Ἐν τούτοις ἕνα πρᾶγμα τὸν ἐλυποῦσε ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν εἰς τὸ ἄσυλον ἡ γυναίκα του καὶ ὁ υἱός του. Ὁ δυστυχὴς οὐδὲ κὰν ἐφαντάζετο ὅτι τοὺς εἶχε σκοτώσει.

Τελευταίως ἀπεφασίσθη ἡ ἔξοδός του ἐκ τοῦ ἀσύλου καὶ ἐπῆγε ὁ ἀδελφός του διὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώση τὴν τραγωδίαν τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἥρως καὶ νὰ τὸν παραλάβη. Ὁ ἀδελφὸς ἐκάλεσε τὸν Οὐΐλλιαμ νὰ κάνουν ἕνα ἐξοχικὸν περίπατον καὶ ἐκεῖ τοῦ ἀφηγήθη ὅλα τὰ γεγονότα. Ὁ ἰατρὸς μόλις ἄκουσε τὴν τραγικὴν ἱστορίαν ἄφησε μιὰν ἀγρίαν κραυγὴν κι' ἔτρεξε κι' ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, πλησίον τῆς ὁποίας διήρχοντο ὕψους πενῆντα μέτρων!

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΠΑΙΖΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Ὁ κινεζικὸς κινηματογράφος ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ του, μίαν μικρούλαν δεκατριῶν ἐτῶν ἡ ὁποία θεωρεῖται ἡ ἕνα ἀστέρας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες μεγαλυτέρους τοῦ κινεζικοῦ Χόλλυουντ. Τὸ ὄνομά της εἶναι Γιὰγκ Πισοῦ. Ὅταν γυρίζη παίρνη μισὸ ἐξ φραγκα τὴν ὥραν. Ὅταν δὲν ἔχη ἐργασίαν στὸν κινηματογράφον πουλᾶ ἐφημερίδες!

Εἰς τὴν Κίναν τὰ «μικρὰ θαύματα» δὲν ἀμείβονται ὅπως στὴν Εὐρώπην ἢ τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἔχουν καὶ ἄλλην ἐργασίαν διὰ νὰ ζήσουν. Εἶναι ὅμως εὐτυχέστερα ἀπ' τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ καὶ τοὺς συναδέλφους των Εὐρωπαίουν ἢ Ἀμερικανοὺς ζοῦν ἐλεύθερα κσὶ δὲν γνωρίζουν τοὺς περιορισμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ὑποβάλλονται οἱ λευκοὶ ἀδελφοί των, οὔτε τὸν ἄγριον ἀγῶνα τῶν συγγενῶν των μεταξύ των διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰ κέρδη των!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ἕνα ραδιόφωνον τοποθετημένο μέσα σ' ἕνα καπέλλο ὁλόκληρον πλὴν τῆς μπαταρίας του ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὸν χαρτοφύλακα ποὺ κρατᾶ εἰς τὰ χέρια του ὁ κάτοχός του.

ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ

Ἡ κυρία αὐτὴ δὲν χρειάζεται μανικιουρίστα. Μ' ἕνα μικρὸν ἠλεκτροκίνητον μηχάνημα κάνη τὸ μανικιούρ της μόνη της.

Η ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΗ ΚΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ

Εἰς τὴν πολιτείαν Κονέκτικουτ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐψηφίσθη τελευταίως ἕνας νόμος ποὺ ὑποχρεώνει τοὺς μελλανύμφους νὰ δόσουν εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὑγιεινῆς δείγματα τοῦ αἵματός των πρὸς ἐξέτασιν. Ὁ γάμος γίνεται μόνον μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος τῶν μελλονύμφων καὶ ἐὰν αὐτὴ ἀποδείξη ὅτι εἶναι καὶοί ὁ ὑγιεῖς.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὑπέστη πρώτη ἐκ τῶν Εὐρωπαίων τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος μία Ἀγγλὶς ἀριστοκράτις, ἡ μὶς Λουΐζα Μονταγκιοῦ, κόρη τοῦ Δουκὸς τοῦ Μάντσεστερ, ἀνήκουσα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρας οἰκογενείας τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ μὶς Λουΐζα ἐνυμφεύθη κρυφὰ τὸν Ἀμερικανὸν πολυεκατομμυρίοῦχον Χόφερ. Ὅταν αἱ ἀριστοκράτιδες παντρεύωνται μὲ κοινὸν θνητὸν οἱ γάμοι γίνονται μυστικά, ἀλλὰ ἡ μυστικότης των δὲν ἠμπόδισε τὴν συμμόρφωσιν πρὸς τὸν νόμον τοῦ αἵματος, ὅσον καθαρόαιμη ἀριστοκράτης καὶ ἂν ἦταν ἡ νύμφη!

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Εἰς τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας καὶ εἰς ἕνα πάρκο τῆς πόλεως ἐστήθη ἡ προτομὴ ἑνὸς σκύλου, τοῦ Ροῦμπο, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Κατὰ τὰς ἐξηγήσεις τῶν ἐφημερίδων ἡ προτομὴ ἐστήθη διὰ τὸν ἐξῆς λόγον: Ὁ σκύλος αὐτὸς κατώρθωσε νὰ σώση, πέντε φορὲς καθ' ὅλην τὴν ζωήν του, διαφόρους ἀνθρώπους ποὺ ἐκινδύνευαν, μὲ πραγματικὴν αὐτοθυσίαν. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔσωσε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὸ τὴν διάρκειαν χιονοθυελλῶν, συγκαταλέγεται καὶ αὐτὸς ὁ δήμαρχος τοῦ Σίδνεϋ.

Ὡς δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἡρωϊκὸν ζῶον ἀνηγέρθη ἡ προτομή του, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν εἰς τὸ βάθρον της: «Ὁ σκύλος Ροῦμπο ἔδειξε τοιαύτην αὐτοθυσίαν εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ποὺ δὲν θὰ ἐπεδείκνυον οὔτε οἱ ἄνθρωποι».

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

Μετὰ τριάκοντα ἐτῶν ὑπηρεσίαν ὁ Ἄγγλος δήμιος Οὐΐλλιαμ Μπίλλιγκτων, ἀπεχώρησε τελευταίως ἐκ τῆς ἐργασίας του. Ἦταν ὅμως πολὺ ἐργατικὸς καὶ γι' αὐτὸ ἀμέσως ἐζήτησε νὰ ἀρχίση τὸ παλαιόν του ἐπάγγελμα. δηλαδὴ νὰ γίνη κομμωτής.

Ἄνοιξε, λοιπόν, ἕνα κομμωτήριον στὸ Λονδῖνον, ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ κλείση, γιατὶ κανεὶς Λονδρέζος δὲν ἐμπιστεύετο τὴν κεφαλήν του στὸ ξυράφι τοῦ πρώην δημίου.

Κατόπιν ὁ Μπίλλιγκτων ἠθέλησε νὰ ἐργασθῇ ὡς ὑπάλληλος κουρείου, ἀλλὰ ὅλοι ἀρνήθησαν νὰ τὸν προσλάβουν. Ἀπογοητευμένος καὶ ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι δὲν θὰ εὕρισκε πουθενὰ ἐργασία μὲ τὸ παλαιόν του ὄνομα, ἐζήτησε καὶ ἄλλαξε τὸ ὄνομά του μὲ Β. Διάταγμα.

ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΡΑΚΙ

Στὸ Βαίνερσπουργ τῆς Σουηδίας ἔγιναν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἔρικ Σπάρρε, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπ' ἐκεῖ.

Καθὼς ὅμως ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως ἐσήκωσε τὴν σημαία ποὺ ἐσκέπαζε τὸ ἄγαλμα, οἱ παριστάμενοι εἶδαν κατάπληκτοι νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ ἀνδριάντος μιὰ μπουκάλα ρακί.

Εἰδοποιήθη ἀμέσως ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς πυροσβεστικῆς κλίμακος ἀφῃρεσαν τὴν μπουκάλα, χωρὶς ὅμως νὰ δοθῇ ἐξήγησις πῶς αὐτὴ εὑρέθη ἐκεῖ.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΜΕΝΩΝ

Δι' ἑνὸς διατάγματος ἡ Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις κατήργησεν τὴν θέσιν ἑνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου ποὺ ὑφίστατο ἀπὸ ἀμνημοσύτων χρόνων. Ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς εἶχε τὸν τίτλο Νόκο—Οὔτο καὶ προορισμός του ἦταν νὰ παρακολουθῇ τὰς σχέσεις τῶν ἀρραβωνιασμένων καὶ νὰ ἐπεμβαίνη ὅταν ἔκρινε ὅτι ὑπερέβαιναν τὴν ἐπιτρεπομένην ὑπὸ τῆς ἠθικῆς οἰκειότητα.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κάθε κομμάτι πεζὸ ἢ ἔμμετρο ποὺ μᾶς ἀποστέλλεται πρέπει νὰ εἶναι σύντομα γραμμένο καὶ νὰ μὴν ὑπερβαίνει στὸ μέγεθος, τὴ μιὰ στήλη αὐτῆς τῆς σελίδος.

Κάθε ἀποστελλόμενο κομμάτι πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως μὲ δικαίωμα κρίσεως δρχ. πέντε σὲ ἑλληνικὰ γραμματόσημα.

Ι. Νικολαΐδην.—Καὶ τὰ δυὸ τραγούδια σας καλά. Τὸ ἕνα ἐδημοσιεύθη στὸ περασμένο φύλλο καὶ τὸ ἄλλο στὸ σημερινό. Σαπφὼ Ἀποστολίδου Οὔτε ὁ «Ξυλοκόπος», οὔτε τὸ «Μιὰ ζωὴ χαμένη» εἶναι δημοσιεύσιμα. Στὸ πρῶτο ἡ εἰκόνα τοῦ δάσους δὲν ἔχει φυσικότητα καὶ συνοχή. Τὸ δεύτερο ἂν καὶ πιὸ καλογραμμένο ἔχει θέμα πολὺ κοινὸ ἐξαντλημένο πρὸ πολλοῦ ἀπὸ ὅλους τοὺς λογοτέχνες.— «Μικρούλα».— Ξεχάσατε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὅρους τῆς στήλης αὐτῆς. Αἰμ. Μαθηκολώνη.— Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ συνεργασία σας δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ τὸ «Πάνθεον». Μπορεῖτε νὰ γράψετε μικρότερα κομμάτια; Ἀρ. Διαμαντῆν.—Ἐνεκρίθη τὸ «Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά» καὶ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο φύλλο. Τὸ «Τότε καὶ τώρα», τὸ «Ποιὸς ἔφταιγε», ὄχι τόσο καλά. Σταῦρον Σταυρακόπουλον. — Τὰ «Συντρίμμια» δὲν εἶναι δυστυχῶς καλό. Πάολαν Σέτσι.—Ὁ «Γάμος τῆς Ρεϊνίντα» πολὺ καλὸς καὶ μὲ κάποιες μικρὲς διορθώσεις—ὅπως π. χ. ἂν ἔβγαιναν ἐκεῖνοι οἱ κακόηχοι τοπικοὶ ἰδιωτισμοί,—θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι παλὺ μεγάλο καί. Τελέσιλλαν. Οἱ στίχοι σας πολὺ ὄμμορφοι κι' ἁρμονικοί. Ὅπως βλέπετε δημοσιεύονται σ' αὐτὸ τὸ φύλλο. Γ. Σαρρῆν.—Τὸ «Πρωτοβροχάρη αὐγινὸ» ἐνεκρίθη καὶ δημοσιεύεται ὅπως βλέπετε. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ προσέχατε σ' αὐτὸ μερικὰ πράγματα, ποὺ θὰ σᾶς εἶναι πολὺ χρήσιμα, ἂν θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε. Κων. Σωκ.—Τὸ ἴδιο θὰ εἶχα νὰ πῶ καὶ σὲ σᾶς προκειμένου γιὰ τὰ «Νειάτα» ποὺ δημοσιεύονται κι' αὐτά. Ντίναν Τζανετάτου.— Τὸ «Γέλα καρδιά μου» ὡς πρωτόλειο εἶναι θαυμάσιο, δείχνει πὼς μπορεῖτε, ἂν προσπαθήσετε, νὰ γράψετε πολὺ καλλίτερα πράγματα. Α. Χρυσοστομίδην. Δυστυχῶς καὶ τὰ τρία ποιήματά σας ἀπορρίπτονται. Σᾶς λείπει γενικά, ἡ στιχουργικὴ πεῖρα κι' οἱ ὁμοιοκαταληξίες σας εἶναι ἀφύσικες. Μὴ γράφετε ἄλλοτε τόσο πρόχειρα. Περ. Χατζηδημητρίου.—Ἡ ἀκροστιχίδα σας ἀκατάλληλη. Μὰ γιατί καταπιαστήκατε μ' αὐτὸ τὸ ἄχαρο εἶδος;

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΑΧΩ ΚΑΝΕΙ

Τραγούδια τἄχω κάνει τὰ γλυκά,
τὰ λόγια σου τὰ μυστικά,
ὅσα σὲ δείλια περασμένα,
τοῦ φθινοπώρου, σκοτεινά,
ἢ σὲ δροσόλουστα πρωϊνά,
μὲ πόθο μοῦχες εἰπωμένα.

Τραγούδια τἄχω κάνει τῆς χαρᾶς
ὅσα ἔσβυσαν ὠϊμέ! μὲ μιᾶς
καὶ λήθη πάντοτε προσμένω,
σὲ μιὰ χαρούμενη στροφή,
ἀλλὰ τὸ δάκρυ στὴ μορφὴ
νὰ μὴ χυθῆ δὲν τὸ προφταίνω.

Τραγούδια τἄχω κάνει κι' ἀντηχοῦν
στὴν ἐρημιά μου καὶ μεθοῦν
τ' ἀηδόνια ποὺ γλυκολαλοῦνε·
κι' εἶναι τὰ λόγια ἁρμονικὰ
ὁλόθερμα, πλανευτικά,
ἂν καὶ βαθειὰ τὸ ψέμμα κλειοῦνε. . . .

ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

ΔΙΛΗΜΜΑ

Ποιὰν ἀπ' τὶς δυό τους νὰ πιστέψω ; Τάχα
τὴ μελαψὴ τούτη τσιγγάνα,
ἢ τὴ γλυκειά σου, ἀγάπη μου, μοτάχα
τὴν ὄμμορφη ματιὰ τὴν πλάνα;

«Κρῖμα! Δὲ σ' ἀγαπάει, παιδί μου,ἡ νέα!..»
Μοῦ λέει ἡ τσιγγάνα τόσην ὥρα!
Τ' ἀντίθετο μοῦ λὲν ὅμως τὰ ὡραῖα
γλυκά σου μάτια...κι' ἔτσι τώρα,

ποιὰν ἀπ' τὶς δυό τους νὰ πιστέψω; Τάχα
τὴ διαβατάρικη τσιγγάνα,
ἢ τὴ ματιά σου, ἀγάπη μου, μονάχα
αὐτὴ σου τὴ ματιὰ τὴν πλάνα;

ΙΩΣΗΦ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΓΕΔΑ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Γέλα καρδιά μου στὸν δρόμο τῆς ζωῆς σου
Γέλα κι'ὅταν στὰ βάθη σου ἡ ἐρημιὰ καὶ
ἡ ἀπελπισία βασιλεύῃ.
Γέλα κι' ὅταν ζητᾶς κάτι μὲ πόνο μέσα
στὸ ἀπέραντο λειβάδι τῆς ζωῆς
Γέλα κι'ὅταν γκρεμίζῃ τοῦ κόσμου ἡ καλία κάθε ἰδανικὸ καὶ ὡραῖο ποὺ ζῇ μέσα σου.
Γέλα κι'ὅταν ἡ συμφορὰ ἔρχεται ἀλύπητα νὰ σὲ χτυπήσῃ μὲ τὰ μαῦρα φτερά της....
Μὴν κλονιστῆς,μὴν ὑποκύψῃς μπροστά της θὰ περάσῃ κι' αὐτή,
γιατὶ ἔτσι ὅλα περνοῦν καὶ φεύγουν στὸν κόσμο.
Κι'ἂν στὸ πέρασμά της σὲ χτυπήσῃ σκληρά, κρύψε τὸν πόνο σου, κι' ἄφησε ὁ χορός νὰ σβύσῃ τὶς πληγὲς ποὺ σοῦ ἄνοιξε.
Μὴν δειλιάσῃς! Γέλα! Εἶναι ἡ μόνη ἐκδίκηση γιὰ ὅσουςδὲ μισοῦν, γι' αὐτοὺς ποὺ δάκρυα σ' ἔχουν ποτίσει.
Γέλα,γιατὶ στὸν πόνο σου ἀσυγκίνητοι θὰ μείνουν ὅλοι καὶ μόνο τὴν ψεύτικη χαρά σου. Θὰ ζηλέψουν.
Γέλα, γέλα λοιπόν!

ΝΤΙΝΑ ΤΖΑΝΕΤΑΤΟΥ

ΝΕΙΑΤΑ

Τὰ νειάτα τὴ ζωὴ τὴν ἀγαποῦνε
κοὶ στὶς χαρές της θέλουν νὰ δοθοῦνε,
σὰν λούλουδα διψοῦν γιὰ δροσοστάλα
κι' ἔχουν ὀνείρατα τρανά, γλυκά, μεγάλα.
Ψηλὰ σηκώνουν πάντα τὸ κεφάλι
καὶ δὲν δειλιοῦν καὶ μπρὸς σὲ μιὰ ἄγρια (πάλη.
Τὰ νειάτα τὴ ζωὴ τὴν ἀγαπεῖνε
κι' ὅ,τι καλὸ κι' ὡραῖο τὸ ποθοῦνε,
σὰν μέλισσες βομβοῦν παντοῦ τριγύρω
κι' ἀπὸ παντοῦ μαζεύουνε τὸ μῦρο.
Τὰ νειάτα σας, χαρῆτέ τα, τὰ νειάτα,
πρὶν τὰ μαλλιά σας γίνουνε χιονάτα.

ΚΩΝ. ΣΩΚ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΑΡΗ ΑΥΓΙΝΟ

Πρωτοβροχάρη ἕνα αὐγινὸ γλυκὸ καὶ μαγεμένο
ὀνειρεμένο,ὁλόχρυσο κι' ὁλόχαρα ἁπλωμένο,
Τὰ πένθιμα γαρούφαλλα τἄχε ἡ χαρὸ ροδίσει
κι' ἡ χειμωνιὰ σὰν μ' ἔδειρε ἡ μπόρα ἔχει σκορπίσει,
Μακάκια μου, ματάκια μου κι' ἂν εἶμαι ἀκόμα μόνος
χαρά μου, μάγισσα τρανή, γιὰ μᾶς γελᾶ κι' ὁ χρόνος.
Σιμώνοντας τὰ θαμπερὰ γελοῦσαν τζαμοφύλλια
καὶ φάνταζαν τριαντάφυλλα τὸ λυπημένα χείλια,
ποὺ σ' ἕνα τους ἀντίκρυσμα γελοῦσαν ὅλα ἐντός μου,
ἀνθοβολοῦσαν οἱ καϋμοὶ κι' ὅλο ἄστραφτε τὸ φῶς μου!
Κι' ὁμάδι τώρα τ' ἄχαρα τῆς ζήσης μου ἀκροκλώνια,
γλυκοσαλεύουν γιορτινὰ σὰν τὰ κλαδιὰ στ' ἀηδόνια....
Πρωτοβροχάρη ἕνα αὐγινὸ γλυκὸ καὶ μαγεμένο,
ὀνειρεμένο, ὁλόχρυσο κι' ὁλόχαρα ἁπλωμένο.
Κι' ἔλεγες καὶ φαινότανε στιγμὴ σὲ μένα ὁ χρόνος,
ματάκια μου, ματάκια μου δὲν εἶμαι τώρα μόνος!

ΓΕΩΡΓ. ΣΑΡΡΗΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Η ΠΑΧΗΣΑΡΚΙΑ

(Συνέχεια)

Αἱ γενετήσιοι ὁρμαὶ ἀμβλύνονται βαθμηδόν, καθόσον ὁ παχύσαρκος καταλαμβάνεται συντόμως ὑπὸ γενετησίου ἀδιαφορίας. Ἡ ὄρεξις τοῦ παχυσάρκου, ὅστις συνήθως εἶναι πολυφάγος, παραμένει ἐπὶ μακρὸν καλή, ἐμφανίζονται ὅμως διάφοροι δυσπεπτικαὶ διαταραχαὶ (ὑπεροχλωρυδρία ἄτονος, δυσπεψία, δυσκοιλιότης, γλῶσσα ἐπίχριστος κτλ.). Τὸ σηκότι συνήθως εἶναι ὀγκῶδες καὶ ἐμφανίζει συμφορητικὰς κρίσεις, πολλὲς φορὲς δὲ παρουσιάζονται αἱμορροΐδες. Συχνότατα εἶναι αἱ καρδιαγγειακαὶ διαταραχαὶ τόσον λειτουργικαὶ ὅσον καὶ ὀργανικαί. Ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις εἶναι ηὐξημένη μέχρις 20 καὶ 22 βαθμῶν. Ἐὰν συνυπάρχῃ καὶ ἀρτηριοσκλήρωσις ἡ πίεσις αὐξάνεται μέχρι 28 ἢ 30.

Κλινικαὶ μορφαί. Δύο μεγάλαι μορφαὶ διακρίνονται τῆς παχυσαρκίας : ἡ πληθωρικὴ καὶ ἡ ἄτονος (ἀναιμικὴ) μορφή.

α') Ἡ πληθωρικὴ μορφὴ παρατηρεῖται ἐπὶ ἀτόμων πολυφάγων καὶ παρουσιάζεται μεταξὺ τοῦ 25 καὶ 35 ἔτους τῆς ἡλικίας. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου εἶναι ζωηρῶς ρόδινον, ἡ ἔκφρασις χαρωπή. Τὸ ἄτομον φαίνεται νὰ ἔχῃ καλλιστα εἰς τὴν ὑγείαν του καὶ πράγματι ἡ παχυσαρκία αὐτὴ γίνεται ἐπὶ μακρὸν ἀνεκτὴ χωρὶς καμμίαν ἐνόχλησιν, ἕως ὅτου ἡ αὔξησις τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως καὶ αἱ καρδιακαὶ διαταραχαὶ ἐμφανισθῶσιν. Συχνὰ ὅμως μεσολαβοῦσά τις ἀσθένεια καθιστᾶ φανερὸν πόσον ἐπίπλαστος εἶναι ἡ φαινομενικὴ αὕτη ἀνθηρότης.

β') Ἡ ἀτονικὴ (ἀναιμικὴ) μορφὴ ἐμφανίζει τοὐναντίον ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῆς νοσηρότητος. Τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος εἶναι μελανιασμένον, αἱ σάρκες πλαδαραὶ καὶ σὰν πρισμέναι. Ὁ παχύσαρκος οὗτος εἶναι νωχελὴς καὶ ἀποφεύγει πᾶσαν κόπωσιν. Αἱ σπλαγχνικαὶ διαταραχαὶ ἐμφανίζονται πολὺ ἐνωρίτερον, ἡ δὲ μορφὴ αὕτη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προηγουμένην, σπανίως ὑποχωρεῖ εἰς τὴν κατάλληλον θεραπείαν.

Παθολογικοὶ συνδυασμοί. Ὁ συνδυασμὸς διαβήτου καὶ παχυσαρκίας εἶναι συχνός. Ὁ διαβήτης εἶναι συνήθως ἐλαφρός, γενόμενος ἐπὶ μακρὸν κολῶς ἀνεκτός, τὸ δὲ ποσὸν τοῦ σακχάρου, δὲν ὑπερβαίνει τὰ 40—50 γρ ἡμερησίως. Ὁ παχύσαρκος διαβητικὸς εἶναι περισσότερον εὐπαθὴς τοῦ ἁπλοῦ παχυσάρκου καὶ εὐκολώτερον καθίσταται φυματικός.

Ἡ ἀρθριτικὴ διάθεσις συνηθέστατα συνδυάζεται μετὰ τῆς παχυσαρκίας : ἡμικρανία, κρίσεις ἀσθματος ἢ ἐκζέματος, ἀρθρῖτις, λιθίασις νεφρικὴ ἢ χολική, παρατηροῦνται συχνότατα ἐπὶ τοῦ παχυσάρκου. Ἡ νεωτέρα δὲ Ἰατρικὴ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ παχυσαρκία καὶ ἡ φυματίωσις δὲν ἀνταγωνίζονται καὶ συνεπῶς ἠμποροῦν κάλλιστα νὰ συνυπάρχωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου. Ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχουσιν αἱ παθήσεις τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων ἐπὶ παχυσαρκίας. Αἱ διαταραχαὶ τῆς ὠοθηκικῆς ἐκκρίσεως δύνανται νὰ προκαλέσωσιν, ἐπὶ τῆς γυναικός, παχυσαρκίαν. Κατὰ τὴν κύησιν, τὴν γαλουχίαν καὶ τὴν ἐμμηνοληψίαν παρατηρεῖται συχνὸ παροδικὴ ἢ καὶ μόνιμος παχυσαρκία, ἡ δὲ παχυσαρκία, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ἀφαίρεσις τῶν ὠοθηκῶν εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1790. Ἐπίσης ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ ἀτροφία καὶ ἡ ἀφαίρεσις τῶν ὄρχεων συχνάκις συνεπάγεται παχυσαρκίαν. Ἡ θυρεοειδικὴ ἀνεπάρκεια προκαλεῖ ἐνίοτε παχυσαρκίαν βελτιουμένην διὰ τῆς θυρεοειδικῆς χυμοθεραπείας.

Πρόγνωσις. Ἡ παχυσαρκία εἶναι πάθησις, τῆς ὁποίας ἡ πορεία εἶνοι σταθερῶς προοδευτικὴ ἢ διακεκομμένη. Ὁ παχύσαρκος γενικῶς δὲν φθάνει εἰς μεγάλην ἡλικίαν, ἀποθνήσκων κατὰ τὴν ὥριμον ἡλικίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιγραφεισῶν σπλαγχνικῶν διαταραχῶν ἢ ἐκ τινος μεσολαβησάσης ἀσθενείας.

Θεραπεία. Ὅλαι αἱ μέθοδοι θεραπείας περιλαμβάνουσι δίαιταν, ἡ ὁποία νὰ παρέχῃ ἡμερησίως μέχρι 1500 θερμίδας. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀρκεῖ εἰς τὸν ὀργανισμόν, ὅταν εὑρίσκεται ἐν πλήρῃ ἀναπαύσει, ὑπολογίζουσιν δὲ ὅτι τὸ ἐπὶ πλέον ἀπαιτηθησόμενον ποσόν, θὰ λάβῃ ὁ ὀργανισμὸς ἐκ τοῦ λιπώδους αὐτοῦ ἀποθέματος, τὸ ὁποῖον τοιουτοτρόπως ἐλαττοῦται. Ἡ διατροφὴ λοιπὸν τοῦ παχυσάρκου γίνεται διὰ κρέατος ἰσχνοῦ (ὄρνιθος, χηνός, λαγωοῦ κτλ.), ἰχθύων βραστῶν ἢ ψητῶν (ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ δέρμα των), αὐγῶν βραστῶν καὶ χορταρικῶν.

Ὡς φροῦτα ἐπιτρέπονται τὰ μῆλα, τὰ δαμάσκηνα, τὰ ἀχλάδια, τὰ βεβύκοκα, αἱ σταφυλαὶ καὶ τὰ πορτοκάλια. Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ χρῆσις ἄρτου, σακχάρου, βουτύρου, λιπαρῶν οὐσιῶν, σαλτσῶν, ἀμυλωδῶν καὶ ζυμαρικῶν γενικῶς καθὼς καὶ παντὸς γλυκίσματος. Ἡ πεῖρα διδάσκει ὅτι ὁ παχύσαρκος δὲν πρέπει νὰ πίνῃ κατὰ τὰ γεύματα, ἀλλὰ τοὐλάχιστον 2 ὥρας πρὸ ἢ μετὰ τὸ φαγητόν. Ὡς ποτὸν δὲ ἐπιτρέπεται μόνον τὸ ὕδωρ. Ἡ ἀνεπαρκὴς διατροφὴ δὲν εἶναι μέσον ἄξιον συστάσεως πρὸς καταπολέμησιν τῆς παχυσαρκίας. Κυρίως πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται ἡ αὔξησις τῶν ὀργανικῶν καύσεων καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει ὁ παχύσαρκος νὰ ἐπιδίδεται εἰς ἀσκήσεις, ἐφ' ὅσον βεβαίως αὗται δὲν ἀντενδείκνυνται ἐκ τῆς συχὸν κακῆς καρδιακῆς καταστάσεως. Ἡ ἄσκησις πρέπει νὰ γίνεται μεθοδική. Κάθε πρωΐ, μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐκ τῆς κλίνης, γίνονται μερικαὶ ἀσκήσεις ἐπὶ 5', ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐξανόμεναι, πάντως ὅμως ὄχι πέραν τῆς ἡμισείας ὥρας. Ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις γίνεται ἕνα ντοὺς χλιαρὸν ἢ ψυχρόν. Διὰ τὰς ἀσκήσεις ταύτας συνιστᾶται ἡ σουηδικὴ γυμναστική, μετὰ ἢ ἄνευ ἀρσεως μετρίων βαρῶν. Αἱ ἀσκήσεις δὲν πρέπει νὰ φθάνουν μέχρι κουράσματος. Μόνον μετὰ παρέλευσιν μερικῶν ἑβδομάδων ἠμποροῦν νὰ ἐκτελεσθοῦν ἀσκήσεις βαρύτεραι, ὡς π. χ. ἀθλητικὰ παιγνίδια.

(Ἀκολουθεῖ)
Ἰατρὸς Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀναγνώστριες ζητοῦν συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Δερματολόγον πρέπει ν' ἀναφέρουν τὴν ἡλικίαν των, ἐὰν εἶναι ἔγγαμοι ἢ ἄγαμοι, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των καὶ νὰ περιγράφουν σαφῶς καὶ λεπτομερῶς τὴν πάθησίν των. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἐὰν τὸ δέρμα των εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρόν. Ὅταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερβαίνουν τὰς 2 πρέπει νὰ ἐσωκλείεται πεντάδραχμον γραμμάτόσημον, ὅταν δὲ ζητῆται ἰδιαιτέρα ἀπάντησις νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα πενῆντα δραχμῶν.

«ΚΑΚΙΑΝ» Θεσσαλονίκην. Τὴν κρέμα θὰ τὴν μεταχειρίζεσθε μόνον τὸ βράδυ, τὸ πρωΐ δὲ θὰ πλένεσθε μὲ χλιαρὸ χαμομηλόνερο. Πούδρα μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε ἀλλὰ πάντως μὲ μέτρο.

«ΔΗΜΗΤΡΑΝ ΠΟΛ..» Τρίκκαλα. Φάρμακον διὰ νὰ μὴν μεγαλώνουν γρήγορα τὰ νύχια σας δυσιυχῶς δὲν ὑπάρχει. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν φίλην σας, ἡ ὁποία σᾶς εἶπε πὼς αὐτὴ εἶδε θεραπεία, μὲ τὸ νὰ τρώγῃ μόνον δύο φορὲς τὴν ἡμέρα κι' ὄχι τρεῖς, πέστε της, πὼς θὰ ἰδῇ ἀκόμη καλλίτερα ἀποτελέσματα, ἐὰν, προτοῦ ἀρχίσῃ τὸ φαγητόν της, κάνῃ τὸν σταυρόν της μὲ τ' ἀριστερό της χέρι. Ἐπιπροσθέτως μπορεῖ νὰ πίνῃ γάλα ἀμίλητο καὶ νὰ τρώῃ ψωμὶ ἀπὸ κατσαρίδες τῆς Ἰνδοκίνας. Ἀφοῦ ὅμως κάνῃ ὅλα αὐτά, κατόπιν πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ ἕναν καλὸν φρενολόγον διὰ νὰ εἶναι πλήρης ἡ θεραπεία.

«ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ» Πάτρας. Τὸ φάρμακον, ποὺ σᾶς ἔγραψα δὲν θὰ τὸ μεταχειρίζεσθε μετὰ τὴν θεραπείαν. Τὰ χάπια δὲν τὰ βρίσκω ἀπαραίτητα.

«ΜΑΡΙΑΝ ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑΝ» Τρίπολιν. Εἴσθε, ὅπως μοῦ γράφετε, 22 ἐτῶν, ὄμμορφη, μὲ μαλλιὰ καστανὰ καὶ φυσικὰ ὀντουλέ, ἔχετε ἀνάστημα 1.66 μ. καὶ ζυγίζετε 65 κιλά. Ἔχετε δηλ. τελείαν ἁρμονίαν ὕψους, βάρους καὶ ὀμμορφιᾶς. Τί σᾶς λείπει λοιπόν; Τὸ φυσικὸν σχῆμα τῆς μύτης τὴν ὁποίαν σεῖς ἔχετε ὀλίγον καμπυλωμένην. Καὶ δι' αὐτὸ θέλετε νὰ ἔρθετε στὰς Ἀθήνας καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πᾶτε καὶ στὸ Παρίσι, διὰ νὰ ὑποστῆτε πλαστικὴν ἐγχείρησιν; Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσθε ὅτι αὐτὸ ποὺ ἐσεῖς θεωρεῖτε ἐλάττωμα ἴσως εἶναι ὁ κυριώτερος συντελεστής, ποὺ σᾶς κάνει γοητευτικὴν καὶ ὅτι ἐὰν αὐτὸς ἐκλείψῃ μπορεῖ νὰ ἀλλαξετε τελείως ἔκφρασιν; Εἰλικρινῶς λοιπόν, καὶ παρὰ τὸ συμφέρον μου, σᾶς συμβουλεύω, νὰ μὴν ἐπιχειρήσετε τίποτε διότι ἐνδέχεται τὸ κέρδος, ποὺ ἀναμένετε νὰ εἶναι ἡ ἀπογοήτευσις.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Δερματολόγος τοῦ «Πανθέου» θὰ δέχεται τὰς ἀναγνωστρίας τοῦ περιοδικοῦ δωρεὰν ἑκάστην Πέμπτην καὶ Σάββατον 6—7 1)2 μ. μ. εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυντικῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 12, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ δύο ἐκ τῶν κατωτέρω δελτίων, ἀποκοπτομένων ἐκ τῶν φύλλων τῶν δύο τελευταίων, πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεως, ἑβδομάδων.

Περιοδικὸν «Πάνθεον»
Δελτίον Δερματολόγου
Δελτίον Φύλλου 137

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στὴ Νέα Ζηλανδία ἕνας Ἀθίγγανος, ποὺ στεκόταν στὸ ταμεῖο μιᾶς τραπέζης, ὑπνώτισε τὸν ταμία καὶ τὸν διέταξε νὰ τοῦ παραδώση ὅλα τὰ χρήματα τοῦ ταμείου του.

***

Στὴν Ἀμερικὴ μιὰ ἑταιρία κατασκευάζει κεραμίδια ἀπὸ πεπιεσμένον χάρτην ποὺ εἶναι ἀδιάβροχα καὶ σὰν τὰ κοινὰ ἀπὸ ἄρ· γιλλον καὶ, ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐλαφρὰ καὶ φθηνά.

***

Ὁ Κινέζος μάγος Τσὲ Φοὺντ ἀφοῦ ἀπέκτησε ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τέχνη του σκέφθηκε πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ μαντεύση καὶ τὴ δική του τύχη. Συμβουλεύθηκε λοιπόν, τὴ μαγικὴ κρυστάλλινη σφαῖρά του, καὶ εἶδε ὅτι θὰ πέθαινε σὲ λίγες μέρες!

Προσκάλεσε τότε τοὺς φίλους του, κι' ἀφοῦ τοὺς ἀνήγγειλε τὸν ἐπικείμενο θάνατό του, τοὺς ἐμοίρασε τὴν περιουσία του.

Πράγματι ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες πέθανε ἀπὸ συγκοπή.

Στὸ Λονδῖνον πέθανε τὸν περασμένον μῆνα ἕνας ζητιάνος ὁ ὁποῖος ἄφησε 20.000 λίρες στοὺς φιλανθρώπους—εἶχε συντάξει καὶ σχετικὸ κατάλογο—οἱόποιοι τοῦ ἔδιναν ἐλεημοσύνην.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Γιὰ νὰ κατασκευαστῆ μιὰ μπίλλια μπιλλιάρδου ἀπαιτεῖται μεγάλος κόπος καὶ τέχνη, γιατὶ ἡ κατασκευὴ γίνεται μὲ τὸχέρι

Ἐκτὸς αὐτοῦ γιὰ νὰ ξεραθῆ τὸ μίγμα μὲ τὸ ὁποῖον τὴν πλάθουν, πρέπει νὰ περάση ἕνας χρόνος σχεδόν.

Κυρίες! Τί νὰ ἀφιερώσετε μερικὲς δραχμὲς γιὰ τὸν ἑαυτό σας;

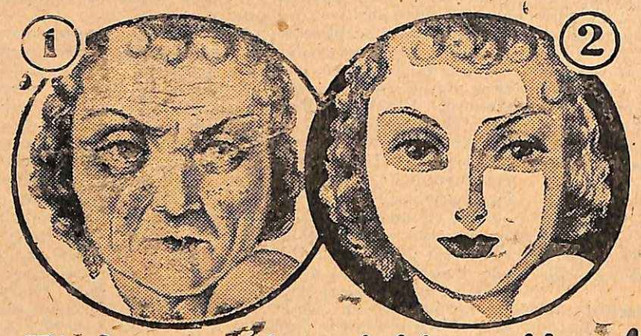

Τί διαφορὰ γιὰ τόσο λίγα!

Μερικὲς δραχμὲς—εἶναι λίγο—ἀλλὰ ἀρκοῦν στὸ νὰ σημειώσονν ἀποφασιστικὸ σταθμὸ τῆς ζωή σας. Σήμερα ὁ κόσμος θέλει μὲ κάθε θυσία τὴν νεότητα—τὴν νεότητα—πάντοτε τὴν νεότητα: Ἕνας κινηματογραφικὸς ἀστὴρ χάνει τὰ 750)ο τῶν ἀποδοχῶν του ἅμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ἤδη 50 ο)ο μόλις τὸ χρῶμα της μαραίνεται. Ὁ καθηγητὴς Dr. Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου Βιέννης ἐπέτυχε ἀπὸ νεαρὰ ζῶα μίαν θαυμασίαν καλλωπιστικὴν ὕλην, ὀνομαζομένην «Biocel» ποὺ τρέφει καὶ ἀνανεώναι ταχέως τὴν ἐπιδερμίδα. Εἰς πειράματα διατροφῆς τῆς ἐπιδερμίδος γενόμενα ὑπὸ τοῦ Stejskal ἐπὶ γυναικῶν 55 καὶ 72 ἐτῶν αἱ ρυτίδες ἐχάθησαν ἐντὸς ἓξ ἑβδομάδων. (Βλέπε πλήρη ἔκθεσιν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης). Ἐντὸς ὀκτὼ ὡρῶν παράγει συχνὰ τέτοια μεταβολὴ τοῦ χρώματος, σὰν νὰ ἔδιναν καλὴ τροφὴ σὲ μιὰ πεινασμένη γυναίκα ποὺ σχεδὸν πεθαίνει τῆς πείνας. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἕνας ἄνδρας παρατηρεῖ εἶναι τὸ δέρμα σας. Ἐὰν εἶναι ἄσχημο δὲν θὰ σᾶς ξαναπροσέξη. Ἕνα πτωχὸ κορίτσι ποὺ παντρεύτηκε ἕναν ἑκατομμυριοῦχο λέγει ὅτι ἂν δὲν εἶχε τὸ θαυμάσιο χρῶμα της ὁ ἄνδρας της δὲν θὰ τὴν ξεχώριζε μεταξὺ τόσων ὡραίων κοριτσιῶν. Ἡ ἐξαιρετικὴ κσλλωπιστικὴ αὐτὴ ὕλη ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Dr. Stejskal περιέχεται τώρα στὴν κρέμα Τοκαλὸν χρώματος ρόζ.

Ἐπιθέσατέ την τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε. Τρέφει καὶ ἀνανεώνενει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἡ κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρὸ) πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται τὸ πρωΐ. Περιέχει ἀνωπὴν κρέμαν καὶ ἐλαιόλαδον, προαφομοιωμένα. Θὰ τροφοδοτήση τὴν ἐπιδερμίδα σας ὅλην,τὴν ἡμέραν. Περιέχει ἐπίσης ἕνα τονωτικὸν συστατικὸν ποὺ συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, λευκαίνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὴν καθιστᾶ φρέσκια, καὶ σκληρή.

Γενικὸς Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος
ὁδὸς Πραξιτέλους 42 Ἀθῆναι

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ

(Ἐλευθέρων Σπουδῶν)

Παραδίδονται εὐδοκίμως ὑπὸ τῆς κ. MADELEINE διπλωματούχου τῆς ἀπὸ τοῦ 1904 ἀνεγνωρισμένης Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας Παρισίων καὶ Βρυξελλῶν.

Διδακτρα μέχρι τελείας ἐκμαθήσεως Δρχ. 2.500.

Γίνονται δεκταὶ οἰκότροφοι Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην καὶ καθ' οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

Δέχεται ΑΠΟΡΟΥΣ μαθητρίας μέχρι τῆς 29 Ἰουλίου ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 26

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΟΔΟΣ ΣΟΛΩΜΟΥ 61

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθὸς ἰατρὸς ἐν τῷ Νοσοκομείῳ «Εὐαγγελισμὸς»

Ἐπίσκεψις ἐν τῷ Ἰατρείῳ καθ' ἑκάστην 4-6 μ.μ.

Ὁδὸς Σωζουπόλεως ἀριθ. 27

Τηλέφωνον 81-014

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

Μία ἀντισηπτικὴ Ὀδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικήν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

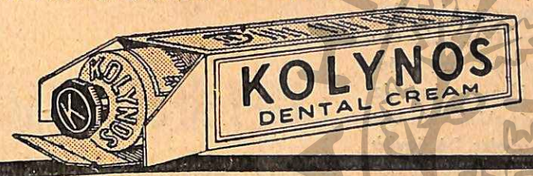

ΑΛΙΜΟΣ ΓΕΜΕΝΑΚΗ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ

Τὰ 3 νέα θαλάσσια Κοινοτικὰ λουτρὰ ποὺ θὰ ἐνθουσιάσουν ἐφέτος ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς φίλους τῆς θαλάσσης..... στὸ...

ΚΑΛΑΜΑΚΙ

ΤΟ ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΟΝ & ΔΡΟΣΕΡΟΤΕΡΟΝ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΝ

ΕΞΕΔΟΘΗ :

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου: Θηλασμός, ξένα γάλατα, διάφορες τροφές, χορτόσουπες καὶ διαιτολογία, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ παιδιοῦ. - Λουτρά, ὕπνος, ὀδοντοφυΐα, - Σειρὰ γυμναστικῶν ἀσκήσεων γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά.—Πρώτη ἀνατροφὴ καὶ διδασκαλία τοῦ παιδιοῦ.—Οἱ συχνότερες ἀδιαθεσίες καὶ ἀσθένειές του.—Πῶς θὰ νοσηλεύεται ὅταν ἀρρωσιήση.—Τὸ φαρμακεῖο τοῦ σπιτιοῦ.—Τὰ διάφορα προφυλακτικὰ ἐμβόλια.—Οἱ πρῶτες βοήθειες στὰ αἰφνίδια δυστυχήματα κτλ. ***Ἔκδοσις τετάρτη καλλιτεχνικὴ μὲ πολλὲς εἰκόνες.***

Συνιστᾶται ἀπὸ τὰ Ὑπουργεῖα Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας. Πωλεῖται παρὰ τῷ συγγραφεῖ: ὁδὸς Ἐμμ. Μπενάκη 24, καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Τιμᾶται ἄδετο δρχ. 50 καὶ δεμένο δρ. 75.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

Τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 19

Ἰουνίου 22 1936

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενῆ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΠΑΛΤΑ - ΤΑΓΙΕΡ

ΤΟΥΛΑΣ Σ. ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11 - ΑΘΗΝΑΙ

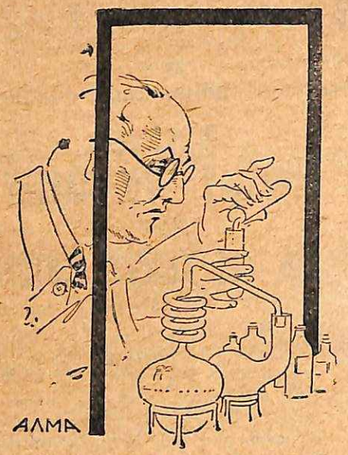

ἡ εἶται ἐπιστημονικαὶ δοκιμαὶ

...μὲ διάφορα εἰδικὰ ἔλαια, κρέμας, γάλατα ὡραιότητος καὶ ἄλλας ὕλας, μᾶς ὡδήγησαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄριστος τρόπος διατηρήσεως τῆς νεότητος τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε ἡ χρησιμοποίησις δύο διαφόρων κρεμῶν τὰς ὁποίας κατόπιν ἐπισταμένων δοκιμῶν ἐθέσαμεν εἰς κυκλοφορίαν καὶ συνιστῶμεν θερμῶς, τὰς κρέμας «Aimée» διὰ τὴν ἡμέραν καὶ «Aimée» διὰ τὴν νύκτα. Hug. Guerlain Paris

Δείγματα δωρεάν: Γνωρίσατέ μας τὴν διεύθυνσίν σας καὶ ἐσωκλείσατε γραμματόσημα Δρχ. 5.- δι' ἔξοδα ἀποστολῆς διὰ νὰ σᾶς ἀποστείλωμεν κυτίον δειγμάτων περιέχον πούδραν καὶ κρέμαν ἡμέρας καὶ νυκτός. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42.

Εἶναι καλαγοπλευμένη

μὲ τὰ μαλλιά της ποὺ ποτὲ δὲν ἦσαν τόσο λαμπερά, τόσο ἐλαστικὰ καὶ μεταξένια. Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ὀφείλεται στὴ χρῆσι τοῦ Σαμπουὰν «TETE-NOIRE» (Τὲτ-νουὰρ). Εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν καὶ δὲν περιέχει χρωστικὲς οὔτε ἄλλες ἐπιβλαβεῖς οὐσίες. Γιὰ ξανθὰ μαλλιὰ ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ Shampodor «TETE-NOIRE». (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες ἑλληνιστί).

SHAMPODOR Γιὰ ξανθὰ — **SHAMPOSAN** Γιὰ σκοῦρα

Δρχ. 12.50

TETE-NOIRE

avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΜΑ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΑΠΝΙΣΗ - ΤΣΑΛΚΙΔΗ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ
GENERAL TRADES
INTERNATIONAL EXHIBITION
LONDON 1935

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ - ΓΑΜΒΕΤΤΑ 14
(Στοὰ Μέρλιν)

ΑΝΕΥ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΣ

Καὶ μὲ μικρὰς ἑβδομαδιαίας δόσεις ἔχετε ἐνδυμασίαν εἰς τελείαν ἐφαρμογήν.

Ἔκθεσις Κάνιγγος καὶ Γαμβέτα 14 (Στοὰ Μέρλιν)

Ὑφάσματα Ἀγγλικὰ καὶ Ἑλληνικὰ εἰς πλουσιωτάτην συλλογήν.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

125 κουκλίστικα κεφαλάκια ἐξέρχονται ἑβδομαδιαίως ἀπὸ τὰ μοναδικὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐργαστήριά μας καὶ τοῦτο διότι ἐργαζόμεθα τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἐπιστημονικῶς.

Διὰ κάθε ποιότητα μαλλιῶν ἔχομεν καὶ τὰ εἰδικὰ μηχανήματα τελειοποιήσεως 1936 Μὲ μίαν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ἐξασφαλίζετε ἕνα θαυμάσιο κτένισμα προσηρμοσμένο εἰς τὸ στὺλ τοῦ προσώπου σας καὶ εἶσθε ἥσυχος διὰ 8 μῆνας. ΜΕΡΙΚΑ κτενίσματα ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἐξαντρὶκ τῶν ἐργαστηριῶν μας.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341